

ΤΕΥΧΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1923

39

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΠΝΟΤΕΡΟΝ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 4

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

Αριθμός συμμετοχῆς τὰς κληρώσεις
διὰ τὰ δῶρα τοῦ Μηγιάλου τεύχους.

4403

ΕΤΟΣ Α- ΑΡ. 39 ΑΘΗΝΑΙ 16 7) ΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραῆ ἀρ. 4

Στοὰ «Ν. Αστέως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δο. 120

Ἑπαρχίας. 150

Ἐξωτερικῶν Φο. χρ. 50

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΔΑΓΓΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΑΣΜΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ἸΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ἈΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Κοραΐ ἀρ. 4 (Στοὰ «Ν. Ασπιδος».)

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΠΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδας Ἀθλητισμοῦ).

ΝΑ Γ'Σ

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ. κτλ.

ἈΝΤΑΓΟΝΙΣΤΑΙ

Εν ΤΡΙΠΟΛΕΙ— Β. Σπυρόπουλος

Εν ΠΥΡΓΩ— Τ. Καλαθῆς

Εν ΑΙΓΙΩ— Γ. Ανδρικόπουλος

Εν ΣΕΡΡΑΙΣ— Γιαν. Παπακωστίδης

Εν ΚΟΖΑΝΗ— Γ. Χαπαδημητρίου

Εν ΛΑΜΙΑ— Δ. Ελασσώνας

Εν ΧΑΝΙΟΙΣ— Ηλ. Κνιθάκης

Εν ΚΑΡΠΩ— Αριστ. Ζωγραφίδης

Οἱ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσιν ἀνταποκρίνεται δὲν διωρίσθησαν εἰσέτι ἐπισήμως.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἡ μεγάλη Μητέρα, ἡ Ἑλληνική Πατρίς, κίππουσα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν τελευταίων συμφορῶν, πορευμένη καὶ δακρύουσα τείνει ἱκέτιδας τὰς χεῖρας, επικαλουμένη τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὰ αἰσθητά σας.

Βαρειὰ πληρωμένη ποιεῖ δυνατά... καὶ ἀπὸ σᾶς τὴν ἀγαπημένην παιδιὰ τῆς ζητεῖ τὸ βάλοιμα τῶν πόνων τῆς, τὴν ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν τῆς, τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν γιὰ τὴν ζήσιν.

Σπεύσατε εἰς βοήθειάν τῆς ἐν ὅσῳ εἴτε ἀκόμη κατῶς.

Μὲ τὴν ἀνεξάντητην καὶ ὑπέροχην καλωσύνην σας, Ἑλληνίδες μητέρες, ἀδελφαί, σύγγροι καὶ μησταὶ συνετέλεσατε, ἐργασθεὶς μεθ' ὅλας τὰς δυνάμεις σας, διὰ τὴν κατασίγασιν τῶν πολιτικῶν παθῶν διὰ τὴν γεφύρωσιν τοῦ χάσματος, ποῦ ἐδημιούργησαν μετὰ τὸν ἀδελφῶν ὀδύνηραὶ περιστάσεις.

Ἀς επικρατήσῃ ἡ λογικὴ, τὴν ὁποίαν παρέσχετε ἄλλοτε καὶ συν-

τοῦμεν ἢ ἐπιπολαίᾳ ἀντίληψιν.

Ἀς ἔλθουν τὰ παιδιὰ μας ἐφωρᾶντες πρὸ τῆς 1 Νοεμβρίου ἀπὸ τὸ Μέτωπον, ἄς ἀποστρατευθῶν καὶ ἄς καταστραφῇ τὸ πᾶν.

Καὶ ὑποσχέσεις ἀπατηλαὶ σᾶς ἐδόθησαν καὶ ἠλπίσατε, θωπεύουσαι τὸ μητρικὸν σας φίλτρον καὶ ἐνανουρίσθητε με ἀπατηλὰς ἐλπίδας.

Ἡ πλάνη καὶ ἡ εὐπιστία, ἡ φευγαδευθεῖσα λογικὴ τότε συνετέλεσαν σοβαρῶς εἰς τὸ νὰ ἐπέλθῃ τὸ τραγικὸν ἀποτελεσμὰ τῆς ἀντιστασέως μᾶλλον ἐνδόξου καὶ κατ' ὅλας ἐντυχῆς διὰ τὴν Πατρίδα περιόδου διατῶν μετανοεμβριανῶν περιπετειῶν, ὅποια ἐπέπρωτο νὰ συγκλονίσωσιν ἐκ θεμελίων τὸ Ἑθνικὸν οἰκοδόμημα καὶ νὰ καταστρέψωσιν οἰκονομικῶς καὶ ἡθικῶς τὴν ἐλευθέραν καὶ δούλην Ἑλλάδα.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ!

Ἀναλογισθεὶτε τί ἐχάσαμε καὶ ποῖος ἔθνικὸς πλοῦτος

ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μας. Ἀναλογισθῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ μᾶς ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἡ Ἀν. Θράκη καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδων δυστυχῶν ἀδελφῶν μας, γυρίζουν γυμνοὶ καὶ ἄστεργοι μετὰ τὸ πένθος στὴν ψυχὴ καὶ τὴν πικρία τοῦ πόρου εἰς τὰ χεῖλη. Ὁ γενναῖος στρατὸς μας δηλητηριασμένος, εἰς τὰ αἰσθήματα, κουρασμένος, ψυχὴ κῶς ἀπογοητευμένος ἀποτῆρ ὄγκατάλειψι καὶ τὴν κακοπέραςι, υπεχώρησε ἄθελαι, σὰν ὑπνωτισμένος, ἀφῆριπτας στὴν λύσσα τοῦ Τούρκου τῆς ἀγνὸς παρθένος μας, τὰ ἄδωα μικρὰ μας Ἑλληνόπουλα, τοὺς γέροντας ἀπορομάλληδες καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἀνυχῆς Πατρίδος.

Ἀναλογισθῆτε ὅτι δὲν ἔμεινε σπιθαμὴ γῆς χωρὶς νὰ βαφῇ μετὰ αἷμα Ἑλληνικόν, δὲν ἔμεινε ἐξευτελισμὸς καὶ ἀτίμωσις ποῦ δὲν ἐπέστησαν οἱ ἄμοιροι ἀδελφοί μας, καὶ τὰ τιμημένα παληκάρια μας, οἱ στρατιῶταί μας.

Καὶ γιὰ νὰ συντελεσθῇ αὐτὸ τὸ μοναδικὸν στὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν δράμα γιὰ νὰ ὑποστῇ τὸ τρομερὸν αὐτὸ πλῆγμα ἡ Ἑλλάς μας ἔχρει αἰσθη, κατὰ δημοσιευθεῖσαν ἐπίσημον στατιστικὴν, νὰ θυσιάσωμεν ἀπὸ τῆς 1 Νοεμβρίου 1920 μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1922, δηλαδή μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως, 75.000 νεκροὺς, τραυματίας καὶ αἰχμαλώτους. Ἐκ τῶν αἰχμαλώτων δὲ ὑπολογιζομένων εἰς 54.000 εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἦμισον τῶν πλῆξιςτον κατεσφάγη ἢ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Ἐνῷ τοῦναντίον, διὰ νὰ ἀπελευθερώσωμεν τὴν Ἡπειρόν, τὴν Μακεδονίαν, Κρήτην, Θράκην, Μ. Ἀσίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου,

ου, δηλαδή ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι τῆς 1 Νοεμβρίου 1920, μᾶς ἔσται χίσερ ἀπωλεῖν μόνον 41491 ἀνδρῶν. Ἐκ τῶν ὁποίων 6.445 νεκροί.

Ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ αἰσθήματος προητοιμάσαμεν καὶ ἀνεσκάραμεν τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον κινδυνεύουν νὰ ταφῶν γιὰ πάντα τὰ ὠραία ἐθνικά μας ὄνειρα καὶ εἰς τὸ ὁποῖον προσέκοψεν ἡ πρόδοδος καὶ ἡ εὐημερία τῆς ἀνυχῆς Πατρίδος.

Μὰ τώρα! Ὁ, τι ἔγινε, ἔγινε. Ἐπταίσαμεν ἀσυνχώρητα καὶ ἡ ἱστορία καὶ αἱ μέλλονται γεννεαὶ θὰ μᾶς καταδικάσουν. Πρέπει κατὰ τὸ δυνατόν νὰ ἐξλιθεώσωμεν τὸ ἔγκλημά μας. Ὅς ἀφήσωμεν τὴν λογικὴν αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν. Ὅς λησμονήσωμεν τὰ μὴ σὴ καὶ τὰ πολιτικά πάθη. Ὅς δώσωμεν ἡμεῖς τὸ καλὸ παράδειγμα, ὡς εἰμεθα διαλλακτικοὶ καὶ ὡς προσπαθήσωμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες νὰ πείσωμεν τοὺς ἄνδρας μας, οἱ ὅποιοι καλοῦνται προσεχῶς ν' ἀγαδείξουν τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν, ὅτι πρέπει νὰ λησμονήσωσι τὰ προσωπικά μίσση καὶ τὰς κομματικὰς φιλοδοξίας, αἱ ὁποῖαι παρασύρουν εἰς τοιαῦτα ἐθνικά ἔγκληματα, ὅτι πρέπει ὡς Ἕλληνες καὶ ὅχι μόνον ὡς ἄτομα νὰ σκεφθῶσι νὰ τεθῶσι χεῖρα ἀδελφικὴν πρὸς ἀλλήλους, νὰ συσπειρωθῶσιν εἰς ἓν καὶ μόνον αἰσθημα, τὸ ὑπερ Πατρίδος καὶ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ἀναδείξωσιν ὡς ἀντιπροσώπους τοὺς ἀρίστους ἀπὸ ἀπόψεως ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν

Πατρίδα ἀπὸ ἀπόψεως ἐμπιστοσύνης διὰ τὴν εὐσυνείδητον καὶ οὐχὶ ἰδιοτελεῖ διαχείρισιν τῆς ἐντολῆς τῶν.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ!

Ὅς τείνωμεν φίλην χεῖρα εἰς τοὺς τέως ἀντιπάλους μας, ὡς φέρωμεν εἰς τὰ χεῖλη πάντοτε τὸ κήρυγμα τῆς διαλλαγῆς καὶ τῆς εἰρήνης.

Ὅς φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν προγόνων μας, ὡς γίνωμεν ἡρώδεις τῆς μεγάλης ἰδέας, ὡς σκορπίζωμεν παντοῦ γλυκεῖας λέξεις συνδιαλλαγῆς.

Ὅς προετοιμάσωμεν διὰ τὰ παιδία μας καὶ τὴν Πατρίδα ἓνα μέλλον καλλίτερον ὑπεράνω πάντος αἰσθήματος, παντὸς μίσους.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΔΙΓΚ

Αἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἀναφέρουν ὅτι μίαν ἐβδομάδα πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χάρδιγκ εἰς τὴν προεδρίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς τινὰ πνευματιστικὴν παράστασιν προσέβον τὸν θάνατον τοῦ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προεδρικῆς τοῦ θητείας.

Ἡ παράστασις ἐκείνη ἐκαθεστῶσαν τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1920 εἰς τὴν Βασιλικὴν Σπίτι.

Τὸ «μέντιουμ» τῆς παραστάσεως ἐκείνης μία νεαρὰ Ἀμερικανὴ, ἐδήλωσε τότε τὰ ἑξῆς: «Ἀκούω ὁμιλοῦντα τὸν Ἀβραάμ Λίγκολν, ὁ ὁποῖος προλέγει, ὅτι ὁ νεοεκλεγόμενος πρόεδρος θὰ ἀποβῇ μετὰ δύο τρία ἔτη

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ!

Αἱ στιγμαὶ εἶνε τόσοι πολῦτοι, ὅσον εἶνε κρῖνοι καὶ δυσχερεῖς. Ὅς ἐργασθῶμεν εὐσυνείδητως. Ἡ Πατρίς καὶ αἱ μέλλονται γεννεαὶ θὰ μᾶς εὐγωμονοῦσι.

Μόνον ἡ ἀγάπη, ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, ἡ συνδιαλλαγή καὶ ἡ ἀδελφικὴ συνεννόησις θὰ μᾶς σώσωσιν.

Ἐὰν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν αἱ ἄνδρες ἡμῶν συνεχίσωσι τοὺς ἐσωτερικοὺς σπαραγμοὺς καὶ τὸν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ μίσους σφαγιασμόν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων ἢ κατὰρα θὰ εἶνε ἀνεξίτηλος.

ΝΑ.Γ.Σ.

πάντως πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας του, ἀπὸ αἰφνιδίου θάνατον. Καὶ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐπρόσπεσε.

«Ὁ νέος πρόεδρος θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν κομμάτων καὶ ὁ θάνατός του θὰ προκαλέσῃ βαθὺ πένθος εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας».

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΚΑΓΓΗΣ

Ἡμετερεῖς

Γυναικολόγος

24 Προσέτιον 3-5 μ.μ

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

Εἴκοσιν ἀγριογούρουνα ἀποτελοῦν τὴν πραγματιάν τιμὴν, τὴν ὁποίαν πληρώνει ὁ γαμβρὸς διὰ τὴν Νύμφην εἰς τὰς Νέας Ἑβρίδας — τὸ νησιωτικὸν σύμπλεγμα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὡκεανοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδανείσθη τὸ ὄνομα ἀπὸ τὰς παρὰ τὴν Σκωτίαν Ἑβούδας ἢ Ἑβρίδας Νήσους.

Δὲν πολυσκοτίζονται ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς Νέας Ἑβρίδας ἂν ἡ νύμφη εἶναι ἀγρία ἢ ἡμερωμένη. Ἀλλὰ τὰ γουρούνα πρέπει ν' ἀεῖναι πάντως ἀγρία, διότι τὸ ἀγριογούρουνον θεωρεῖται ὡς πολύτιμον κτῆμα εἰς τὰς μακαρίας ἐκείνας νήσους.

Καὶ ἡ νύμφη ; Ἡ νύμφη εἶναι ἀπλῶς σύζυγος. Ὅποιος ἐρωτοχτυπημένος διακαίεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δώσῃ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ιδιότητα εἰς τὴν μαυροειδεσὴν φλόκην τῶν ὀνείρων του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ φροντίσῃ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν πενθερόν του μὲ τῶν διαθέσεων τοῦ κυριάρχου τῆς κόρης πατρός, ὁ κόσμος τῶν ἀγριογούρουνων εὐρίσκεται εἰς διαρκὴ καὶ αἰωνίαν ἀναστάτωση καὶ ταραχὴν. Ὅταν ὁ νέος ἀποφασίσῃ νὰ συμπήξῃ οἰκογένειαν τὸ πρῶτο πρὸς τοῦτο βῆμα εἶνε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ δάση πρὸς ἄγαν τῶν τρυφερῶν ἄγριων μικρῶν. Συνήθως παραμένει εἰς τὸ δάσος ἕως ὅτου τοῦ μειδίᾳσῃ ἡ τύχη. Καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφει ὑπερηφάνως ἐπὶ κεφαλῇς πεντήχοντα ἀγριοχοιοῖδων, τὰ ὁποῖα ὀδηγεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς καλῆς «τοῦ γέροντος».

Ἐρυθρίωσα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἡ νύμφη ἀναγγέλλει εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὅτι τὰ χοιρίδια ἔφθασαν. Ἀκολουθεῖ ἡ ποθητὴ ἔνωσις καὶ ἐνῶ τὸ πεθερικὸν σπῆτι ἐντροφεῖ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν χοιρινῶν ἀγαθῶν, τὸ εὐτυχὲς ζεύγος παραδίδεται εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος.

ΑΙ ΠΡΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ὡς γνωστὸν εἰς τὰ ἀμερικανικὰ ὑπερωκεάνεια ἀπὸ πολλοῦ ἔχει καθιερωθῇ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἀσφυμίου ὁσάκις πρόκειται νὰ ζητηθῶν συμβουλαὶ τοῦ ἱατροῦ δι' οἰομένητε ἀσθενῇ ἐπιβάτην μὴ ἀρκούμενον εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ ἱατροῦ τοῦ πλοίου. Ἡ μέθοδος αὕτη ἤρchiσε νὰ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ πλοῖα. Πρὸ ἡμερῶν ἐβδομάδων ἐπὶ τινος ἀγγλικοῦ πλοίου κατευθυνόμενον εἰς τὰς Ἰνδίας ἠσθένησεν ἓνα παιδί. Ἐπῆρε νὰ τοῦ ἐγχειρήσων τὸ κρανίον. Ὁ ἱατρός τοῦ πλοίου δὲν εἰδόμην νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐγχείρησιν μόνος του πρὶν ἢ ζητήσῃ τὴν γνώμην ἐκικοῦ ἱατροῦ. Ἐπειδὴ ἦτο ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ ἐπέμβασις, τὸ πλοῖον ἐζήτησε τὰς συμβουλὰς τοῦ ἱατροῦ ἐτέρου πλοίου πλέοντος εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιάδων μιλίων. Αἱ συμβουλαὶ κατέφθασαν ἐντὸς ὀλίγου, ἡ ἐγχείρησις ἐγένετο καὶ ἐπέτυχε.

ΣΟΥΛΙΩΤΙΚΗ ΓΕΝΝΑΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

(Τοῦ συνεργάτου μας κ. Χ. Χρηστοδασίλη.)

Εἴταν ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁ Ἀλῆ Πασίας ὁ Τεπελενιώτης καταδίωκε τοὺς Μποτσιαράιους μὲ κάθε τρόπο, ἀλλὰ καὶ πότε δὲν καταδίωκε αὐτοὺς ὁ Ἀντίχριστος ὅχι μοναχὰ τοὺς Μποτσιαράιους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Τζαβελλαῖους, καὶ τοὺς Δρακιάους καὶ τοὺς Μαραῖους καὶ κάθε Σουλιώτη ἀπὸ τὸν πλεῖο μεγάλο ὡς τὸν πλεῖο μικρὸν ; Εἶχε βάλει ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ τοὺς ξεκάνῃ μὲ κάθε μέσο καὶ εἶχε προκηρύξει κάθε κεφάλι μποτσιαραῖικο : ἑκατὸ φλώρια τῶν μεγάλων, πενήντα τῶν δευτεροτέρων καὶ εἴκοσι πέντε τῶν μικροτέρων, δέκα τῶν ἀνήλικων καὶ πέντε τῶν θυγατρίδων παιδιῶν.

Οἱ Μποτσιαράοι ἂν καὶ δὲν εἶχαν μάθει τὸ ἐξολοθρευτικὸ σχέδιον τοῦ Πασιά, φυλάγονταν ὅμως ὅπως καὶ πάντα μὲ τ' ἄρματα στὰ χεῖρά, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἀπὸ δώδεκα χρόνων καὶ ἄπάνω, ἀλλ' οἷον ἔμαθον ἡ μελετιόσε γι' αὐτοὺς τὸ παμπόνηρο θηρίον, κήρυσαν τὴν οἰκογένειά τους σὲ κατάσταση πολιορκίας ἔπαυαν νὰ ἐπιστεφονταί, ὅλους τοὺς φίλους τους, ὡς καὶ αὐτοὺς τοὺς θλάμηδες τους, καὶ περιωρίστηκαν μόνον στὸν κύκλον τῶν πυλὸν στενῶν συγγενῶν τους, καὶ σ' ἓναν πολὺ μικρὸν ἀριθμὸν θλάμηδων καὶ στενῶν φίλων, καὶ ὅταν παρουσιάζονταν ἀνάγκη νὰ πάη

ἓνας Μποτσιαράτης κάποιον φανερὰ ἐσχημάτιζε σωστὴ ἀκέρεια σωματοφιλίᾳ, γύρω του.

Ἀρχηγὸς τότε τῶν Μποτσιαράων καὶ ὅλης τῆς φάρας τους εἴταν ὁ Κήτσιος Μπότσιαρης καὶ ὑπαρχηγὸς ὁ ἀδελφὸς του ὁ Νῶτης, ἀλλ' ὁ Ἀλῆ Πασίας καταδίωκε πλεῖον ἀπ' ὅλους τὸ γυνὴ τοῦ Κήτσιου Μπότσιαρη τὸν Μάρκο, παιδί ἀκόμα δέκα δώδεκα χρόνων, γιατί ἐδειχνε ἀπὸ μικρὸς δι' αὐτὸν γένονταν μεγάλος πολεμιστής, μεγάλος ἔχτοδς τῆς Τουρκίας, μεγάλος στρατηγὸς καὶ μεγάλος Σουλιώτης. Ὁ πρὸς καὶ ἔδεινε καὶ ὅλας καὶ ἂν δὲν σκοτόνονταν εἴτοι προῖμα στὴν ἀρχὴ τῆς μεγάλης Ἐπανάστασης τοῦ Εἰκοστένου, θάκανε πολλὰ μεγάλα θαύματα, καὶ ὅσο ἔζησε θάκαζονταν ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους στρατηγούς τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος : Κολοκοτρώνη, Καραϊσκάκη, Ὀδυσσεὺς Ἀνθοδόπου, κλπ. Εἰ αὐτὸ καὶ οἰκτιροῦσε συχνὰ γι' αὐτὸν ὁ Ἀλῆ Πασίας, οἷον ἔχαινε νὰ γέρεται λόγος, ἡ μάχη εἶχε νὰ εἴσῃ ἀπὸ τὰ Σουλιωτοχόρια :

Ὡς τί κάνει τὸ παιδί τοῦ Κήτσιου Μπότσιαρη, ὁ Μάρκος ;

Καὶ ὅσοι τὸν ἀκούσαν ῥαψῶν ὅτι ὁ πομπρὸς Τερανόης τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδιαφέρονταν καὶ ἀγαποῦσε τὸν Μάρκο, ἐνῶ τὸν μισοῦσε καὶ ὠνειρεῖσταν τὴν καταστροφὴν του.

Βλέποντας ὁ Ἀλῆ Πασίας δι-
καί μ' ὅλη τὴν ἐπιμέλειαν δὲν κα-
τῶσθαι τίποτε διπλασίασε καὶ
τριπλασίασε τὴν χρηματικὴ ἀμοιβή
τῶν μοιτσαράϊων κεφαλιῶν, κι-
εἶται πεντακόσια φλωριά προκήρου-
ξε τὸ κεφάλι τοῦ Κήτσιου Μπότσι-
αρη, τρισκόσια τοῦ Νώτη καὶ χί-
λια τοῦ Μάρκου!

Μιά μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ὁ
Κήτσιος Μπότσιαρης σὲ Βουργα-
ρέλλι τῶν Τζουμέρκων ἀπὸ τὸν
αἰρετὸν τουρκοφάγο Γῶγο Μπα-
κῶλα, περιγρημον πότε κλέφτην τῶν
Τζουμέρκων καὶ πότε Ἀρμετωλὸν
τοῦ Ραμπούζιου, νὰ καταβῇ κου-
φὰ στὴν Ἀρτα καὶ ν' ἀνταμωθοῦν
σὲ σπῆτι τοῦ Ρίζου Παπουτσοῦ νὰ
συνεννοηθοῦν γιὰ σπουδαία πολεμι-
κὴ ἐπιχείρηση ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ
Πασία. Ὁ Κήτσιος λαβόντας τὴν
προσκλησιν, καὶ μὴν ὑποπτείνοντας
καθόλου δόλο, γιατί κ' ὁ Γῶγος
εἶταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑκατονταμένους
καπεταναράϊους ἐκείνης τῆς ἐπο-
χῆς καὶ φοβερός ἐχθρός τοῦ Ἀλῆ
Πασία, ξεκίνησε νύχτα, λημέριασε
τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἄλλη νύχτα ἔ-
φτασε στὴν Ἀρτα καὶ μῆκε κου-
φὰ σὲ σπῆτι τοῦ μπιστεμένου φί-
λου τοῦ Ρίζου Παπουτσοῦ, ὅπου τὸν
περιμένε ὁ φίλος του ὁ Γῶγος.
Ἐκεῖ ἔφαγαν κ' ἔπιναν, κουνδε-
νίσαν κ' ἔβειναν σύμφωνοι ὁ Κή-
τσιος νὰ ἐπαναστατήσῃ τὰ Τζου-
μέρκα κ' ὁ Γῶγος τὸ Ραμπούζι.
πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν ὁ ἕνας
κοτὰ ἄλλο, ἀλλὰ κατὰ τὰ
μεσάνυχτα ἐκεῖ ποῦ ὁ Κήτσιος κοι-
μῶνταν ἀνύπνια, ὁ δόλιος κ' ἄ-
πιστος Γῶγος Μπακῶλας βγάζει
τὸ δίκιο μαχαῖρι του καὶ τὸ μῆ-
χρει στὰ στήθια τοῦ Κήτσιου. Λέ-
γουν κ' δι' ὁ Γῶγος, συνεννοημέ-
νοι μὲ τὸν Παπουτσοῦ, εἶχε ρίξει

ὕπνους τὸν Κήτσιον ποῦ ἔπλε ὁ
Κήτσιος, κ' εἶση ἀποκόπησε νὰ
σκοτώσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Μπότσι-
αίων!

Ὁ Γῶγος Μπακῶλας, ἐδίς ποῦ
ἔκαμε αὕτῃ τὴν ἀτιμὴν δολοφονία,
πῆγε στὰ Γιάννινα, παρουσιάστηκε
σὲ τὸν Ἀλῆ Πασία, τοῦ ἀγγεῖλε
τὸν σκοτωμὸ τοῦ Κήτσιου Μπότσι-
αρη καὶ ζήτησε τὴν προκηρυγμένη
ἀμοιβή. Ὁ Ἀλῆ Πασίας τοῦ μέ-
τρησε ἀμέσως τὰ πεντακόσια φλω-
ριά ὅχι δέδωται γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸν
λόγον του, ἀλλ' εἶται τὸ νόμισμα συμ-
φέρον του καὶ τὸν διώρισε κ' ἀρ-
ματολὸν τοῦ Ραμπούζιου, γιὰ νὰ
προσελκύσῃ κ' ἄλλους δολοφόνους
νὰ σκοτώσων τοὺς ἐπὶλοιπους
Μποτσιαράϊους, ἀλλ' ἀπατήθηκε
στὴν σκέψιν του. Ὅλη ἡ Ἡπειρος
κ' ἡ Ἀκαρνανία ἐφοίσε σὲ ἄ-
κουσμα τῆς φοιχτῆς δολοφονίας
τοῦ μεγάλου Σουλῶτη, κ' ὁ Γῶ-
γος Μπακῶλας, ὁ ἐνδοξος πότε ἀρ-
ματολὸς καὶ πότε κλέφτης, ἀναθε-
ματίστηκε καὶ κηρύχθηκε μεγάλος
προδότης τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Οἱ
Τζαβελλαῖοι ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ καὶ
πολέμιοι τῶν Μποτσιαράϊων βρι-
σκόμενοι τότε στὴν Κέρκυρα, τοὺς
δήλωσαν ἀμέσως φιλία καὶ συμμα-
χία καθὼς κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι Σου-
λιῶτες, ὅσοι τοὺς ἀντιπολιτεύονταν
ἀπὸ κομματικὰ πάθη καὶ τοὺς ἐχ-
θρεύονταν. Τὰ παλιὰ ἐγωϊστικὰ πά-
θη, ποῦ εἶχαν συνάμετασέν τους οἱ
Σουλῶτες, σίγησαν, καὶ κάθε ἐλ-
ληνικὸ σπῆτι ἔγινε καταρτίον τῶν
Μποτσιαράϊων καὶ τῶν γιδοσποδῶ-
των τους καὶ τῶν γελαδιῶν τους,
καὶ τῶν ἀλογοφοραδιῶν τους, καὶ
τῶν μουλαριῶν τους, κ' ὅσο με-
γαλύτερη γέγοναν ἡ ἀμοιβή τοῦ
Ἀλῆ Πασία γιὰ τὰ μοιτσαράϊκα
κεφάλια, τόσο γέγοναν μεγαλύτερη

κ' ἡ ἀσφάλεια τους ἀπ' ὅλον τὸν
κόσμον, σὲ πείσμα τοῦ Τυράντου.
Ὡς κ' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ πρόκριτοι
Ἀρβανῆτες κατὰκριναι τὴν ἀτιμὴν
δολοφονία καὶ δήλωσαν κουφὰ δι-
κὰ τοὺς εἶταν οὐδαμῶς κάθε Μπο-
τσιαράτης, ἀν' κατὰφευγε σὲ σπῆ-
τι τους!

Ἔτσι, λοιπὸν ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀ-
λῆ Πασία νὰ ἐξολοθρεύῃ τοὺς
Μποτσιαράϊους ματαιώθηκε καὶ κα-
τακρίθηκε κ' ἀπ' αἰτοὺς τοὺς δι-
κούς του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν συνήθισε
νὰ ὑποχωρῇ ἐνκόλα ἀπ' ὅτι ἀπο-
φάσισε, κ' ὅταν εἶδε ἀκαρπία τ' ἀπο-
τελέσματα τῆς δολοφονίας τοῦ Κή-
τσιου Μπότσιαρη, προσκάλεσε τὸν
ἀδελφὸ τοῦ Βελῆ Γκέγκα Σελίμ
ἀγα καὶ τοῦ εἶπε μυστικά καὶ μὲ
ἐποχρυσικά δάκρυα σὲ μάτια:

— Παιδί μου, Σελίμ! Δὲν μὲ
κολλάει ὕπνος ἀπὸ τοὺς Γκισούρη-
δες τοὺς Μποτσιαράϊους! Φοβοῦ-
μαι μὴν μοῦ μπουρὼν ὡς κ' ἐδῶ μέ-
σα σὲ σερᾶί μου! Εἶνε ἱκανοὶ
νὰρθοῦν ὡς κ' ἐδῶ μέσα νὰ με
σκοτώσουν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν ὅσα
αἵματα τοὺς προσένησε ἡ Ἀρβανι-
τιά. Θέλω μιὰ χάρη ἀπὸ σένα: νὰ
μοῦ τοὺς ξεπαστρέψῃς ὅλους ἀπὸ
τὸν πλειὸν μέγαλον ὡς τὸν πλειὸν
μικρόν, ὡς τὸ πλειὸν μικρὸ παιδί,
ποῦ θορίζεται στὴν κούνια, κ' εἶται
κ' ἐγὼ νὰ ἡσυχάσω κ' ἐσύ νὰ
χοστῶσῃς φλωριά μαζί μὲ ὅλα τὰ
πολλυμάκια σου.

Ἀλλ' ὁ τίμιος Ἀρβανῆτης τοῦ
ἀπολογήθηκε περίφανα:

— Εἶμαι πρόθυμος, Πασιά μου,
νὰ πολεμήσω τοὺς ἐχθρούς σου φα-
νερά, σιῆθος πρὸς σιῆθος, σὰν τί-
μιος Ἀρβανῆτης ποῦ εἶμαι, ἀλλὰ
δὲν σκοτίζω κουφὰ καὶ μὴ πρὸς
κακοφανισμό σου!

Ἦτοια ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ

Κήτσιου Μπότσιαρη, ἀρχηγὸς τῶν
Μποτσιαράϊων ἀνακηρύχθηκε ὁ ἀ-
δελφὸς του Νώτης, ὡς μεγαλύτε-
ρος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους στὴν
ἡλικία.

Ὁ Νώτης Μπότσιαρης εἶταν
φρόνιμος κ' ἀντρείος Σουλῶτης,
θεωροῦνταν ὅμως πολὺ συμβιβαστι-
κὸς κ' αὐτὸ δὲν ἄρεγε στοὺς νέ-
ους. Εἶταν ὁ Νώτης τότε καὶ κατὰ
τὴν ἡλικία καὶ κατὰ τὴν φρόνησιν
ὁ σπουδαιότερος Μποτσιαράτης, καὶ
δὲν μπορούσε νὰ γείνη ἄλλος ἀρ-
χηγὸς τῶν Μποτσιαράϊων παρ' αὐ-
τὸς καὶ μόνον.

Οἱ Μποτσιαράϊοι ἔπρεπε νὰ πά-
ρουν τὸ αἷμα τοῦ δολοφονημένου
ἀρχηγοῦ τοὺς Κήτσιον κ' ἀπὸ τὸν
Ἀλῆ Πασία κ' ἀπὸ τὸν Γῶγο
Μπακῶλα. Καὶ τὸν μὲν Γῶγο μπο-
ροῦσαν νὰ τὸν ἐπιτύχουν κάπου καὶ
νὰ χορτάσουν τὴν ἐχθρὰ τους, ἀλ-
λὰ τὸν Ἀλῆ Πασία ποῦ δὲν ἔ-
θγαψε ἀπὸ τὸ σερᾶί του κ' ἀπὸ
τὰ Γιάννινα, πορὰ μὲ δυνατὴ σω-
ματοφυλακίᾳ ἢ δολέκληρο στρατό,
πὼς μπορούσαν νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν;
Ἐκρίνοντας λοιπὸν, νὰ ἐπιτύχουν
κάπου τὸν Γῶγο, τὸν κωηρούσαν
παρτοῦ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἤλπιζαν νὰ
ἐπιτύχουν τὸν Πασιά.

Βλέποντας ὁ Γῶγος Μπακῶλας
τὴν μεγάλην καταστροφὴν τοῦ Ἀλῆ
Πασία ἐναντίον τοῦ κ' ἐκείνων ἄ-
καρπια ποῦ εἶχαν λόγους νὰ τὸν σέ-
βονται ὡς μεγάλον κλεμιστὴν κ' ὡς
καταστροφέα τῶν Τούρκων
σὲ τὸν «Σταυρὸν» τῶν Τζουμέρκων
καὶ γιὰ τὸν ὅτι «ἐκτείνε κα-
θε στήνῃ ἡ ζωὴ του, ἔξαιτίας ποῦ
ἔγινε ἀμέσως ἐθνικὸ τραγοῦδι ἡ
δολοφονία τοῦ Κήτσιου Μπότσιαρη,
κ' αὐτὸς παραδόθηκε σὲ ἐθνικὸ
ἀνάθεμα παραλίπῃς τὸ πλοῦσιον καὶ
τὸν ἡλεμένο ἀρματολὸν του καὶ κα-

τάφρυγε με δυο παιδιά του και δυο ανηψίδια του απάνω στα κορφοβούρια του Πίνδου. Ζούσε εκεί σαν αναθεματισμένος που ήταν μέσα στους βράχους και σιές σπηλιές, μὴν μπορώντας νὰ ἐμπιστευτῇ σὲ κανέναν ξένο ἢ συγγενὴ του καὶ περνοῦσε ζωὴ μαύρη καὶ σκότεινη ἀντάξια τοῦ μεγάλου προδοτικοῦ του ἔργου!

Ὁ Τούσιος Μπότσιαρης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀνηψιούς τοῦ δολοφονημένου Κήτισου Μπότσιαρη, ὁ πλεῖο ἀντιραϊσμένος Μποτσιαράτης κι' ὁ πλεῖο ἀντιρόμητος Σουλιώτης, ποὺ δὲν εἶχε ποτέ του θηλικὴ ὥρα, κι' ἔτρεχε γλήγορα σὰν τὸ ζορκάδι, ἀνάλαβε νὰ βοῇ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν δολοφόνο καὶ προδότη Γῶγο Μπακόλα.

Ἐχοντας μαζὺ του ὁ Τούσιος τρεῖς τέσσερα Μποτσιαρόπουλα, τὸν ἀδελφά του Μποτσιαραΐτης φάρας, ποὺ περνοῦσαν τὸ μολύδι ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι κι' ἔσκιζαν τὴν τρεῖσα μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἔκανε πολλὰ κασιέγια στὸν δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὰ Γιάννινα στὴν Ἄρτα, κι' ἀπὸ τὴν Ἄρτα σὺν Πατιοβύζι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐπιτύχῃ, γιατί ὁ Γῶγος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κάνει χρόνια κλέφτης, ἤξερε ὅλες τὲς κακοποιίες κι' ὅλα τὰ μονοπάτια. Καὶ δὲν ἀκολουθοῦσε ποτέ τὸν ἴσιο δρόμο, ἀλλὰ πήγαινε ἀπὸ διάφορα μονοπάτια, κι' ἔτσι ἀπόφευγε ὅλα τὰ κασιέγια τοῦ Τούσια. Μῆνες τὸν κυνηγοῦσε ὁ Τούσιος, σὰν τὸν λαγὸ, ἀπὸ τὸ ἓνα τὸ χωριὸ σὺν ἄλλο, ἀλλ' ὅλοι οἱ κόποι του πήγαιναν χαμένοι, ὥσπου ἔφυγε ὁ Γῶγος ὁ λάτελα ἀπὸ τὴν Κοινωνία κι' ἀποκορύφθηκε μέσα στὰ βουνὰ καὶ σιές σπηλιές σὰν τὸν Τροισκατάρατο!

Μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες κυνηγητὸ, καλοκαίρι καιρὸν, ὁ Τούσιος μὲ τὰ παληκάρια του βρίσκονταν ἀπάνω σὲ μιὰ πλαγιά τοῦ Πίνδου, καὶ λημέριαζε κοιτᾶς σὲ μιὰ βρύση. Ἡ βρύση αὐτὴ σὰν ὅλες οἱ βρύσες τοῦ Πίνδου, εἶχε κατακάθαρο καὶ κατάκρυστο νερὸ καὶ σκέφτηκε ὅτι ὅσοι τυχὸν λημέριαζαν ἐκεῖ γύρω θάρχονταν ἐκεῖ νὰ πάρουν νερό. Εἶταν Ἀλωνάρης μὴ ρας κι' ὦρα μεσημεριοῦ. Κανένα πουλὶ μικρὸ ἢ μεγάλο οὔτε φαίνονταν, οὔτε ἀκούονταν. Ἀπάνω λοιπὸν στὴν βαθεῖα σιγαλιὰ τοῦ ἡλιοσταλάμματος, ἀκούεται ἓνα ἀργὸ βάδισμα, κλέφτικο βάδισμα, νὰ καταιβαίνει ἀνάλαφρα ἀνάλαφρα πρὸς τὴν βρύση. Ὁ Τούσιος παραμονεύει μὲ τὸ μάτι στὴν βρύση καὶ τὸ δαχτυλὸ στὸν σκάνταλο τοῦ ποταμίου. Δὲν ἀντάσινε καν.

Ὁ θηματισμὸς ὅσο πήγαινε καὶ πλησίαζε. Δὲν πέρασαν πολλὲς στιγμὲς καὶ νὰ σου ὁ Γῶγος ὁ Μπακόλας ὁ ἴδιος μ' ἓνα βουτσέλλι σὺν χέρι καὶ ζύγισε πρὸς τὴν βρύση νὰ τὸ γερήσει. Δὲν ἔκανε λάθος. Εἶταν ὁ ἴδιος ὁ Γῶγος, ὁ φονεὶας τοῦ θειοῦ του Κήτισου Μπότσιαρη! Εἶταν ξαματωμένος καὶ φαίνονταν σὰν ἀρρωστημένος. Ἐτρίξε τὰ δόντια του ὁ Τούσιος ἀπὸ τ' ἄγριο μίσος ποὺ φλόγιαζε στὴν καρδιά του καὶ ζύγισε ἀπάνω του τὸ καρποφύλλι καὶ δὲν χρειάζονταν παρὰ ἓνα τράθηγμα τοῦ σκαντάλου νὰ τὸν ἀρήσῃ στὸν τόπο, ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ θά τραβοῦσε τὸν σκάνταλο, μετάνιωσε κι' εἶπε στοὺς συντρόφους του:

— Καθῆστε ἐδῶ ἀκίνητοι καὶ μὴν κάνετε τίποτε.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἄφηκε τὸ ντουφέκι του, καὶ πήγε ἀπάνω στὸν Γῶγο Μπακόλα.

Βλέποντάς τον ὁ Γῶγος μαρμαρώθηκε μὴν παντεχαίνοντας δι' ἡμέρας σὺν καρτέρι τοῦ ἀσπονότου ἐχτροῦ του.

— Σκοτώσέ με, ὦρὲ Τούσια! (τοῦ εἶπε) γιὰ νὰ πάρῃς πίσω τὸ αἷμα τοῦ θειοῦ σου.

Ἀναγὰρ ὁ Τούσιος κι' ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ γιαιταγάνι νὰ τὸν πελεκήσῃ, ἀλλ' ἀπόσυρε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν λαβὴ, λέγοντάς του:

— Καὶ τί μὲ πῆρες, ὦρὲ Γῶγο, προδότη γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω ξαματωτο; Γιὰ Γῶγο Μπακόλα μὲ πῆρες; Ἐγὼ δὲν σκοτῶ ξαματωμένους, οὔτε ἀρρωστούμενους καὶ μ' ἀπιστιά! Μὲ λὲν Τούσια Μπότσιαρη κι' ἔχω τὸ πρόσωπό μου λαγάρ. Σῦρε νὰ πάρῃς τ' ἄρματά σου κι' ἔλα ἐδῶ νὰ πολεμήσουμε!

— Νὰ πῶ πρῶτα νερὸ (εἶπε ὁ Γῶγος) κι' ἔπειτα πηγαίνω.

— Πιὲ καὶ σύρε... Σὲ προσμένω.

Τοῦ ἀπάντησε ὁ Τούσιος.

Ὁ Γῶγος ἀφοῦ ἔπινε νερὸ στὴν βρύση, γύρισε στὴν σπηλιὰ ποὺ κοίτονταν καὶ δὲν ξαναγύρισε! Πῆρε τ' ἄρματά του καὶ πῆγε ἄλλο μακρὸν νὰ βοῇ ἄλλο κατασφύγιο, ἀφήνοντας τὸν Τούσια νὰ τὸν προσμένῃ.

Ὅταν ὁ Τούσιος κατέλαβε τὴν ἀπάρτη, χάριξε πλεῖστον ποὺ καταδείχθηκε ὅτι τὸν προσέθηκε ὁ τρομερὸς Γῶγος Μπακόλας.

Τί σύμπτωση! Αὐτὴν τὴν ἴδια μέρα, ποῦ ὁ Τούσιος ἀπὸ μεγάλη γενναιοφροσύνη δὲν καταδέχθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν δολοφόνο καὶ προδότη Γῶγον Μπακόλα ἄπιστο, ὁ Νῶτης Μπότσιαρης μὲ δυὸ τρεῖς ἀνήλια του εἶχε φτάσει ἀπὸ Βουργαρέλλι σὺν Μπορκομάδι δυὸ ὥρες ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννινα κι' ἔστειλε ἓναν Μπαρ-

κουμαδίτη φίλον του νὰ πᾶν στὰ Γιάννινα νὰ τοῦ φωνίσῃ.

Περιμένοντας ὁ Νῶτης τὸν Μπαρκομαδίτη νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὰ Γιάννινα, λημέριαζε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ, δίπλα στὸν δρόμο ποὺ πήγαινε πρὸς τὰ Γιάννινα.

Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ κάθονταν καὶ περιμένε βλέπει τὸν Ἀλῆ Πασία μὲ καμνὰ δεκαπενταριά καθάλλα ῥηδες σωματοφυλάκους του, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὰ Γιάννινα περπατοῦν ὡς ἐκεῖ. Δέκα δρασκέλες τόπο τὸν εἶχε τὸν Ἀντίχριστο, μακριὰ ἀπὸ τὸ σίγμα τοῦ νουφεκιστοῦ του! Ὅλο τὸ αἷμα τοῦ ἀνέθηκε σὺν κεφάλι κι' ὅλο τὸ μίσος στὴν ψυχὴ του. Ὁ ἴσκιος τοῦ σκοτωμένου ἀδελφοῦ του Κήτισου ἔγινε ὁλόρθος μπροστά του κι' ἡ εἰκόνα τοῦ ἐρρωστούμενου Σουλιοῦ φανίστηκε σὺν μάτια του, ἀλλ' ὁ Νῶτης τὸ θεώρησε ἀνάξιο γιὰ ἓναν ἀσχηγὸ τῶν Μποτσιαράων νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀπὸ κορφὰ, ἀνέπιστον καὶ πετάχθηκε ἀπάνω ἀπὸ τὴν κορφοβούρια φωνάζοντας πρὸς τὸν Τέραντο:

— Στάσου, ὦρὲ Ἀλῆ Πασία, νὰ ματοηθοῦμε! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νῶτης Μπότσιαρης!

Ἀκούοντας ὁ Ἀλῆ Πασίας τὰ λόγια τοῦ Νῶτη, ἔτρεψε τ' ἄρματά του, σὰν ἐπιδέχτης καθάλας ποὺ εἶταν κι' ἔπινε ἄφαντος τρέχοντας μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀσπίκου σιτοῦ του πρὸς τὰ Γιάννινα, κι' ἀκολουθεῖται ἀπὸ πολλὰ μακρὸν ἀπὸ τοὺς σωματοφυλάκους του, ἐνῶ ὁ Νῶτης τοὺς φώναζε ἀπὸ πίσω:

— Φύγετε, παλιόκνλα! Φύγετε, παλιόκνλα! Μὴ σκαίξετε, ὦρὲ μονοτάτες! Δὲν μαγαρίζω ἐγὼ τ' ἄρματά μου ἀπάνω σας!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ Η ΒΕΡΝΗ

Οί Έλβετοί είνε ένας πολύ φιλάπονος λαός, οικονομός και εύφυής, μεθοδικός και σώφρων. Αυτή είνε πιθανώς η αιτία διά την οποίαν το πολίτευμά των είνε το καλλίτερον τοῦ κόσμου. Κατά τὰ φαινόμενα δὲν υπάσχει ἐκεῖ ἀπάτη, δὲν υπάρχουν σκάνδαλα οὔτε κακία. Τὰ πράγματα προχωροῦν ἡρεμα καὶ κανονικά καὶ τὸ κοινὸν ὠφελεῖται ἀπὸ τὰ χρήματά του. Αἱ πόλεις, κομποπόλεις καὶ χωριά είνε ὅλα τακτικά, καθαρὰ, ὑγιεινὰ, περιποιημένα καὶ γραφικά. Τὰ σχολεῖα είνε τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου.

Ἡ Βέρνη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1191 περίπου, διὰν ὁ Λουὲς Μπέρτολδ φὸν Ζαχρόγκαν ἐξέλεξε τὸ βραχῶδες αὐτὸ ὕψος ὡς φρούριον τὸ ὁποῖον ἦτο δυνατόν νὰ ἐνισχυθῇ διὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ ἀποκρούσῃ τοὺς εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν. Εἶχεν ἤδη χρησιμοποιηθῇ ὡς φρούριον, ἀλλὰ δὲν εἶχε κρατηθῇ διαρκῶς. Τὰ φυσικὰ σύνορα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐξησφάλισεν ἀπὸ τὰ τρία μέρη καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἄλλο μέρος ἦτο ὑψηλὸν καὶ ἀπὸτομον, τὸ ἐκαμνον πολὺ ἀσφαλῆ καὶ ἐπιθυμητὴν κα-

τοικίαν εἰς τὴν ἀνήσυχον ἐκείνην ἐποχὴν. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ποταμοῦ ἦτο μία εὐφοροτάτη πεδιάς, ἣ ὁποία ἐδίδε πλουσίας ἐσοδείας. Γρήγορα ἐγένεν ἡ πρωτεύουσα τῆς περιφερείας. Οἰκίαι μὲ στοὰς ἐκτίσθησαν. Ἐνας ἀνεκτίστη ἀνεκτίβασε τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πεδιάδα καὶ εἰς τὸ τέλος ὑψηλαὶ γέφυραι μὲ πελώρια ἰῶνα διέσχισαν τὴν πόλιν καὶ ἐφθάναν εἰς τὰ προάστεια ἐπὶ τῆς ἄλλης ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ. Αἱ γέφυραι αὗται εἰνε γραφικώταται ἕνεκα τοῦ μεγάλου ὕψους των. Τὰ λαμπρὰ κτίρια τοῦ Κοινοβουλίου εἰνε ἐπιβλητικά καὶ μεῖνα εἰς τὴν μίαν ἄκρον τοῦ βραχῶδους λόφου καὶ οἱ ὑψηλοὶ κῆποι εἰνε θανμάσιοι καὶ βλέπουν πρὸς τὰς Ἀλπεις. Ἐπειδὴ ἡ Βέρνη τὴν ὥρην εἰνε ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς Ἑλβετίας, τὰ διάφορα ἐπιβλητικὰ κτίρια τῶν ξένων πρεσβειῶν παρουσιάζουν μίαν ἀρχιτεκτονικὴν τελειότητα.

Ὑπάρχει μία παράδοσις ὅτι ὁ ἰδρυτὴς τῆς πόλεως ἐφόνευσεν μίαν ἄρκτον μίαν ἡμέραν, μὴ γνωρίζον ὅτι αὐτὴ εἶχε μίαν πολυπληθῆ οἰκογένειαν. Ἀπὸ λύπην ὁ λαὸς νόθεύτησεν ὅλα τὰ μικρά της καὶ ἀπὸ τότε ἕως σήμερον υπάρχουν καίδεν μέναι ἄρκτοι εἰς τὴν Βέρνην. Ἐ-

χουν ὠραίας κατοικίας μὲ δένδρα κλίμακας, σπῆλαια, δεξαμενὰς, καὶ κάθε εἶδος διασκεδάσεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δέχονται διαρκῶς γλυκίσματα καὶ ζαχαρώδη ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κάθε ξένος κάμνει εἰνε νὰ πάρῃ τὸν τροχιόδρομον καὶ νὰ υπάγῃ νὰ τὰς γνωρίσῃ. Εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ κανεὶς ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας γελῶν μὲ τὰ παιγνίδιά των. Ἐὰν ὁ καιρὸς εἰνε ῥεστός καταφεύγουν εἰς μίαν μεγάλην δεξαμενὴν καὶ προκαλοῦν τὰ ἄφθονα γέλοια τῶν παιδίων. Ἐνα ἀγαπημένο παιγνίδι των εἰνε νὰ γλυστοῦν κάτω ἀπὸ μίαν κεκλιμένην σανίδα καὶ νὰ πίπτουν εἰς τὸ νερὸν καὶ οὐδέποτε ἄνθρωποι ἠὲ χαριστήθησαν τόσον ἀσπ αὐτὸ τὸ σπῶν, ὅσον αἱ εὐτυχεῖς αὗται ἄρκτοι.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΑ

Φυσικὰ καμμιὰ περιγραφή μιᾶς Ἑλβετικῆς πόλεως δὲν εἰνε τελεία ἔὰν δὲν ἀναφέρῃ κανεὶς τὰ σχολεῖα. Εἰνε τὰ πρῶτα σήμερον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἰνε κατὰ πληρικὴν ἡ ἐργασία ἡ ὁποία γίνεται εἰς αὐτά. Πρῶτον δὲν υπάσχει ἐκεῖ ζήτημα τάξεως ἢ πειθαρχίας. Τὸ ἴδιον οὐδαμῶς καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, διότι τὰ παῖδιά ἀνατρέφονται οὕτως ὥστε νὰ ἀναγνωρίζουν ὅτι κάθε θυσία γίνεται πρὸς χάριν των. Τὰ παῖδιά εἰνε ἡνῶχα, προσεκτικά, πρόθυμα νὰ μάθουν, εὐγνώμονα δι' ὅτι γίνεται δι' αὐτά. Ἡ ἀμισθοφαιρα μιᾶς παραδόσεως, εἰνε ὁμοία μὲ μιᾶς αἰδοῦσης, ὅπου ἐν διαφερόμενα πρόσωπα σὺντητοῦν πολὺ ἐνδιαφέροντα ζητήματα. Φυσικὰ Γαλλικά, Γερμανικά καὶ Ἰταλικά.

δουλοῦνται σχεδὸν ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἑλβετοὺς. Ἡ Ἀγγλικὴ εἰνε ἡ πλέον ξένη γλῶσσα διὰ τοὺς μαθητάς. Μαθηταὶ γυμνασίου, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν Ἀγγλικά ἐπὶ τρία ἔτη σὺν τῇ Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Στήβενσον, τοῦ Χάρντν, τοῦ Τζαίμης καὶ ἄλλων ὅχι πολὺ γνωσίων συγγραφέων, χωρὶς κανέναν σχεδὸν λάθος, δίδοντες περιλήψεις τῶν ἔργων των καὶ ἐκφέροντες κρίσεις ἐπ' αὐτῶν.

Νομίζει κανεὶς ὅτι εἰς μίαν ἄλλην πόλιν δὲν εὐρίσκονται τόσον πολλὰ ἐνδιαφέροντα καὶ καλλιτεχνικά ἀναμνηστικά. Τὸ νερὸ ἦτο σπᾶνιον εἰς τὸ βραχῶδες αὐτὸ ὕψος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν καὶ ἐκτίσθησαν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα μέρη διὰ νὰ τὸ περιλάβουν. Ἐκτὸς τούτου καὶ φρεάρ ἡ πηγὴ ἦτο ἕνας τόπος συνεντεύξεως, ἕνα εἶδος λέσχης, διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ ἰδίως διὰ τὰς γυναῖκας, ὅπου συνηθίζοντο πολλὰς φορές τὴν ἡμέραν καὶ ἐμάνθανον ὅλα τὰ νέα τῆς πόλεως. Αἱ γυναῖκες πηγαίνουν καὶ τὴν ὥρην, ὅπως ἄλλοτε νὰ ἀντλήσουν νερὸ καὶ νὰ συζητήσουν διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ καθενός. Θὰ ἦτο μία μεγάλη δυστυχία δι' αὐτάς νὰ παύσονται νὰ πηγαίνουν εἰς τὰ φρεάρτα καὶ νὰ δαίλων διὰ τοὺς γείτονάς των. Οἱ ἔξοι δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐπισημάνουν πόσον σημαντικὰ αἱ ἄνθρωποι αὗτοι προσκολληθῶνται εἰς ὅτι εἰνε ἡ καθημερινὴ των ἐφημερίς, διότι δεκάδες χιλιάδων δὲν ἔχουν ἄλλην.

Ἡ Βέρνη ἀρτομέτως δὲν εἰνε μία βιαστικὴ πόλις. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως πολυτικοὶ, πολέμιοι, γεωργοὶ, ἀλλ' ὅχι βιομήχανοι. Ὑπάρχει μετὰ τῶν μεγάλων φιλόλογοι, ἐπιστήμονες, ἐφευρέ-

ται, αλλά τὸ ἔργον τῶν ἔγινε περισσότερον μακρὰν τῆς παιρίδος. Ἡ πόλις εἶνε πολὺ περισσότερον φιλολογικὴ παρὰ ὕλική. Ὑπάρχουν μουσεῖα καὶ συλλογαὶ κάθε εἵδους, ἐπιστημονικαὶ καὶ τεχνικαὶ σχολαὶ καθὼς καὶ ἕνα γνωστότατον πανεπιστήμιον. Ὑπάρχουν σχολαὶ μουσικῆς, τέχνης, ξυλογλυπτικῆς, ζωγραφικῆς καὶ χειροτεχνίας, ἀλλάματαίως ζητεῖ κανεὶς ἐργοστάσια. Ἀπὸ δεθαίως εἶνε μία μεγάλη ἀνακούφωσις καὶ ἀναπαύεται κανεὶς καὶ θέλγεται ἀπὸ τὸν ἀέρα, τόσον ἐλεύθερον ἀπὸ καπνούς.

Ἀπὸ τὰ ἐστιατόρια εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κήπους τοῦ λόφου βλέπει κανεὶς μίαν θαυμασίαν ἀποψιν τῶν ὁρέων καὶ τῆς περὶ ἡ χώρας. Γίνονται κάθε εἵδους ἐκδρομαὶ εἰς τὰ ὠραία προάστεια καὶ ὑπάρχει ἕνα ἐκτεταμένον τροχιοδρομικὸν δίκτυον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς, μὲ ἕνα ἐλάχιστον ποσὸν, νὰ ἐπισκεφθῇ κάθε ἐνδιαφέρον μέρος.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιολόγητα τῆς Βέρνης εἶνε ὁ περίφημος παλαιὸς πύργος τοῦ ὁρολογίου, ὃ ὁποῖος ἐκτίσθη τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Διὰ τὰ ἴδῃ κανεὶς ὅλας τὰς θαυμασίας λεπτομερείας τοῦ πύργου νὰ εὐρίσκηται ἐκεῖ πέντε λεπτὰ πρὶν κινήσῃ ἡ ὥρα. Πειτεινοὶ φωνάζουν, καὶ παρελάσεις γίνονται, κώδωνες κιννοῦν, τύμπανα κροτοῦν, καὶ ἀκούη καὶ ἡ περίφημος ἄρκτος λαμβάνει μέρος. Ὁ πύργος τοῦ ὁρολογίου ἦτο κατ' ἀρχὰς μία πύλη τῆς πόλεως, μέρος τῶν παλαιῶν οχυρωμάτων.

Ὑπάρχει ἕνα ἐνδιαφέρον ἀγαθὸν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς πόλεως μὲ τὴν ἱστορικὴν τὴν ἄρκτον, ἡ ὁποία ἑστιάται εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας,

ἀκριβῶς ὀπισθὲν τὸν. Ἐπ' αὐτὴν εἰς τὸ ὑψηλὸν βάθρον ἵστανται ὡς δύο ἴσοι ἀπέναντι ἐνὸς κοινοῦ ἐχθροῦ. Τὸ ἀγαθὸν ἔχει δύο προσώψεις, ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἄρκτος εἶνε συστρατιῶται, ὀπλισμένοι καὶ ἔτοιμοι νὰ ὑπερασπίσων τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλβετὸς ἐκτιμᾷ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ.

A. O. Δ. O.

— Ἐκ τινος καταστήματος καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων τοῦ Μονάχου ἐκλάπησαν εἰκόνες μεγάλης ἀξίας διαφόρων μεγάλων ζωγράφων ὡς π.χ. τὸ Ροῦμπενς, Γολδστέιν τοῦ νεωτέρου καὶ ἄλλων.

— Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐπιδόθησαν 70,656 γάμοι καὶ 5,668 διζυγισμοί.

— Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἐτροποποίησε σημαντικῶς τὰς περὶ συγκεντρώσεως εἰς χεῖρας τοῦ κράτους τῶν ἐκδοτικῶν ἐταιριῶν ἀπόψεις τῆς. Πλείστα τυπογραφεῖα καὶ ἐκδοτικὰ καταστήματα ἐν Μόσχᾳ καὶ Πετροπόλει ἐπεστράφησαν εἰς τοὺς ἰδιωκτῆρας τῶν.

— Ἐν Τιμότῃ τῆς Γαλλίας συνέχεται τὴν 17 τρέχοντος ἐθνικὸν συνέδριον τῶν ἀναπήρων Ἑλλῆς τῆς Γαλλίας.

— Εἰς τὸ Βερολίνον ἰδρύθη σωματεῖον τῆς νεολαίας φέρον τὴν ἑπωνυμίαν «Βίσμαρκ». Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σωματεῖον ἀποβλέπει εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἡττοπαθῶν καὶ τῶν σσιαλιστῶν.

ΜΟΡΦΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΑΣΠΑΣΙΑ

ΕΠΑΣΙΑ ! Τὸ ὄνομα αὐτὸ ποῦ σημαίνει «ἀγαπημένη» καὶ τὸ ὁποῖον, προπερδόμενον, ἔχει τὸν ἴχον ἐνὸς μακροῦ φιλήματος, ἀνακαλεῖ εἰς τὸ πνεῦμα τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον εἰς τὴν πλέον ὠραίαν τοῦ περιόδου, εἰς ἣν ὦραν τοῦ θρι-

αμβευτικοῦ ἀνθίσματος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, γράφει κάπου ὁ Ἀρσέν Οὐσσάι ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἀσπασίας. Ἀληθῶς, τ' ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτῆς εἶνε συνδεδεμένον μὲ τὸν χρυσὸν αἶῶνα τῶν Ἀθηναίων, μὲ τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἀναγείρετο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ὁ Παρθενὼν, καὶ κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία ἤπλωσε τὴν δυνάμιν τῆς ἐπὶ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν.

Ποία ἦτο ἡ Ἀσπασία; Ματαίως θὰ ἐξῆτε: κανεὶς νὰ κάμῃ με ἀκριβῶς τὴν βιογραφίαν τῆς, νὰ μᾶς καθορίσῃ τὸν χαρακτήρα τῆς καὶ νὰ μᾶς ὁρίσῃ τὸ εἶδος τῆς καλλονῆς τῆς, δεδομένου, ὅτι τὰ διάφορα γλυπτικὰ ἔργα ἅτινα μᾶς παρουσιάζοντο ὡς ἀπεικονίζοντα τὴν Ἀσπασίαν εἶνε ἀσφαλῶς ἀποκρυφα καὶ πολὺ μεταγενέστερά τῆς.

Αἱ μαρτυρίαι τὰς ὁποίας ἀφῆκεν ἡ ἀρχαιότης περὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ὅ

χι μόνον δὲν εἶναι ἀρκεταί, ἀλλὰ, τὸ χειρότερον, γρονθοκοποῦνται μεταξὺ τῶν. Ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τοὺς Κωμικοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς σχολιαστὰς τῶν, καὶ εἰς ὁρισμένα ἐδάφια, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Πλούταρχον ἢ Ἀσπασίαν δὲν ἦτο εἰμὴ μία ἀπλὴ ἑταῖρα, καὶ πλεον ἐξυπνὴ, καὶ πλεον πεπαιδευμένη, καὶ πλεον ὑποκριτρία ἀπὸ τὰς ὁμοίας τῆς. Ἀφοῦ ἐξῆσεν ὡς ἑταῖρα εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μίλητον καὶ ἔπειτα, ὡς ἑταῖρα, ἀκόμη δὲ καὶ ὡς προξενήτρια, εἰς τὰς Μέγαρα, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐγνώρισε τὸν Περικλῆ. Ὁ σατυρικός Κρατίνος διατείνεται, ὅτι ἦτο διὰ τῶν ὁργίων ποῦ κατέκτησε τὸν Περικλῆ ἡ Ἀσπασία, ὡς παλλακὶς μὲ τὰ μάτια κυνός.

Ἦσαν τε οἱ Ἀσπασίαν τέκται.

Καταπολοσύνη,

Παλλακὴν κυνῶπιδα!

Ὅταν ἄρχισεν νὰ γηράσκῃ, ἐνεθυμῆθη, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ κρατήσῃ τὸν Περικλῆ πλησίον τῆς τοῦ παλικοῦ τῆς ἀπαγγελίας τῆς προξενήτριας. Ἐλκυομένη εἰς τὴν καταικίαν τῆς ἐστίας καὶ ὑπ' ἀνδρὸς ἀκούει γυναῖκα δια νὰ τὰς προσφέρει εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ Ἀσπασία καθύπευθε τὸν Περικλῆ, τὸν κατέστρεψεν οἰκονομικῶς, τοῦ συνεβούλευσε δύο αὐτοῦ χεῖς πολέμου καὶ τὸν ἔκαμε νὰ θυσιάσῃ τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἰδιωτικὰ συμφέροντα καὶ εἰς προσωπικὰ ἔχ-

θρας.

Κατ' άλλας πάλιν παραδόσεις ή 'Ασπασία ήγωνε όλα τὰ προτερήματα. Η άρετή της ήτο άνωτέρα πάσης ύπονοί ας και ήτο μόνον διά τήν ξενικήν της καταγωγήν ποῦ τήν έχαρακτήρισαν ως έταίραν. Δέν είχε όμως τίποτε τό κοινόν μέ τας Λαΐδας και τας Φρύνας. Ήτο ποιήτρια, φιλόσοφος, ρήτωρ και πολιτικός νοῦς. Ήλθε έκ Μιλήτου εις 'Αθήνας μόνον και μόνον διά νά διδάξη τήν φιλοσοφίαν και εύγλωττίαν. Διά τόν Περικλήν υπήρξε μάλλον μία διδασκάλισσα παρά μία έρωμένη. Τοῦ έμαθε τήν πολιτικήν και τήν εύγλωττίαν και έδίδαξε και εις αὐτόν άκόμα τόν Σωκράτη τήν διαλεκτικήν. Εις τὰ άνδρικά αὐτά προτερήματα ήγωνεν πλείστα γυναικεία. Ήτο φρόνιμη, οίκονόμος, έδίδασκε εις τήν γυναίκα τοῦ Ξενοφώντος τὰ συζυγική της καθήκοντα, εις τήν γυναίκα τοῦ 'Ισχωράχου πῶς νά κρατάη τό σπίτι της, και είχε διά κάθε έπισκέπτριαν μίαν καλήν συμβουλήν και ένα ήθικόν μάθημα....

Ποῦ εὑρίσκεται ή αλήθεια ; Κατά πᾶσαν πιθανότητα εις τό μέσον άκριβῶς. Αὐτοί ποῦ τήν σύρου εις τήν λάσπην θά ήσαν έχθροί της, αὐτοί ποῦ τήν εκθειάζουν φίλοι της. Εἶναι όμως άδύνατον τόσον εις τὰ λεγόμενα τῶν μέν, ὅσον και εις τὰ τῶν δέ, νά μήν υπάρχη μία δόσις αλήθειας.

Δέν είναι γνωστόν οὔτε εις ποίαν ηλικίαν, οὔτε εις ποίαν εποχήν ή 'Ασπασία μετέβη εις 'Αθήνας. Γνωρίζομεν μόνον, ὅτι ήτο ἤδη εγκατεστημένη εκει πρό τοῦ έτους 439 π. Χ., ὅτε έλαβε χώραν ὁ πόλεμος 'Αθηῶν και Σαμίων, τόν ὁποῖον λέγουσιν, ὅτι ήτο ή 'Ασπασία ποῦ συνεβούλευσεν εις τόν Περικλήν.

Εάν λάβῃ κανείς ὑπ' ὄψιν του τόν Πλούταρχον, ήτο διά τοῦ πνεύματός

της ποῦ ή 'Ασπασία έσαγήνευσε τόν Περικλήν. Δέν πιστεύω νά ήτο μόνον μέ αὐτό. Όπως όμως και άν έχη τό πρᾶγμα, ή 'Ασπασία έγινετο έρωμένη του, ήταν δέ διεξεύχθη οὔτος τήν σύζυγόν του, τήν εγκατέστησεν εις τήν οίκίαν του, και έζη εις τὰ φανερά μαζί της. Οἱ νεώτεροι άπολογηταί της 'Ασπασίας διατείνονται ὅτι ὁ Περικλῆς τήν ενυμφεύθη. Τό πρᾶγμα φαίνεται άπίθανον. Οἱ 'Αθηναῖοι της έποχῆς εκείνης ήσαν έλεύθεροι νά συζοῦν μέ οἰανδήποτε έταίραν, άλλ' ὁ νόμος τοῦς άπηγόρευε κατηγορηματικῶς νά νυμφευθοῦν μέ μίαν ξένην. Εάν δέ τό κατώρθωνε κανείς, προσάγων ψευδομάρτυρας, εκινδύνευε, εάν τό πρᾶγμα έγινετο γνωστόν, νά παραπεμφθῇ εις τό δικαστήριον τό ὁποῖον ὥριζε αὐστηράς ποινάς : ή γυναίκα έπωλεῖτο ως σκλάβη, ὁ άνήρ έπλήρωνε πρόστιμον και έχανε τὰ πολιτικά του δικαιώματα, τὰ δέ ένα εκηρύσσονο νόθα. Δεδομένου δέ ὅτι ή καταγωγή της 'Ασπασίας ήτο παγκοίνως γνωστή και ὅτι ὁ Περικλῆς είχε πλείστους ὅσους έχθρούς, οἱ ὁποῖοι δέν θά παρέλειπον νά τόν κατηγορήσουσιν δι' ένα τέτοιον παράνομον γάμον, δέν είναι δυνατόν νά παραδεσθῶμεν ὅτι ή 'Ασπασία έγινετο σύζυγος τοῦ Περικλέους. Άλλως τε εἶχομεν και τό επιχείρημα αὐτῆς ταύτης της ζωῆς της 'Ασπασίας ἐν 'Αθήναις. Γνωρίζομεν ὅτι αἱ ὑπανδροὶ 'Αθηναῖαι της εποχῆς εκείνης έζων εκτός της κοινωνίας τῶν άνδρῶν. Δέν ήσαν βεβαίως σκλάβαι, ὅπως διατείνονται μερικοί. Μέσα εις τόν οἶκόν των είχαν πλήρη έλευθερίαν. Αὐταί εκυθεροῦσαν τό σπίτι, αὐταί έκαμαν τὰ αναγκαίως δι' αὐτό άγοράς, μολοντί δέ ὁ νόμος άπηγόρευε εις αὐτάς νά πρέφουν τὰ παιδιά τους, αὐταί τὰ δισκέδαζαν και αὐταί τοῖς έδιδον τήν πρῶτην άνατροφήν τους. Εἴ άλλου δέν ε

ζων κλεισμένοι πάντοτε εις τό σπίτι. Κατά τας θρησκευτικές εορτάς, τὰς τόσον συχνάς εις τὰς 'Αθήνας, έξήρχοντο άνά τήν πόλιν, έλάμβανον μέρος εις τὰς πομπάς και θεωρίας, μετέβαινον εις τό θέατρον τοῦ Βάχχου διά ν' ακούσουν τὰς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου και τοῦ Σοφοκλέους, παρευρίσκοντο εις τοῖς διαγωνισμοῦς τῶν αἰοιδῶν, εις τὰ γυμναστικά θέαματα, εις τὰς λαμπαδηφορίας και κατά τήν εορτήν τῶν Στενίων είχαν έλευθερίαν νά χαίρεσιζωνται μέ τοῖς άνδρας εις τοῖς δρόμους και νά τοῖς πειράζουσιν... Δέν ήσαν επομένως σκλάβαι. Άλλά δέν εἰπερέπετο εις αὐτάς νά έλθουν εις τήν καθημερινήν ζωήν εις έπαφήν μέ τοῖς άνδρας. Εκτός τοῦ συζύγου και μερικῶν στενῶν συγγενῶν, κανείς δέν ήδύνατο νά εισέλθῃ εις τόν γυναικωνίτην. Όταν ὁ σύζυγος είχε φίλους του καλεσμένους, ή γυναίκα δέν ενεφανίζετο. Εάν έλάμβανε μέρος εις ένα γεῦμα εις τό ὁποῖον υπήρχαν άνδρες εἶχανε διά παντός τήν καλήν της φήμην. Μόνον αἱ έταίραι είχαν έλευθερίαν νά ζοῦν εις τήν κοινωνίαν τῶν άνδρῶν. Ὁ νόμος δέν τὰς άνησυχοῦσεν, άφοῦ, ἐν τῇ ιδιότητι των ως ξένων, ήσαν, τρόπον τινά, εκτός τοῦ νόμου. Ήργει μόνον νά επλήρωναν τόν φόρον τῶν ξένων τόν καλούμενον μετοίκιον και τόν φόρον τῶν έταιρῶν.

Δέν ήτο ὅθεν δυνατόν νά ήτο σύζυγος τοῦ Περικλέους ή 'Ασπασία ή ὁποία έζη εις τήν κοινωνίαν τῶν άνδρῶν, συνέτρωγε δημοσίως μετ' αὐτῶν, έξήρχετο έλευθερώς και έκαμε ὅτι ήθελε. Η θέσις της μέσα εις τὰς 'Αθήνας είχε ἐν τούτοις κάτι τό μοναδικόν. Εάν διά τοῖς έχθροῖς Περικλέους θεωρεῖτο ως παλλακίς, διά τόν ὅχλον ως μία άπλή έρωμένη του, διά τοῖς οἰκείους του και τοῖς φίλους του ήτο σεβαστή ως σύζυγος. Εἴ

χε συγχρόνως τήν έλευθερίαν της εἰς ταίρας και απελάμβανε τοῦ ὀφειλόμενου εις τὰς ὑπάνδρους σεβασμοῦ. Η δύνατο νά δέχεται τοῖς φίλους τοῦ Περικλέους, εκείνοι δέ εὑρίσκον εις αὐτήν μίαν πνευματώδη και άνεπτυγμένην γυναίκα, ικανήν νά τοῖς έννοήσῃ και νά τοῖς άπαντήσῃ. Διότι δέν ήτο δυνατόν νά είναι μία κοινή τόν νοῦν γυναίκα αὐτή ή ὁποία υπήρξε παρά τό πλευρόν τοῦ Περικλέους και μέχρι τοῦ τέλους της ζωῆς του τό μειδιάμα της ζωῆς, ή χάρις της εστίας και ή καθημερινή του σύμβουλος....

Οἱ έχθροὶ τοῦ Περικλέους εὑρίσκον εις τοῖς δεσμούς του μέ τήν 'Ασπασίαν ένα άπελείωτον θέαμα ειρωνειῶν και ὕβρεων. Απεκάλουν τήν 'Ασπασίαν τήν "Ηραν τοῦ νέου 'Ολυμπίου, τήν 'Ομφάλην τοῦ νέου 'Ηρακλέους. Τήν κατηγοροῦν, ὡς εἶπα, ως μεταβάλλουσαν τήν οίκίαν τοῦ Περικλέους εις εἰς ένα είδος κοινῶ οἴκου ὅπου μετέβαινον διάφοροι ὑπανδροὶ 'Αθηναῖαι αἰτινες διά τῶν συγκαταβάσεων των επετύγχανον δημοσίας θέσεις διά τοῖς συζύγους τους. "Άλλοι τήν άνδραζαν κακόν δαίμονα τοῦ Περικλέους και ὅτι παρώτρυνε αὐτόν ὅπως εγκαταστήσῃ εις τὰς 'Αθήνας τήν τυραννίαν....

Οἱ έχθροὶ τοῦ Περικλέους δέν περιωρίζοντο μόνον εις ὕβρεις. Διά νά πλήξουσιν αὐτόν εἰσέφευγαν νά κατηγορήσουσιν τήν 'Ασπασίαν και τόν φίλον του 'Αναξαγόραν δι' άπεθείαν. Ὁ 'Αναξαγόρας έδίδασκε εις τὰ φανερά ὅτι ὁ ήλιος ήτο μία μάζα πυρός, ὅτι ή σελήνην εκαιτοικεῖτο και ὅτι ὁ κεραυνός προήρχετο ἀπό τήν σύγκρουσιν τῶν νεφῶν. Όλα αὐτά ήσαν βεβαίως άσέβηται διά τήν εποχήν εκείνην και ὁ Περικλῆς, φοβούμενος τήν καταδίκην τοῦ φίλου του εις θάνατον, τόν εἰβοήθησε νά δραπέτεύσῃ τῶν 'Αθηῶν. Η 'Ασπασία όμως δέν ήθέλησε ν' α

κούση τοιοῦτόν τι. Ἐμείνε θαρραλέως εἰς Ἀθήνας καὶ θαρραλέως παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Τὴν ὑπεράσπισίν της τὴν ἀνέλαβεν αὐτὸς οὗτος ὁ Περικλῆς, καθ' ὅσον ὁ νόμος ἀπηγόρευε εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ὑπερασπισθῇ μόνης της. Κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτὴν ὁ Περικλῆς ἀνέπτυξε ὅλην του τὴν εὐγλωττίαν, παρεκάλεσε, ἐκλαυσε μάλιστα ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε ἀθῶαν τὴν Ἀσπασίαν.

Τὰ ἔτη ἅτινα ἐπηκολούθησαν ὑπῆρξαν πλήρη φροντίδων, ἀνησυχῶν καὶ απογοητεύσεων διὰ τὸν Περικλῆ. Τὸν κατηγόρησαν, ὅτι ἦτο ἡ Ἀσπασία ἡ ὁποία τοῦ συνεβούλευσε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἶδε τὰ δύο του τέκνα, τὸν Ἐάνθιππον καὶ τὸν Πάραλον, ν' ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὴν πανώλην ἢ ὁποία ἐρήμωσε τότε τὰς Ἀθήνας, τοῦ ἀφῆρσαν τὴν ἀρχηγίαν, καταδικάζοντες αὐτόν... Ἐν τούτοις ἡ Ἀσπασία ἐστάθη πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του, πιστή, καλή, παρήγορος καὶ σύμβουλος. Καὶ ἦτο εἰς τὸ πλευρόν του ὅταν

οὗτος, προσβληθεὶς ἀπὸ ἓνα σιγανόν πυρετόν, ἀπέθανε ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐπαναφορὰν του εἰς τὴν ἀρχὴν, περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 429.

Τί ἀπέγινε μετὰ ταῦτα ἡ Ἀσπασία; Κατὰ τὸν Αἰσχύνην τὸν φιλόσοφον ἐγένετο τότε ἐρωμένη ἐνὸς πλουσίου ζωεμπόρου ὀνόματι Λυσικλέους, ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς αὐτὴν, ἔφθασε μέγχι τῶν μεγαλειτέρων ἀξιωματῶν τῆς Δημοκρατίας. Ὁ Θουκυδίδης, καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἀναφέρουν ὅτι ἓνας Λυσικλῆς, ζωεμπόρος, ἀναγορευθεὶς στρατηγὸς τῷ 428, ἀπέθανε τὸ τέλος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἔτους εἰς τὸν πόλεμον. Ἡ Ἀσπασία ἐλησμώνησε λοιπὸν τὸσον γρήγορα τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεως σύζυγος δι' αὐτὴν καὶ, ἐξ ἄλλου, κατάρθωσε τὸσον γρήγορα νὰ κάμῃ τὴν πολιτικὴν ἀνατροφὴν τοῦ Λυσικλέους. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπίθανον...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΙΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

ΠΘΡΑΡΤΗΜΑ (ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΕΙΟΥ)

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ Ἱατροῦ κ. Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Νοσήματα ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ, ΚΑΡΔΙΑΣ, ΠΗΛΑΤΟΣ, ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ κτλ. Τὰ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἐν γένει.

Τὸ Ἱατρικὸν τοῦτο τμήμα ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν θεραπείαν χρονίων Δερματικῶν παθήσεως (Ἐκζεμάτων Ἀκμῶν κτλ.), ἰδίως εἰς ἄτομα τῶν ἐργατικῶν τάξεων, τὰ ὁποῖα μέλλουσι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ Βιβλιαρίων Ἱγείας.

ΑΜΟΙΒΗ ΠΡΟΣΙΤΗ ΜΙΣ ΤΑ ΒΑΛΑΝΤΙΑ ΔΑΪΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ὁραι ἐπισκέψεων 3—6 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.

Ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ ἐπισήμων Ἑορτῶν.

ΜΙΚΡΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τοῦ τακτικοῦ συνεγγάτου μος κ. Θεοδ. Βελιανίτου.

Παρέστην μίαν ἡμέραν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀλλ' ἀγρίας σπηλῶν τῶν Ἀθηναϊκῶν δρομῶν. Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ ἀνῆρχετο ἓνα κάρο φορτωμένον. Τὸ δυστυχισμένον ἄλογο ἀσθμαῖνον ἔσφην αὐτό. Κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ καραγωγέως, ὅστις διὰ κραυγῶν καὶ μαστιγώσεων παρότρυνεν αὐτὸ νὰ βαδίσῃ. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει, ὁ ἀνῆφορος καθίστατο ἀποτομώτερος καὶ τὸ δυστυχισμένον ζῶον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βαδίσῃ. Ὁ καραγωγέως ἠγανάκει καὶ ἐδιπλάσιασε τὰς μαστιγώσεις καὶ τις ἀγριοφωνέας. Τὸ ἄλογον ἐδέχτει ταύτας χωρὶς νὰ προχωρῇ. Ὅσον ἔδωκε τοῦτο ὁ καραγωγέως, τόσον ἐξηργιῶντο, ἕως οἷον κατελήφθη ὑπὸ μανίας καὶ τὸ ἔκτετα μὲ τὸ ἔξυλο τῆς μαστιγῆς εἰς τὸ κεφάλι.

Ἐοχηματισθὴ κύκλος θεατῶν καὶ παροικιολοῦνται τὴν ἀγρίαν ἀκτὴν, οἷον εἰς ἐκ τοῦ πλήθους ἐτόλμῃ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν καραγωγέα.

—Τί κτηνῆς θρὲ ἀνθρώπου τὸ ζῶον; Δὲν βλέπεις ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια του;

—Καὶ ποῖος θὰ τραβήξῃ τὸ κάρο, ἐγὼ;

—Δὲν ξέρω ποῖος θὰ τὸ τρα-

βήξῃ, μόνον αὐτὸ τὸ δυστυχισμένον ἄλογο δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ σύρῃ. Καὶ νὰ μᾶς κάμῃς τὴν χάρι νὰ παύσῃς νὰ τὸ χτυπᾷς.

—Νὰ πάρω νὰ τὸ χτυπῶ; Μὰ ἂν πάρω νὰ χτυπάω αὐτὸ, μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀρχίσω ἐσένα.

Οἱ παριστάμενοι, οἵτινες εἶχον καταληφθῇ ἐξ ἀγανακτικῆς, ἦτοι μάδθησαν κατόπιν τῶν ὁσων ἤκουσαν, νὰ τὸν καταχειρίσων, οἷον δι-ερχόμενος χωροφύλαξ ἐπεμβὰς προέλαβε τὴν χειροδικίαν τοῦ πλήθους.

Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶπε συνηθεσίαν, εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς δεσμούς, ἡ δὲ προστασία τῶν ζώων δὲν ἔργειεν ἀκόμη θεσμὸς τοῦ κράτους. Αἱ γενόμεναι ἀποπειραὶ πρὸς σφίσιν ἐταπεινῶν διὰ τοιοῦτον σκοπὸν ἀπέτυχον. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀγαποῦν τὰ ζῶα. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν θεωρεῖται ἐκ τῶν ἐπείγοντων καὶ ἡ ἀνομιὰ ἐπιτηδεύει ἀσπολομένη εἰς ἄλλα σπουδαιότερα δὲν φροντίζει περὶ τῶν ζώων. Ἐν τούτοις ἡ προστασία αὐτῶν ἢ μαρτυροῦσα τὴν ἡμετέραν τῶν ἡθῶν παρὰ τῇ νεώτερᾳ ποιωντῇ, δὲν εἶναι τι νέον, οἷον ἀνεφάνη κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους. Ἡ τιμὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τοὺς ἀρχαίους λαούς. Ὁ Προδότος ἀναφέρει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπέβαλον θανατικὰς ποινὰς

εἰς τοὺς φονεῖς τῶν ζώων. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν θεοπίσει ἐπίσης προστατευτικούς νόμους. οἱ ὅποιοι ἦσαν πρῶτοι εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἦσαν μάλιστα οἱ νόμοι οὗτοι, ἀσπιρότεροι ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες προστατεύουν τοὺς ἀνθρώπους. Ὡς ἀρχὴ τῆς ἀσπιρότητος ταύτης ἐθεωρήθη διὰ τὰ ζῶα ἀνίκανα γὰρ προστατεύουν ἐναντὶ, ἐδικαιοῦντο γὰρ προστατευθῶσι πλείοτερον τῶν ἀνθρώπων. οἱ ὅποιοι ἐν ἀνάγκῃ ἠδύναντο γὰρ ὑπερασπίζονται ἑαυτοὺς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ κοινὸν νῆα ὀφείλει γὰρ εἶναι προσεκτικὴ καὶ ἀσπιρὰ κατ' ἐκείνων, οἵτινες κακοποιῶσιν ὄντα ἄνθρωπα.

Υπάρχουν παραδείγματα πολὺ ἀριθμὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τιμωριῶν ἀνθρώπων κακοποιούντων ἄνθρωπα ζῶα, αἱ ὅποια σήμερον ἦθελον θεωρηθῇ ὡς ἀπίστευτοι. Οὕτω μηράκιον ἐξορύξαν ποτὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς νεοσσῶν κίχλης ὑπέστη πρὸς τιμωρίαν τὸ αὐτὸ, διότι οἱ δικασταὶ ἐθεώρησαν διὰ τὴν ἡδύνατο γὰρ καταστῆναι ἀνδρῶν ἐν τῷ τῷ βλαβερὸς εἰς τὴν δημοκρατίαν. Πολίτης τις ἐτιμωρήθη ἐπίσης αὐστηρῶς ὑπὸ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀρχῆς, διότι ἐργάρε ζῶντα κοῖον, ὃ δὲ Πραξιτέλης ὑπέστη ραβδισμοὺς δι' ἀδίκημα κατὰ ἀνθρώπου ζῶον. Ἀλλ' ἡ τιμωρία ἐνὸς δικαστοῦ ὑπῆρξεν ἀληθῶς δρακόντειος. Οὗτος συνέτριψε τὴν κεφαλὴν πιπρῶς, τὸ ὁποῖον καταδικαζόμενον ὑπὸ ἀρπακτικοῦ ὀργέου, κατέφυγεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ δικαστοῦ.

Τὸ πρᾶγμα ἐπροξένησε κατὰ πληξιν εἰς τὴν πόλιν. Πρὸ τῆς γενικῆς ἀγανάκτησεως εἰσῆλθον δι' ἀσπιδὸς εἰς δίκην καὶ τὸ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ποινήν τοῦ θανάτου. Κατὰ τὴν ἀπόφα-

σιν ταύτην τοῦ ἐπεβλήθη ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν, διότι ὅχι μόνον ἐδείχθη ὁκλήρως, ἀλλὰ παρεβίβη καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα, τὰ ὅποια ἔχαιρον ὅλοι γὰρ καταφεύγουν παρ' αὐτῶ ὡς δικαστῇ. Οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἦσαν λίαν ἐπεικεῖς πολλὰκις, ἐπιβάλλοντες ποινὰς εἰς ὁνθρώπους κακοποιήσαντας ὁμοίους τῶν μετεχειρίζοντο ἄκρον ἀσπιρότητα κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἐκακοποίησαν ἡμέτερα ζῶα.

Ἀλλὰς τε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν περιορίζοντο μόνον προστατεύοντες τὰ ζῶα. Ἐτρεφον ἀκούη καὶ εὐλάβειαν πρὸς αὐτὰ, διὰ τὰς ἐχρεώσονται κάποιαν εὐγνωμοσύνην. Οἱ Κορίνθιοι, ἐδώρησαν περὶ λαίμιον ἀργυροῦν πρὸς τὸν σκύλον, ὅστις ἔσωσε τὸν Ἀκροκόρινθον. Ἀνέγειραν μάλιστα εἰς αὐτὸν ἀναμνηστικὴν στήλην μετὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιγραφῆς: «Τῷ ὑπερασπιστῇ καὶ σωτῇ τῆς Κορίνθου». Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης ἀντήμειραν τοὺς κήνας, οἱ ὅποιοι ἔσωσαν τὸ Καπιτώλιον.

Ἀλλὰ συγκινητικώταται εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ὅταν ἀπεπερασθῶν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Ἐκατομπεδίου, διέταξεν ὅπως ὅπως ὅλα τὰ ζῶα, αἵτινα ἐργάσθησαν, γὰρ ἀφενθῶσιν ἐλεύθερα ἵνα τρέφονται κατ' ὅλην τὴν ζωὴν τῶν ἀπληλαγμένα πάσης ἐργασίας καὶ διὰ τῆς ἐκλεκτοτέρας τροφῆς. Ἐν ἐκ τῶν ζώων τούτων ἐπέστρεψεν ἐκονοσίως διὰ γὰρ ὑποβλήθη εἰς τὴν ἐργασίαν. Τὸ γεγονός τοῦτο συνεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους, ὥστε ἡ πολιτεία ἐνέκρινε γὰρ καταβάλλῃ ἰδιόχουσαν μερομηνίαν πρὸς συντήρησιν τοῦ. Εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα δὲν γνωρίζω τιμὴν δοθεῖσαν εἰς ζῶον, πλην ἐκείνης ἣν ἔδωκεν

ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Μανρομιχὰς εἰς τὸν περιφρημον τράγον τοῦ πρῶτου συντάγματος. Ὅταν ἀπέθανεν ἐκ γήρατος ὁ τράγος ἐκεῖνος κατὰ τὴν ταφὴν τοῦ ἀπεδόθησαν τιμαὶ λοχίου ἀνηγέρθη δὲ εἰς τὰ παραπήγματα καὶ ἀναμνηστικὴ στήλη, ἐφ' ἧς ἐχαράχθησαν μερικοὶ στίχοι τοῦ Δημ. Κίρκου.

Τοῦναντίον ὅταν διέμενα εἰς τὸ Παλαῖον Φάληρον, παρετήρουν συνεχῶς γὰρ μεταφέρονται ὑπὸ τῶν κνρίων τῶν γηράσωντες ἐπιποικαίμηνδον ἡμέτεροι γὰρ ἐργασθῶσι πλέον εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον, ὅπως χρησιμεύουν ὡς βορὰ τῶν θηρίων. Ἡ

πολιτεία μάλιστα δὲν ἔλαβεν οὐδὲν προστατευτικὸν μέτρον ὑπὲρ τῶν ζώων. Αἱ λαμβάνουσαι χώραν σκληρόταται σκληρὰ ἐναντίον αὐτῶν εἰς τοὺς δρόμους προκαλοῦν τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουν εἰσαιρεταὶ ἀριθμοὶ σαρκεσθῶν χιλιάδας μελῶν, αἵτινες ἐπεδοθητοῦν τὰς προσταθείας τοῦ Μόρον ἢ Ἑλλάς καθυστερεῖ. Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἐνδειξις πολιτισμοῦ ὅπως δῆποτε ὥραία.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΜΕΣΙΟΥ

Ἐν Βιέννῃ πρὸ τινος ἔλαβε χώραν τὸ συνέδριον τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς». Τὸ τάγμα τοῦτο ἀριθμεῖ 60·008 ἀπαύτους πιστεύοντας ὅτι δὲν ἀπέχει ἡ ὥρα τῆς ἐμφανίσεως ἐπὶ τῆς γῆς νέου Μεσσία, ὅστις θέλει ἐξαγάγει τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ σημερινῶν χάος εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς γαλήνης. Εἰς τὸ συνέδριον ἔλαβε μέρος ἀντιπρόσωπος ἐξ Ἀυστρίας ὅστις ἀνεκοίναςεν ὅτι παρὰ τὸ Σβόνεϋ ὁ δόκτωρ Ρόκ, ἀντιπρόσωπος τοῦ Σωματείου «Ἡ νέα Γαλιλαία τῆς Δύσεως» κατέθεσε τὸν θαμέλιον λίθον ἐνὸς κολοσιαιῶν ἀμφιθεάτρου, ὁποῦθεν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας θὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Διὰ τοῦ ἀστυρμάτου τὸ κήρυγμα τοῦ θέλει μεταδοθῇ εἰς τὰ ἀπώτερα ἄκρα τῆς γῆς.

Ὁ ἐξ Ἰνδιῶν ἀντιπρόσωπος, ὅστις καὶ προήδρευσε τοῦ συνεδρίου ὠμίλη-

σε με μεγάλην πίστιν καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ ἀντιπρόσωποι ἐπέμενον ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι ἔγγυς καὶ ὅτι ἡ ιστορικὴ κατάστασις εἰς τὴν περιτλήθην ἡ δοκιμασθεῖσα ἀνθρωπότης καὶ ἡ γενικὴ ἀνησυχία τῶν πνευμάτων ἡ ὅποια κατέχει τὸν κόσμον ἀπατελεῖ ἀσφαλὴ ἐνδειξὴν τῆς προσεγγίσεως τοῦ Μεσσία.

D. ZIEGLER & Cie

5 Rue de l'Archeveque 5

Alexandrie (Egyte)

Τραπεζιτικὴ ἐργασία

Κλάδοι ἀντιπροσωπειῶν

Εἰσαγωγῆς καὶ Εξαγωγῆς

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

Διὰ τὸ τοῦ συστήματος τούτου δύναται ἀσφαλῶς πᾶς τις, ἀρχάριος ἢ ὁποῖός τις μεμυημένος ἐν τῇ Λογιστικῇ, δι' ἰδίαν μελέτην καὶ ἀσκήσεως, ἄνευ βοηθείας καθηγητοῦ, νὰ γίνῃ ἀπολύτως κάτοχος τῆς Νεωτάτης Λογιστικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ νὰ φωτισθῇ θαυμασίως διὰ τοῦ ἐκπεπομένου ἀπλείτου ἐπιστημονικοῦ φωτός, κερδίζων οὕτως εἰς χρόνον καὶ χρήμα ὡς καὶ εἰς ποσὸν καὶ ποιὸν λογιστικῆς ὕλης καὶ ταῦτα πάντα ἀντὶ ἐλαχίστης, μηδαμινῆς μᾶλλον θυσίας.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀντὶ δρχ. 110 διαβιβαζομένων διὰ Τραπεζιτικῆς ἢ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἐντολῆς Τραπεζίης πρὸς τὸν Συγγραφέα. (Ἐμπορικὴν καὶ Λογιστικὴν Σχολὴν Παναγιωτοπούλου Νοταρᾶ 68 εἰς Πειραιᾶ).

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως θα τιμᾶται δρχ. 150. Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ καρδίζουσιν 40 δρχ. καὶ ἐξασφαλίζουσιν ἀντίτυπον.

Ο ΠΑΛΑΜΗΔΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

Ἐκ φήμης, κανεὶς δεδαίως δὲν ἄγνοεῖ τὸ περίφημον φρούριον τοῦ Παλαμηδίου, ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡς φυλακὴ τῶν βαρυνομένων κατὰ δίκων.

Ὅλγοι ὅμως θὰ γνωρίζουν πόθεν ἔλκει τὴν ὀνομασίαν του ὁ πένθιμος καὶ φοβερός οὗτος θρόνος τὸν ὁποῖον προσδύλεπον μετὰ δέοντος πάντοτε οἱ διαβάται. Καὶ ἐμὲ τὴν ὀνομασίαν του ὀφείλει εἰς τὸν ἀρχαῖον Παλαμήδην, ὅστις κατὰ τὸν Ὀβίδιον ὑπῆρξεν ὁ ἀριστος τῶν Ἑλλήνων. Ὡστε δὲν εἴνε ἄσκοπον νὰ γνωρίσωμεν τινα περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Παλαμήδης, ὅστις ἦτο εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἡρώων τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας, ὁ καὶ σοφώτερος τῶν οπληρόνων αὐτοῦ, ὑπῆρξεν υἱὸς τοῦ διασημοῦ θαλάσσιου ἡρώου Ναυπλίου, τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ἀρχαίας πελοποννησιακῆς πόλεως Ναυπλίας καὶ τῆς Κλειμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, υἱοῦ τοῦ Μενέλαου βασιλέως τῆς Κορίνθου.

Τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Παλαμήδους ἐνεπιστεύθη ὁ παῖς αὐτοῦ Ναυπλίου εἰς τὸν δαδασκὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σοφὸν διδάσκαλον τὸν Κένταυρον Χείρωνα, παρὰ τὸν ὁποῖον οἱ πλείστοι τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων ἡρώων Ἡρακλῆς Πηλεὺς, Θησεὺς κτλ. φέρονται παιδαγωγηθέντες.

Ὁ Παλαμήδης ἀνεκάλυψε τοὺς

πλανήτας καὶ τὸν ἀστερισμὸν τῆς μεγάλης Ἀρκτοῦ καὶ τοῦ Κυνό, ἐπενόησε τοὺς φάρους, πρῶτος δὲ αὐτὸς ἤγειρε τεῖχη, διωγράμωσε τὸν στρατὸν καὶ τὴν ἐπιμελητείαν αὐτοῦ καὶ ἐφήρμοσε τὴν στρατιωτικὴν τάξιν διαιρέσας τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς καθωρισμένας μοράδας κατὰ τὸν τρωϊκὸν πόλεμον.

Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων, ὁ Παλαμήδης φέρεται ὁ εὐρέτης τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀντικαταστάσας τὰ Φοινίκια.

Καὶ κατὰ τοῦτο ἀποτελεῖ ὁ ἥρωας οὗτος προσωπικότητα ἐξαιρετικῆς ἐνδιαφέροντος. Οἱ ἀρχαιότεροι Ἕλληνες μετεχειρίζοντο τὰ Φοινίκια μόνον γραμματα μέχρις οὗ ὁ Παλαμήδης εἰσε τὰ δεκάεξ γραμματα Α Β Γ Δ Ε Ι Κ Α Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ καὶ Υ Ξ. Εἰς τὰ δεκάεξ ταῦτα γραμματα προσέθηκε ὁ Κλέωνος εἰσε τὰ τρία τὰ Θ Φ καὶ Χ. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σιμωνίδης προσέθηκε τὸ Η καὶ Ω καὶ ὁ Ἐπίχαρμος τὸ Ζ Ξ καὶ Ψ καὶ οὕτω συμπληρώθησαν τὰ 24 γραμματα τοῦ ἀλφabetοῦ μας.

Ὁ Παλαμήδης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμηρὸς θέλει ὡς ἄγνοῦν παντελῶς

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΕΝ ΤΗ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

Διὰ τὸ τοῦ συστήματος τούτου δύναται ἀσφαλῶς πᾶς τις, ἀρχάριος ἢ ἀποσπασθὴς μεμυημένος ἐν τῇ Λογιστικῇ, δι' ἰδίας μελέτης καὶ ἀσκήσεως, ἄνευ βοηθείας καθηγητοῦ, νὰ γίνῃ ἀπολύτως κάτοχος τῆς Νεωτάτης Λογιστικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ νὰ φωτισθῇ θαυμασίως διὰ τοῦ ἐκπεπομένου ἀπλῆτου ἐπιστημονικοῦ φωτός, κερδίζων οὕτως εἰς χρόνον καὶ χρήμα ὥς καὶ εἰς ποσὸν καὶ ποιὸν λογιστικῆς ὕλης καὶ ταῦτα πάντα ἀντὶ ἐλαχίστης, μηδαμινῆς μᾶλλον θυσίας.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀντὶ δρχ. 110 διαβιβαζομένων διὰ Τραπεζιτικῆς ἢ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἐν τολῇ Τραπεζίᾳ πρὸς τὸν Συγγραφέα. (Ἐμπορικὴν καὶ Λογιστικὴν Σχολὴν Παναγιωτοπούλου Νοταρᾶ 68 εἰς Πειραιᾶ).

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως θὰ τιμᾶται δρχ. 150. Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ καρδίζουσι 40 δρχ. καὶ ἐξασφαλίζουσιν ἀντίτυπον.

Ο ΠΑΛΑΜΗΔΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

Ἐκ φήμης, καρεῖς δεδαίως δὲν ἀγνοεῖ τὸ περίφημον φρούριον τοῦ Παλαμηδίου, ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡς φυλακὴ τῶν βαρυνομένων καταδικωμένων.

Ὀλίγοι ὅμως θὰ γνωρίζουν πόθεν ἔλκει τὴν ὀνομασίαν του ὁ πένθιμος καὶ φοβερὸς οὗτος θρόνος, τὸν ὁποῖον προσβλέπουν μετὰ δέους πάντοτε οἱ διαβάται. Καὶ ἐμὲ τὴν ὀνομασίαν του ὀφείλει εἰς τὸν ἀρχαῖον Παλαμήδην, ὅστις κατὰ τὸν Ὀβίδιον ὑπῆρξεν ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων. Ὡστε δὲν εἴνε ἄσκοπον νὰ γνωρίσωμεν τιμὰ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Παλαμήδης, ὅστις ἦτο εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἡρώων τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας, ὁ καὶ βοήθησεν τὸν Ὀδυσσεὺς νὰ γράμματα εἰς τὸν Ἰθάκην. Ὁ Παλαμήδης εὗρε τὰ δεκαεὶ γράμματα Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ καὶ Υ. Εἰς τὰ δεκαεὶ ταῦτα γράμματα προσέθηκε βοηθήσαντες ὁ Κάδμος ἑτέρα τρία τὰ Θ Φ καὶ Χ. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σιωπηρὸς προσέθηκε τὸ Η καὶ Ω καὶ ὁ Ἐπίχαρμος τὸ Ζ Ξ καὶ Ψ καὶ οὕτω συμπληρώθησαν τὰ 24 γράμματα τοῦ αλφαβήτου.

Τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Παλαμήδους ἐνεπιστεύθη ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ναυπλῖος εἰς τὸν διάσημον τῆς πόλεως ἐκείνης σοφὸν διδάσκαλον τὸν Κένταυρον Χείρωνα παρὰ τὸν ὁποῖον οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡρώων Ἡρακλῆς, Πηλεὺς, Θησεὺς κτλ. φέρονται παιδὰ γυγνόμενοι.

Ὁ Παλαμήδης ἀνεκάλυψε τοὺς

πλανήτας καὶ τὸν ἀστερισμὸν τῆς μεγάλης Ἀρκτοῦ καὶ τοῦ Κυβερνήτου. Ἐπενόησε τοὺς φάρους· πρῶτος δὲ αὐτὸς ἤγειρε τείχη· διωργάνωσε τὸν στρατὸν καὶ τὴν ἐπιμελητεῖαν αὐτοῦ καὶ ἐγήρυσσε τὴν στρατιωτικὴν τάξιν διαιρέσας τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς καθωρισμένας μονάδας κατὰ τὸν τρωϊκὸν πόλεμον.

Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων, ὁ Παλαμήδης φέρεται ὁ εὐρέτης τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀντικαταστήσας τὰ Φοινικία.

Καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ ὁ ἥρωας οὗτος προσωπικότητα ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος. Οἱ ἀρχαῖοι τοῦ Ἑλληνικοῦ μετεχειρίζοντο τὰ Φοινικία μόνον γράμματα μέχρις οὗ ὁ Παλαμήδης εὗρε τὰ δεκαεὶ γράμματα Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ καὶ Υ. Εἰς τὰ δεκαεὶ ταῦτα γράμματα προσέθηκε βοηθήσαντες ὁ Κάδμος ἑτέρα τρία τὰ Θ Φ καὶ Χ. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σιωπηρὸς προσέθηκε τὸ Η καὶ Ω καὶ ὁ Ἐπίχαρμος τὸ Ζ Ξ καὶ Ψ καὶ οὕτω συμπληρώθησαν τὰ 24 γράμματα τοῦ αλφαβήτου.

Ὁ Παλαμήδης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀμηρὸς θέλει ν' ἀγνοῇ παντελῶς

ἐπαιξεν ἐν τοῖτοις μέγαν ρόλον εἰς τὴν ἐναντίον τῆς Τροίας ἐκστρατείαν. Κυρίως εἶνε γνωστὴ ἡ μέχρις αἵματος ἐχθρότης του μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις ἔπνεε μένεα κατ' αὐτοῦ καὶ τέλος ἐπέτυχε νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. Τὸ σχετικὸν ἱστορικὸν, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὰ περιωδόντια συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὁ Ὀδυσσεὺς, πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν μάντεων τὴν διάρκειαν τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου καὶ τὰς τύχας καὶ περιπετείας τῶν μελλόντων νὰ μετὰσχῶσιν αὐτοῦ, προσεποιήθη τὸν παράφρονα, ὅπως ἀποφύγῃ νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων· πλὴν ὁ Παλαμῆδης κατανοήσας τὴν πονηρίαν τοῦ Ὀδυσσεύς μετέβη εἰς τὴν Ἰθάκην διὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Παλαμῆδης μόλις καταπλεύσας εἰς Ἰθάκην, ὡς ἀπελήφθη τὸν Ὀδυσσεῦ, ὅστις ζεύξας βόων καὶ ὄνων ἡροστρία τὴν ἀμυδῶδη τῆς Ἰθάκης παραλίαν, λαβὼν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τῆς Πηνελόπης τὸν νήπιον αὐτῆς νιδὸν Τηλέμαχον τὸν ἔρριψε πρὸ τοῦ ἀρότρου τοῦ δῆθεν παράφρονος, ἀλλὰ πονηροῦ Ἰθακησίου ἡγεμόνος. Ὁ Ὀδυσσεὺς, εὐθὺς ὡς τὸ ἀρότρον ἔπληξε τὸν πάδα τοῦ νιδίου Τηλέμαχον, ὅστις ἐκτοτε κατέστη χυλὸς, μὴ θυνηθεὶς νὰ ἐμμείγῃ εἰς τὴν προσεποιημένην ἀλλοφροσύνην, σιγῇ περὶ τοῦ ἀρότρου, ὅπως μὴ συνιῶν τὸν εἰδὼν τὸν οὕτω δὲ γενόμενος ἀντιληπτὸς ἀναγκάζεται δυσφορῶν νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἀρότρον καὶ νὰ ἀκολονήσῃ ἐκὼν ἄκων τὸν Παλαμῆδην, μένεα ἀνέων κατ' αὐτοῦ καὶ μελετῶν ἐκδίκην.

Ὁὕτω ἔφθασαν πρὸς τῶν τειχῶν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλ-

λήνων ἡγεμόνων ὁ Παλαμῆδης μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἀλληλομυσούμενοι σφοδρῶς ἐδημιουργοῦν εἰς τὸν πάντων ἡγεμόνα Ἀγαμέμνονα ζητήματα καὶ δίκας μέχρις αὐτοῦ τέλος ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰρθευσε νὰ ἐξυφάνῃ φοικίην κατὰ τοῦ Παλαμῆδους συκοφαντίαν ἐπὶ προσδοσίᾳ. Ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις ὑπέβλεπε πάντοτε τὸν Ναυπλιέα Παλαμῆδην, διότι τοῦτον εἶχον ἐκλέξει εἰς ἀντικατάστασιν του οἱ Ἑλλήνες ὡς ἀρχιστρατάρχον, ὅτε ἤρνετο ἐν Αὐλίδι νὰ προσβῇ εἰς τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγενείας, δὲν ἐδίστασε νὰ τεινῇ εὐήκοον αὖς.

Πρὸς ἐπιμαρτύρησιν τῆς δῆθεν προσδοσίας ταύτης ὁ Ὀδυσσεὺς παρουνίσασεν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ψευδῇ ἐπιστολὴν ἐπ' αὐτοῦ παρασκευασθεῖσαν, τὴν ὁποίαν ὡς ἐσχυρίζετο, ἔγραψεν εἰς τὸν Παλαμῆδην ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀλέξανδρος. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην Φρὺξ τοξότης ἔρριψε κατὰ τινὰ μάχην ἐκ τῶν Τρωϊκῶν τάξεων εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων προσδεδεμένην εἰς θέλος, ὅπερ ἀστοχῆσαν δῆθεν τοῦ προσορισμοῦ αὐτοῦ περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Ὀδυσσεύς.

Κατ' ἄλλην παράδοσιν ὁ Ὀδυσσεὺς κατέσχευεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Παλαμῆδους ἀπόντος, σημαντικὴν ποσότητα Τρωϊκοῦ χρυσοῦ μετὰ τιμὸς πρὸς αὐτὸν ἐνόχον ἐπιστολὴς τοῦ Πριάμου, ἣν διὰ ἐξηραγκασθῆναι νὰ γράψῃ Τρώες αἰχμάλωτος, ἀφροῦ πρότερον ἀπέκρινε ταύτην ἐκείνῃ αἰχμάλωτος τὸν φυλάσσοντα τὴν σκηνὴν τοῦ Παλαμῆδους ὑπηρέτην.

Παρασκευασθεῖσης οὕτως ἐπιτηδείως τῆς σκευωρίας ὁ Ἀγαμέμνων νύκτωρ συγκαλεῖ ἐν τῇ σκηνῇ

τῇ αὐτοῦ τοὺς πρῶτους τῶν Ἀχαιῶν, πλὴν τῶν φίλων τοῦ Παλαμῆδους Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος, ὅπως δικάσωσιν ἐπὶ προσδοσίᾳ τὸν ἀπόντα Παλαμῆδην. Ὁ Ὀδυσσεὺς εἰσηγούμενος τὸ πρῶτον μὲν κατηγόρησε τὸν Παλαμῆδην ὅτι οὐδὲν ἐξ ὧων ἀπεδίδοντο αὐτῷ ἐφευρέθησαν πράγματι ὑπὸ τούτου προσθέσας ὅτι πρὸ αὐτοῦ ὁ Νέστορ ἐφρεῖρε τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, ὁ Μενέλαος συνέστησε τὰς φάλαγγας καὶ τοὺς λόχους, ὁ Ὀρφεὺς ἐδιδάχθη τὰ γράμματα ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ὁ Τέννος τὴν μουσικὴν τέχνην, ὁ Καλλιόπης, Μουσῆος ὁ Ἀθηναῖος ὁ τῶν Εὐμολπιδῶν εὗρε τοὺς ἀριθμούς καὶ οἱ Φοῖβες τὰ νομίσματα.

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας ταύτης τοῦ Ὀδυσσεύς ὁ Παλαμῆδης, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἔχη γνώσιν αὐτῆς κατεδικάσθη ἀναπολόγητος ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Ἀχαιῶν καὶ ἀπέθανε πνιγὲς κατ' ὃν χρόνον ἤλειπε, διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τοῦ Διομήδους.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ ἀρίστου τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀπὸ θανάτου τὸ πενθιμώτερον καὶ τὸ χειρίστον εἰς προσορισμὸν Ἑλλήνων φρονέων. Καὶ ὅπως ὁ Παλαμῆδης εἰς πολὺ ὕψος εἶνε σήμερον γνωστός, ἐπὶ ὁ θῖος του ὑπῆρξε πλήρης ἀρετῆς καὶ θὰ ἐπρεπεν ἀσφαλῶς νὰ διδάσκειται ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ἀρχαίους τῆς κοινωνίας, οἵτινες ἐγκαλείονται διὰ νὰ ἐκτίσουν τὴν ποιὴν των εἰς τὸ ὁμῶνυμον τοῦ μεγάλου του Ἑλλήνος φροῦριον τοῦ Παλαμῆδου.

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΔΙΓΚ

Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι ὁ ἀποθανὼν πρόεδρος Χάρδιγκ ἦτο σχετικῶς πτωχός. Δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄσκοπον νὰ πληροφορηθῇ ὁ Ἑλλήν ἀναγνώστης ὅτι ἡ περιουσία τοῦ σχετικῶς πτωχοῦ αὐτοῦ μακαρίτου ὑπερβαίνει τὰ 140 ἑκατομ. σημερινῶν δραχμῶν.

Μόνον ἀπὸ τὸν τίτλον τῆς ἐφημερίδος «Μάριν Στάρ» τὴν ὁποίαν ἐξέδιδεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα ὁ Χάρδιγκ ἔλαβεν 800,000 δολ. Ἀξίζει πρὸς τοῦτοις νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ «σχετικῶς» πτωχοῦ προέδρου θὰ λαμβάνῃ 5,000 δολ. ἐτήσιον ἰσόβιον σύνταξιν, ἣν τῇ ἐφήφισε τὸ Ἀμερικανικὸν κογκρέσσον.

Ὁ ἐφεπῆμος γνωστός ὁμογενὴς ἐκ Συμύνης ἱατρός

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΤΣΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΑΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδῶν ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St. Louis, Necker, Lariboisiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21. ΑΘΗΝΑΙ

Πρόεδρος ὁδοῦ Πειραιῶς (παραπλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὁρᾷ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΔΑΜΙΣ. Ἀκούσας ἦχον τη-
λεδόλων καὶ ἐρωτήσας τί ἐ-
σήμαινεν, ἔμαθεν ὅτι ἦτο ἡ ἐπέτει-
ος τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησί-
ας καὶ εἶπεν: «Εἶνε ἡμέρα ἐνδο-
ξος. Ἐλευθερία διὰ πάντας!» Με-
τὰ τὰς λέξεις ταύτας ἐξέπνευσεν.

ΑΛΦΙΕΡΗΣ. «Σφίξε μου τὴν
χεῖρα, ἀγαπητέ φίλε, τὼρα ἀποθνή-
σκω»

ΑΡΝ (Ἄγγλος συνθέτης). Ἀ-
πέθανεν ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξεως
καθ' ἣν προσεπάθει νὰ τραγουδήσῃ
μετὰ τὴν τελευταίαν του πνοὴν μίαν
μελωδίαν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ (Ρωμ. Αὐτοκρά-
τωρ). «Ἡ κομωδία ἐτελείωσεν».

Β. ΣΚΩΤ. Εἶπεν εἰς τὸν πι-
στόν του Λόγγαρι: «Μοῦ μένουν
ὀλίγαι στιγμαὶ διὰ νὰ σοῦ ὁμιλή-
σω. Ἔσο καλὸς ἄνθρωπος, φίλε
μου, ἔσο ἐνάρετος, ἔσο πιστός». Ἐ-
πειδὴ δὲ οὗτος τὸν ἠρώτησεν ἂν
ἤθελε νὰ προσκαλέσῃ τὰς θυγατέ-
ρας του, ἀπάντησεν: «Ὁχι, μὴ
τὰς ἀνηυχήσῃς. Γνωρίζω ὅτι ἡ-
γρότησαν ὅλην τὴν νύκτα. Ὁ Θε-
ὸς μαζί σας». Πρὶν δὲ ξεπνυχῆσαι
εἶπεν: «Ἀποθάνομαι ὅτι ἐπιστρέφω
εἰς ἑμαυτόν.

ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ. Εἶπεν ἀπλῶς:
«Ὅλα καλά!»

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ (Ρωμ. αὐτο-
κράτωρ). Διέταξε κατὰ τὰς τελευταί-
ας αὐτοῦ στιγμὰς νὰ τὸν ἐγείρουν
εἰπὼν: «Ὁ Αὐτοκράτωρ ὀφείλει
νὰ ἀποθνήσκῃ ὁρθίως». Ἐνθυμη-
θεὶς δὲ ὅτι οἱ Ρωμαῖοι ἀνεκέρου-
τον τὸν Αὐτοκράτορα Θεὸν μετὰ
τὸν θάνατον, προσέθηκεν εἰρωνικῶ-
ς ταῦτα! «Καὶ τὼρα, μὰ τὴν ἀλήθει-
αν, αἰσθάνομαι ὅτι καθίσταμαι Θε-
ὸς!»

ΜΠΕΤΟΒΕΝ. Ὁμιλῶν καθ' ὅλην
τὴν ἀγωνίαν του περὶ μουσικῆς τοῦ
Φάουσι, τὸν ὁποῖον ἐπροσίδειο νὰ
μελοποιήσῃ, ἐξεψύχασε λέγων:
«Πολὺ ἀργά. Πολὺ ἀργά».

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ. Ὁ κατὰ τὰς τελευ-
ταίας αὐτοῦ στιγμὰς παριστάμενος
ἀδελφὸς Γωλιεὶ τὸν ἠρώτησεν ἔαν
ἐπίστευεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.
ὁ δὲ ἐτοιμοθάνατος ἐξεψύχασεν ἁ-
φου ἀπήγγελε τὰς λέξεις: «Ἐν ὁ-
νόματι τοῦ Θεοῦ, ἄφες με ν' ἀπο-
θάνω ἐν εἰρήνῃ».

ΒΟΡΝ. Ἐρωτηθεὶς πρὸ τοῦ θά-
νάτου του ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ποίαν
γεῖσιν ἔχει, ἀπεκρίθη: «Οὐδεμίαν
ὥπως ἡ γεωμανικὴ φιλολογία».

ΒΥΡΩΝ. Ἐξεψύχασε λέγων «Τὼ
ρα πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ' (βασιλεὺς τῆς
Ἀγγλίας). «Μπα, Αὐτὸ μόνον εἶ-
νε ὁ θάνατος».

ΓΚΑΙΤΕ. «Φῶς, φῶς!»

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ζ' (Πάπας). «Ἡ
γάπησα τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀπεστρά-
φη τὴν ἀδικίαν. Διὰ τοῦτο ἀπο-
θνήσκω ἐν ἔξορίᾳ».

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ (Βασίλισσα Ἀγ-
γλίας). «Δίδω ὁλόκληρον τὸ βασί-
λειόν μου διὰ νὰ ζήσω ὀλίγας ἐτι
στιγμὰς».

ΚΑΡΟΛΟΣ Α' (Βασ. τῆς Ἀγ-
γλίας). Ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωμα-
τος πρὶν ἢ κατατομηθῇ, ἔρριψε
βλέμμα ἀξιοσπεποῦς θλίψεως ἐπὶ
τῶν παρισταμένων καὶ εἶπεν: «Ἐν
θυμηθῆτε». Ὁ δὲ υἱὸς του Κάρο-
λος ὁ Β' ἀποθνήσκων εἶπε: «Μὴν
ἀφίστει τὴν Νέλλη ν' ἀποθάνῃ τῆς
πεινῆς».

Κ. ΟΥΤΙΚΟΣ. Δοκιμάζων τὴν
ἀκμὴν τοῦ ξίφους, διὰ τοῦ ὁποῦ
ἠτύοιτόνησε καὶ εὐρίσκων αὐτὴν ἁ-
κονισμένην διὰ τὸ πλήγμα εἶπεν:
«Εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου».
Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀνεκίνησε
τὸν Πλάτωνα καὶ ἠτύοιτόνησε τὴν
σῆγην.

ΚΗΤΣ (ποιητής). Ἐκνέον ἐπὶ
θύστειν: «Ἡ καρδιά μου ἐξορά-
σεν».

ΚΟΡΩ. Ἐλεγε θνήσκων: «Ὁ-
τιαν ἔλθῃ ἡ ἀνοιξὶς θὰ ζωγραφίσω
μίαν θανμασίαν εἰκόνα. Βλέπω ἕνα
οὐρανὸν γεμάτον ἀπὸ τριαντάφυλ-
λων. Μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς συνε-
στελε τὰ δάκτυλά του ὥστε ἐκρά-
τει χρωστικὰ, ἔκαμε κίνησιν ὥς
νὰ ζωγράφιζε καὶ ἐξεψύχασεν».

ΚΡΟΜΒΕΛ. «Ὁ Θεὸς εἶνε καλός.

Ἐπεθύμουν νὰ τὸν ὑπηρετήσω πε-
ρισσότερον, ἀλλ' ἡ ἐργασία μου ἐ-
ληξεν». Ἐρωτήσας τὸν κατὰ τὰς
τελευταίας στιγμὰς του παριστάμε-
νον ἱερέα ἂν ὑπέρχεν ἐλπίς νὰ
εὕρῃ χάριν παρὰ Θεοῦ, καὶ λαθὼν
τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ
Θεοῦ εἶνε ἀνεξάντητος ἐξεψύχη-
σεν ἀφου εἶπεν. «Ἐσὸν θῆν».

ΛΑΣΟΥΡΣ. Πρὸς τὸν δικαστὴν
τὸν ἀναγινώσκοντα τὴν εἰς θάνα-
τον καταδίκην του εἶπεν: «Ἀπο-
θνήσκω ἐν στιγμῇ καθ' ἣν ὁ λαὸς
ἔχει ἀπολέσει τὰς φρένας, σὺ δὲ
θ' ἀποθάνῃς καθ' ἣν ἡμέραν τὰς
ἐπανεύρῃ».

ΛΕΣΙΓΚ (Διακονοῦσώ ὅτι ἀπο-
θνήσκω μὴ ἀνήκων εἰς οὐδεμίαν
τῶν ὑφισταμένων θρησκειῶν).

ΛΟΤΙΟΛΑΣ «Ἐπὶ πάντων τῶν
ἐθνῶν τῆς Γῆς ἐπέτυχον».

ΛΟΚΕ (Ἄγγλος φιλόσοφος).
«Ἀρκεῖται».

ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ. Πρὶν θάνατον ἐπὶ
τῶν θρησκειῶν του καὶ στενάξας
εἶπε: «Καὶ θὰ τ' ἀφήσω αὐτὰ ὅ-
λα!»

Μ. ΑΝΤΩΝΕΑ. Καταδικασθεὶς
εἰς θάνατον καὶ πατήσας ἀκου-
σίως τὸν πᾶσα τοῦ ὁμοῦ εἶπε:
Συγγνώμη, κύριε, δὲν τὸ ἔκανα
ἐπιτήδευς».

ΜΙΡΑΒΩ. «Ἐλὼ νὰ ποθάνω ἀ-
κούων μουσικὴν».

ΜΟΖΑΡ. «Ἀφιεῖτε με ν' ἀκούσω
μουσικὴν διὰ τελευταίαν φρονίμ». Καὶ
ἀπέθανεν ἐνῶ ἡ κόρη του ἐ-

τραγώδει τὸ Ρέκδιεμ.

ΝΕΛΣΩΝ. Τραυματισθεὶς θανασί-
μως κατὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Τρα-
φαλγὰρ καθ' ἣν ἐνίκησε τοὺς Γάλ-
λους καὶ ἐκπνέων εἶπε. «Δόξα τῷ
Θεῷ, ἔκαμα τὸ καθήκον μου».

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α'. Ἐκπνέων εἰς
Ἀγ. Ἐλένην ἐφιδύρισεν. «Ἡ κε-
φαλὴ τοῦ στρατοῦ».

ΝΙΝΩΝ ΔΕ ΔΑΓΔΟ. διάσημος
διὰ τὴν καλλονὴν καὶ πνεῦμα αὐτῆς
(«Νεκροὶ εἶνε ὅσοι μένουσι»).

Νεύτων. Ἀπέθανεν ἐνῶ ἐχόρδι-
ζε τὸ ὥρολόγιόν του.

ΝΕΡΩΝ. Αὐτοκτονῶν καὶ θνή-
σκων εἶπε. «Ποῖος καλλιτέχνης γὰρ
ρεῖται ἐν ἐμοί».

ΡΑΒΕΛΑΙ. Ὑπάγω εἰς νυκτὴν
οἰν τοῦ μεγάλου Ἰωάν. Καταβιβά-
σατε τὴν αὐλαίαν. Ἡ παρὰ στας
ἐτελείωσεν».

ΡΙΣΣΕΛΙΕ. Ἐρωτηθεὶς ἀνεσυγχώ-
ρει τοὺς ἐχθρούς του ἀπήνησε μὲ
εἰρωνικὴν λεπιότητα. «Δὲν εἶχα ἄλ-
λους ἐχθρούς πλην τῶν ὑπουρ-
γῶν».

ΡΟΥΣΣΩ. Θεὲ τοῦ κόμμοι ἀποτνή-
σκω. Ταλαίπωρὸν σὺ ζυνός μου ἄς
ἐνταγκαλιωθῶμεν διὰ τελευταίαν φο-

ράν».

ΣΙΛΛΕΡ. «Ὅλον ἐν καλλίτερον, ὁ-
λον ἐν ἡσυχώτερον».

ΤΖΟΦΕΡΣΩΝ. (Ἀμερ. πατρι-
ώτης. «Παραδίδω τὴν ψυχὴν μου
εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν θυγατέρα
μου εἰς τὴν πατρίδα μου».

ΤΣΕΤΣΕΡΦΕΛΛΑ. Ἰδὼν τὸν ἰα-
τρὸν εἰσελθόντα εἰς τὸν θάλαμον εἶ-
πε. «Δόσατε εἰς τὸν ἰατρὸν ἐν κά-
θισμα». Ἀῖμα ὑπὸ ῥοζῶν αἱ τελευ-
ταῖαι λέξεις του.

ΧΑΜΣ. Ἀποτνήσκων εἰς βαθὺ
γῆρας εἶπε. «Πηδῶ εἰς θαλάσσιον
σκότος».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Δ' (Βασ. τῆς
Δανιμαρκίας). «Αἱ χεῖρές μου εἶ-
νε καθαραὶ ἀπὸ αἵμα».

ΧΑΥΝΔ. Ἐπεσε κατὰ τὴν ἐπιδα-
νάτιον νάρκην ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμ-
βάλου ἀφ' οὗ ἔφυγε τὸν αὐτοκραυ-
ρικὸν ὕμνον ἐνῶ τὰ τηλεβόλα τοῦ
γαλλικοῦ στρατοῦ ἀντήχουν ὀλίγα
βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας του εἰς
τὸ Σέμβρονν.

ΧΕΛΕΡ. Παρεγγίζει ὁ ἴδιος τὸν
σφυγμὸν του καὶ θνήσκων εἶπεν. «Ἡ
ἀρετὴ μου ἔπαισε νὰ κινῶ».

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΦΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΤΑ ΚΛΕΦΤΙΚΑ ΛΗΜΕΡΙΑ

Α

Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ προσκλη-
θῶ ἀπὸ τὴν διοργανωτικὴν Ἐπιτρο-
πὴ στὴν τελετὴ τῶν ἀποκαλυπτηρί-
ων τοῦ Διάκου, ποῦ ἔγινε πρὸ ἡ-
μερῶν στ' ὠμορφο χωριὸ ποῦ τὸν
γέννησε στὴν Ἄνω Μουσούνιτσα
τοῦ Δήμου Καλλιέων.

Εὐτυχία γιατί παρεγγέθηκα σὲ
ἐνα προσκόνημα, γιατί καμάρωσα
τὸ μαρμαρένιο ἥρωα ποῦ ἐτιμᾶτο
γιατὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴ Λευτεριά
γιατὶ μισοστὰ σπένδρωτα πρὸς τὴν
Πατρίδα περιεφρόνησε τὸν ἔρωτα
τῆς νεραϊδοκορυμνῆς Κρουστάλλως
τῆς ἀγαπητικιάς τοῦ Σκαλισοδή-
μου, γιατί ὁ λεβέντης δὲ λογάρισε
βασανιστήρια καὶ δέχτηκε νὰ συν-
δυστῇ παρὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν πίστι-
τον καὶ νὰ γίνῃ Πασσᾶς. Εὐτυχία
γιατὶ γνώρισα τὴν Λεβενταγεργιά
του. Τὸν ὀγδοντάχρονο Καπετὰν
Μασσαβέτα, τὸν ἀδάματο Γουλάκη
μὲ τὴν ἀειθήσια ματιά καὶ τὸ λα-
φῆσιο περπάτημα, τὸ λεβεντιάρο-
πο Γεωργό Μασσαβέτα, τὸ λιοπα-
μένο Κυριάκο μὲ τὰ ἀνέστρατα πα-
ρατσούκλια ποῦ κάθε ἐνα μαρτυ-
ρᾶει καὶ μιὰ παλληκαριά του καὶ
τέλος τὸ νεώτερο βλαστάρη μὲ τὴν
ἀσίστικη κορμοστασιά, τὸ Νικό μὲ
τὴν σπαθάτη μέση καὶ τὰ ἀπαλὰ
νὰ πόδια.

Κί εὐτυχία γιατί γύρισα τὰ κλέ-
φτικα λημέρια καὶ πάτησα βουνό-
κορφές κι' ἀγνάντεφα καραούλια
πῆγα κοντὰ στὸν ἥλιο, λούστηκα
μέσα στὸν κατακάθαρον ἀέρα τῶν

βουνῶν καὶ γνώρισα καὶ μίλησα
μ' ἀθανάτους μελλοθανάτους. Μὲ
γέροντες ἐκτόχρονους γεμάτους ρει-
αῖα μὲ δερμαίνερες γοηδίες σὰν
περδικοῦλες τοῦ βουνοῦ ποῦ ἔξη-
σαν καὶ ζοῦν 100 καὶ 120 χρόνια
στοὺς δοξασιμένους τόπους τῶς ἀρ-
μαλωτῶν καὶ δὲ θέλουν νὰ γερά-
σουν ἀκόμα.

Ζωντανές ἱστορίες ποῦ ἀξίζει
νὰ διαβάξῃ κανένας σὴς μορφές
τοὺς τὰ περασμένα καὶ ν' ἀκούῃ
ἀπ' τὸ στόμα τοὺς ὠραῖα ἐνδιαφέ-
ροντα μολοήματα.

Θρασύβουλε Σπέντζε. Πρεβδρε
τῆς Ἐπιτροπῆς, σ' εὐχαριστῶ μὲ
ὅλην μου τὴν καρδιά γιὰ τὴν εὐγε-
νικιά σου προσκλήσῃ στὴν ἀλησμό-
νητὴ ἐορτὴ ποῦ διωργανώσες. Ἀ-
θάνατε Καπετὰν Μασσαβέτα σ' εὐ-
γνωμῶ ὅπως καὶ ὁ φίλος ποιη-
τῆς κ. Παπαγιάννης γιατί μᾶς γέ-
μισες τὴν ψυχὴν ἐντυπώσεις καὶ
μᾶς χάριτες ἀισθητικὲς ἀπολαύ-
σεις ποῦ τόσο σπάνια στὴν λιγύ-
χρονη ζωὴ του μπορεῖ ὁ κάθε ὡ-
ρατόπαθος ν' ἀπολαύσῃ.
Ἦστερα ἀπ' τὴν ἀπόμειν τοῦ ὁ-
φειλομένου ἀπὸ τοῦ χρόνου, καταλα-
βαίνετε διὰ τί τὸν Καπετὰν Μασσα-
βέτα ὀφείλομε τὴν ἀλησμόνητὴν εὐ-
τυχία μιανῆς ἐβδομάδος δλοζήσῃ
καὶ τὴν ἐπισκεψῇ τῶν Κλεφτικῶν
λημεριῶν.

Μετά τὸν χορὸ στὴ πλατεῖα ματὶ
μὲ τὸν Πλαστήρα καὶ τὴν φωτογρά-
φοί του μὲ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ μὲ
παιδιά του στὸ γέφυρο σπῆτι τοῦ
Διάκου δίπλα στὸν ἱστορικὸ ἔλατο

ἀπ' ὅπου ἔπεσε μικρὸς ὁ πολεμιστὴς τῆς Ἀλαμάνας ὁ καπετάν Θαλάσσης λυπημένος γιατί τόσο γλήγορα θὰ ἔφενγεν ὁ Ἀρχηγὸς με τοὺς ἐπισήμους με πλησιάζει τῇ στιγμή ποῦ με τὸν κ. Πασαγιάννη προσεπαθούσαμε νὰ φωτογραφίσωμε τὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἀμ' καλὰ φεύγ' ὁ Ἀρχηγὸς μας, μὰ δὲν κάθεστε κάλλιο σεῖς νὰ σὰς γλεντήσω στὰ βουνά; Τί καταλάβετε μὲ μισὴ μέρα; Τίποτε. Σὰν νὰ μὴν ἤσθαιαν καθόλου. Κάποτε σεῖς κάλλιο γιὰ νὰ μπορέσω καὶ ἐγὼ ὁ καῦμένος νὰ σὰς φχαριστήσω καὶ νὰ πῆτε δεύτερα σιακάτω ποῦ θὰ πάτε. — Πήγαμαν στὴ Μουσουνίτσα, γινώρισαν τὸ Θανάσ' Μασσαβέτα, γινώρισαν ὅλον τὸν τόπο καὶ φέγγαμαν εὐχαριστημένοι.

Κί' ὅταν ὑποσχεθήκαμε σὶν ὁ καπετάν Γουλάζη ὅπως ὀνομάζον οἱ χωριανοὶ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Διάκου, ὅστροψαν τὰ μάτια του, ἀνθίσε ἕνα γέλιο σὸ ὁλόδροσο καὶ ροδοκόκκινο πρόσωπό του καὶ μᾶς εἶπε:

— Ἀπ' αὐτοῖς τοῖμαστέτε γιὰ γκιζέρισμα. Ἐγὼ πιζέρισα σεργιανίζοντας τοῦτα τὰ βουνά μὰ θὰ τὰ ξαναπατήσω με τοῦ λόγου σας κί' ἀπ' ἐκ' αὐτῶν πεδάνω.

Καὶ πράγματι ἀπὸ τὴν ἐπομένη ἀρχίσαμε τὸ σεργιάνισμα. Τὸ γλυκοχάραγμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας τῆς τελετῆς τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς προτομῆς τοῦ Διάκου μᾶς βοήθει στὴ πλατεῖα τοῦ μαγευτικοῦ καὶ λεβεντόγεννιου χωριοῦ με τὴν αἰωνόβια τὰ θεώματα πλατάνια. Τὴν νύχτα δὲν κλείσαμε μάτι. Ὁλόλο τὸ χωριὸ βούϊζε ἀπ' τοὺς γκρόδες, τὰ καρνοφίλια καὶ τὶς πανάχαρες καρναῖνες κί' οἱ γύρω ἑλατόφυτες ραχοῦλες κί' ἡ ἀπέναντι

ξακουμένη Κάταδόβρα κί' ὁ θεόρατος ἐπιβλητικὸς κόρακας στὴν κορφή, τὸ θρόαχνο λιοντάρι με τὴν ἐλάτινη χαίτη ἀχολογοῦσαν ἀπ' τὲς πουφεκιές, τὰ κλαρίνα καὶ τὰ νταούλια. Ὁλος ὁ κόσμος γλεντοῦσε καὶ χαίρουνταν γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποῦ ἔγινε σὸ Διάκο καὶ σὸ τόπο ποῦ τὸν ἀνάθρεψε. Ὁ χορὸς δὲν ἔπαψε ὅλη νύχτα. Μπροστὰ ὁ αἰώνιος δήμαρχος Παπαδόγιαννος καὶ πίσω οἱ φουσταελλοφόροι Μουσουνιτιώτες χορεύουν κλέφτικους χορούς καὶ σκεῖται τὸ «ἰσιωμ».

Ὁ Καπετάν Θανάσης πειάει ἀπ' τὴ χαρὰ του καὶ μᾶς λέει:

— Ἐ, ὦρὲ ντέτ' ἡ χαρὰ ποῦ ἄναψε μωρὲ γυτέ μ', τελειωμὸ δὲ δάχη τώρα.

Προσκαλούμεθα σὶν πρωτὶνὸ χορὸ τῆς χαρᾶς ποῦ ἡ Αὐγὴ ἤρχισε νὰ τὸν φωτίῃ με τὸ ἀσπρογάλατο φῶς τῆς τὸ ἀπαλὸ ἀλλὰ αἱ ψιλὲς φανοῦλες τῆς Μαρίας, τοῦ Ντάλη, καὶ Γεδόργου, τῆς προπαλῆς πινῶρις χωριατεπούλας καὶ τῆς Ρίνας τοῦ ΚυρακωστοΝότη τῆς μελαχροινούλας περδωμάτας τοῦ χωριοῦ μᾶς πληροφύον ἐν τὰ «ζᾶ», τὰ μεταγωγικά μας πελάγια δηλ. εἶνε ἔτοιμα διὰ τὴν ἐκστρατεῖα.

Εὐχαριστοῦμε τοὺς πατηγυριστάς δοκιμάζουμε τὴ γλύκα τοῦ ἐρατεινοῦ μας ποῦ εἶχε ἑτοιμάσει ὁ μπάρμπα Στέργιος με τὸ καταχωρισμένο κεφάλι καὶ ξεκινᾶμε γιὰ τὰ βουνά. Ἡ μέρα σιγὰ σιγὰ κατεβαίνει ἀπ' τὰ κορφοβούνια κί' ἐμεῖς ἀνεβαίνουμε τὸ φειδίσιο δρόμο ποῦ φέρονται πρὸς τὸν Ἀη Διά.

Ὁ Καπετάν Μασσαβέτας πηδάει σὰν κατσίκι κί' οἱ φρεσκοπλυμένες ἀγωγιάτισσες μᾶς πειτᾶν σὰν πέροντες πρὸς τὰ ὕψη.

Γίγαντας, θεοῖο σωσὸ, ἀρίστε

ρά μας ὁ Κόρακας με τὸ ἄλνιο χιόνι του, με τὸν ἐλατόκοσμο καὶ τὰ κοπάδια τοῦ Σαντικοτάκη ποῦ δόσκουνάπλωμένα σιὲς πλαγιὲς του καὶ τὸν νανουρίζουν με τῆς ἀρμονικῆς συνανλῆς τῶν κυριῶν τῶν κοδοινοῦν καὶ τῶν τροκανιῶν.

Ἀνηφορίζομε κί' ὅλο ἀνηφορίζομε, ἐνῶ ὁ ἥλιος κόκκινος κόκκινος ξεπετιέται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, γλυκοφιλεῖ τὰ κορφοβούνια καὶ ὀίχνει λίγο λίγο τὸ φῶς στὴν ὥρατα εἰκόνα ποῦ συμπληρώνει τὴν τὴν θεῖο φλογερολάλημα τοῦ Σαντικοτάκη τοῦ μικροῦ Ὁσφεία τοῦ βουνοῦ ποῦ φέρονται ἀνατριχίλα ἡδονικὴ καὶ σιὸς δρόχους ὁ κόσμος.

Θαυωμένοι ἀπ' τὲς ἄπειρες ὠμορφιὲς τῆς φύσεως, μεθυσμένοι ἀπὸ τὰ πλούσια ἀρώματα τοῦ βουνοῦ καὶ μαγευμένοι ἀπὸ μελωδίες φθάνομε με τὴν πορείαν μᾶς ὡρᾶς στὴν ὥρα τοῦ Ἀη Διά ὕψωμα 400 περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ βουνίσιο χωριὸ τὸ ξαπλωμένο μετὰ τὴν ἀγκυλιὰ τοῦ πέτορου γίγαντα τῆς Παρνασσίδος 1000 μέτρα ψηλὰ ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ χαρῶμεθα ἀπὸ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Μόρον ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ βουνίσια σπλάχνα καὶ δίνει ζωὴ στὴν ὥ-

ραία βλάστησι καὶ στὴν ἀμάραντη πρασινάδα τοῦ χωριοῦ τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Σκαλιῶ.

Ἐνας μικρὸς ὅμιλος ισομπαλάκηδων εἶνε ξαπλωμένος σὶν ὁ ὠραῖο τάπητα τῆς ραχοῦλας ποῦ ἔστρωσε καλαισθητικώτατα ἡ καλὴ νοικοκυρὰ Φύσις καὶ μιλάει γιὰ τὴ ζωὴ τῶν λειβαδιῶν.

Καλημερίζομε, μᾶς χαιρετοῦν καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ κουδέντα γιὰ τὴ γιορτὴ καὶ τὸν ὠραῖο τόπο τοὺς συνεχίζομε τὸν ἀνήφορο πρὸς τὴν δούσι τῆς Δοῦσας με τὸ κρουστάλλινο νερό.

Ἡ Μαρία κί' ἡ Ρίνα αἱ καλὲς μας ἀγωγιάτισσες μᾶς ἐκδειάζουν τὴν δροσιά τοῦ νεροῦ, μᾶς προσφέρουν δροσερότερα γέλια καὶ λίγη τρυφερότητα γιὰ νὰ πιούμε νεράκι ποῦ δὲν πίνεται ὅπως μᾶς λένε—χωρίς φαί.

Ὁ φίλος ποιητὴς κ. Πασαγιάννης εὐχεται στὰ κορίτσια νάχουν τὴν δροσιά τοῦ νεροῦ. Συνεχίζομε τὸ ἀνήφορισμα καὶ φθάνομε κατὰ πιν πορείας 3/4 σὶν τὸ Κόγια τῆς βροῦσι.

ΛΗΜ. ΖΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΝΕΑ
ΨΑΘΑΚΙΑ
ΚΟΜΥΑ ΣΤΕΡΕΑ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐγοράσθη λοιπὸν τὸ ἀμαξάκι με ὅλα τὸν πᾶν ἀναγκασιότα καὶ ὁ Κιν Φὸ ἐπέβη αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκὸς ἐτέθη καὶ τὸ ἰστίον.

— Ἐμπρός, Σούν, εἶπεν ὁ Κιν Φὸ.

Ὁ Σούν προητοιμάζετο νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ δεῦτερον χώρισμα τοῦ ἀμαξίου.

— Πιάσε τὰ χέρια, ἐφώναξε διὰ φωνῆς μὴ ἐπιδεχόμενης ἀντίρρησης ὁ κύριός του.

— Ἀθέντα... ἐγὼ... νά... ὅπε κριθῇ ὁ Σούν τοῦ ὁποίου προκαταβολικῶς ἐλύγισον οἱ πόδες ὡς ἵππον κατακουρασμένον.

— Σὺν πταίεις! ἡ γλώσσά σου καὶ ἡ ἀνοήσία σου.

— Ἐμπρός Σούν: ἐπανέλαβον ὁ Κραϊγ καὶ ὁ Φραϊ.

— Πιάσε τὰ χέρια! εἶπε καὶ πάλιν ὁ Κιν Φὸ βλέπων τὸ ὑπὸ λοιπὸν τῆς οὐρᾶς τοῦ δνστιχοῦς ὃν τηρέτου του. Πιάσε χέρια ζῶν, καὶ χωρὶς ἀντιλογίας, διότι...

Ὁ λιχανὸς δὲ καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τοῦ Κιν Φὸ σχηματίζοντες γαλλίδα, τόσο καλὰ συνεπλήρωσαν τὸ νόημά του ὥστε ὁ Σούν, παρὰ τὴν λύσαν ἥτις τὸν ἐπνιγεν ἀνῆλθον ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ τὸν ἱμάτια ἔδραξε διὰ τῶν χειρῶν του τοὺς κοιτοὺς καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἵππον ἤρχισε νὰ βαδίζῃ. Ὁ

Φραϊ καὶ Κραϊγ ἐκ τούτοις πολλὰ κίς ἐδέχθησαν νὰ τὸν ἀντικαταστήσωσιν. Ἐντυχῶς δὲ ὁ νότιος ἄνεμος τοὺς ἐβοήθει διαρκῶς, ἀνάλα δὼν τὰ τρία τέταρτα τοῦ κόπου. Οὗτοι σχεδὸν εἶχον τὸ ἔργον τοῦ πηδαιούχου ὀφείλοντες νὰ δίδωσιν εἰς τὸ ἀμάξιον τὴν κατάλληλον διεύθυνσιν.

Τοιοῦτοτρόπως διήλθεν ὁ Κιν Φὸ τὰς βορείους ἐπαρχίας τῆς Κίνας, ἄλλοτε βαδίζων θέλων νὰ ξεμονιάσῃ τοὺς πόδας του, καὶ ἄλλοτε σιγῶν ὑπὸ τοῦ Σούν θέλων ν' ἀναπαυθῇ.

Ἀπέφυγε νὰ προσεγγίσῃ γνωστὰς πόλεις ἀξιολόγους καὶ νὰ γευματίσῃ εἰς τὸ γνωστὸν ἐστιατόριον τῆς Τιέν Τσιν, ὅπου ὁ μουσουλμάνος Λέου Λάο Κι ἐκέρνα τοὺς πελάτας του ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ Μωάμεθ θανμασίους αἰνους καὶ νὰ ἀφίγῃ τὸ μέγα ἐνδοθὸν τὸν ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν ἀνάκτορα τοῦ Αἰν Τσιγγ Τάγγ ἀντιβασιλέως τῆς ἐπαρχίας.

Συρόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ ὀκνηροῦ ὑπηρετιῶν, διέβη προκυμαίας καὶ προσάστεια, τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἀμερικανικὴν παραχώρησιν, πεδιάδας καὶ ἀγρούς, καὶ ἀκολουθῶν τὴν εἰς Πεκίνον φέρουσαν καὶ εἰκοσιτεσσάρων λευγῶν ἔχονσαν μήκος πλακόστρωτον ὁδὸν, ἔφθασεν εἰς Τόγγ Τσέου οὗτος καὶ ἀδελφὴς με

τὰ τῶν συνοδῶν τοῦ ἀδελφῶν πάντοτε διακοσίας χιλιάδας ταλλήρων.

Καὶ οἱ μὲν Κραϊγ καὶ Φραϊ δὲσθηροῦμενοι ρωμαλέοι, ὡς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοπορίας, ὁ δὲ Σούν καταβεβλημένος, οἰκτρὰ μὲ τρέμουρας τοὺς πόδας καὶ πόλιν τριῶν δακτύλων ὑδρῶν.

Ἦτο ἡ 19 Ἰαννουαρίου καὶ μόνον ἐπὶ ὑπελείποντο ἡμέραι, διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εἰς τὴν Βάγγ δεισιμα προδεδεσμία.

Ποῦ ἦτο ὁ Βάγγ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Κύριοι, εἶπεν ὁ Κιν Φὸ εἰς τοὺς σωματοφύλακας του, διὰ ἡ χειράμαξα ἐστάθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ προαστείου τοῦ Τόγγ Τσέου, ἀπέχον μόνις τεσσαράκοντα λῆ (τέσσαρας χεῖρας) τοῦ Πεκίνου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἐδῶ μετὰ τοὺς ἄλλους τὸ μετὰ τὸν ἐμοῦ καὶ τοῦ Βάγγ συμβόλαιον παύσης νομίστας νὰ ἰσχύῃ. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τὴν ὁποίαν κατοικοῦσι τετρακόσιοι χιλιάδες ἄνθρωποι, θὰ μοῦ εἴνε ἐν κολον νὰ μείνω ἄγνωστος ἂν ὁ Σούν δὲν λησμονήσῃ ἐν ὑπηρεσίᾳ τὸν Κι Νάν, ἄλλοτε ἔμπροσθεν τῆς ἐπαρχίας Χέν Σί.

Βεβαίως ὁ Σούν δὲν θὰ τὸ ἐλπίσθῃ. Ἡ ἀδελφότης του πᾶν ἐν μὴν ὥρᾳ, καταδικάσασα αὐτὸν νὰ μεταβιηθῇ εἰς ἵππον ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ἡμέρας. Καὶ τὸ ῥα κουρασμένος παρεκάλει τὸν κύριον Κιν Φὸ.

— Κι... εἶπεν ὁ Κραϊγ.

— Νάν! συνεπλήρωσον ὁ Φραϊ... νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ κοιμηθῇ παρὰ ὀκτὼ ὥρας μονοκόμματα.

— Κοιμήσου καὶ μίαν ἐβδομάδα ἂν θέλῃς, εἶπεν ὁ Κιν Φὸ. Θὰ εἶμαι τοῦλάχιστον βέβαιος ὅτι κοι

μώμενος δὲν θὰ φλυαρήσῃ.

Ὁ Κιν Φὸ καὶ οἱ ἀκόλουθοί του ἐσχολήθησαν τότε εἰς ἀναζήτησιν καταλήλου ξενοδοχείου καὶ τοιαῦτα δὲν ἔλειπον εἰς τὸ Τόγγ Τσέου.

Ἡ μεγάλη αὕτη πόλις εἶνε ἐν ῥύτατον τοῦ Πεκίνου προσάστειον, συνδεδεμένον μετὰ τῆς πρωτευούσης διὰ πλακοστρώτου ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκατέρωθεν σιολίζουσιν ἀγροικίαι μικραὶ καὶ μεγάλαι οἰκίαι, μικραὶ παρόδοι, κηποὶ ἀνθηροὶ καὶ τὴν ζωογονεῖ ἀδιακόπως συγκοινωνία ἀμαξῶν ἱππέων καὶ πεζῶν.

Ὁ Κιν Φὸ ἐγγνώριζε τὴν πόλιν καὶ εἶπε νὰ τὸν ὠδηγήσουν εἰς τὸ Ταὲ Οὐάγγ Μιάο, αὐτὸν γὰρ τῶν ἡγεμόνων. Εἶνε δὲ οὗτος ἄλλοτε μονοκλήριον μεταβεβλημένον εἰς ξενοδοχεῖον ὅπου οἱ ξένοι δύνανται νὰ καταλύσιν ἀνέτως.

Εκεῖ κατέλυον ὁ Κιν Φὸ καὶ οἱ δύο πρόκτορες Κραϊγ καὶ Φραϊ καταλαβόντες δωμάτιον συνεχόμενον πρὸς τὸ τοῦ πολιτίμου πελάτου τῶν. Ὁ δὲ Σούν ἐγένετο ἀφαντος ἐπαφειούμενος προσφάτως τῆς ἀδείας νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Κιν Φὸ καὶ οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ του ἐξήρχοντο τῶν δωματίων τῶν καὶ προεγεννάτιζον μετὰ μεγάλης βοῆς.

— Καλὸν εἶνε, εἶπεν ὁ Φραϊ καὶ Κραϊγ ν' ἀναπαύσωμεν τὴν «ἐπισημον» Ἐφημερίδα, διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ὑπάρχῃ ἵπποτε τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Κιν Φὸ. Ἰσως μὴδωμεν τί ἀπέγεινεν ὁ Βάγγ.

Ἐπὶ τὸν καὶ οἱ τρεῖς τότε τὸ ξενοδοχεῖον θέναντες ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν οἱ πρόκτορες τὸν πελάτην

των, ἐδάδιζον μετὰ φρονήσεως, παρατηροῦντες προσεκτικὰ τοὺς δι-
αβάτας καὶ ἀποφύγοντες τὴν προ-
σέγγισιν των. Διελθόντες τὰς στε-
νὰς οὕτω ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἔφθα-
σαν εἰς τὴν προκυμαίαν, ὅπου ἡγό-
ρασαν καὶ ἐδιάβασαν μετ' ἐνχαρι-
στήσεως τὴν ἐπίσημον Ἐφημερίδα.

Ὁ δὲν, οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὴν ἐ-
πισημὸν ὑποσχέσεως διαχιλίων ταλ-
λῶν εἰς τὸν δυνάμενον, νὰ ἔγνω
ἐπιτοίχησιν τὴν διαμονὴν τοῦ ἐκ
Σαγκάης κ. Βάγγ εἰς τὸν κ. Γου-
λιέλμον Βίδουληφ.

— Δὲν ἐφάνη λοιπὸν πλέον, εἴ-
πε μελαγχολικὰ ὁ Κιν Φό.

— Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν ἀνέ-
γνωσε τὴν περὶ αὐτοῦ εἰδοποίησιν.
εἶπεν ὁ Κραίν.

— Καὶ ἐμμένει εἰς τοὺς ὅρους
τοῦ συμβολαίου, προσέθεσεν ὁ Φράν.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ εἶνε! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Κιν Φό.

— Κύριε, ἐπαρέλαβον οἱ Κραίν
καὶ Φράν, νομίζετε, διὰ ἀπειλεῖσθε
περισσότερον κατὰ τὰς τελευταίας
ἡμέρας τῆς προθεσμίας σας;

— Ἀναμφιβόλως ἀπήντησεν ὁ
Κιν Φό. Ἄν ὁ Βάγγ δὲν γνωρίζῃ
τὴν μεταβολὴν τῆς θέσεώς μου—
πράγμα πιθανώτατον—δ' ἀναγκασθῇ
θεθαίως νὰ ἐκκληρώσῃ τὴν ἐπὶ
σχέσιν του. Ἐπομένως μετὰ μίαν
ἡμέραν, μετὰ δύο, μετὰ τρεῖς θὰ
διατρέχω πολὺ περισσότερον κῆν-
δον παρὰ σήμερον, καὶ μετὰ ἐξ
ἀκρίβειας.

— Μετὰ τὴν λήξιν ὅμως τῆς
προθεσμίας;

— Δὲν ἔχω πλέον φόβον.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, ἀπήντη-
σαν ὁ Κραίν καὶ Φράν, τοῖα μόνον
μέσα ἔχετε ν' ἀποφύγετε πάντα
κίνδυνον κατὰ τὰς ἐξ ἀπᾶς ἡμέ-
ρας.

(Ακολουθεῖ)

Η ΔΙΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Ἡ Βρετανικὴ εἰσαγγελία πρὸς
διαδόσιν τῶν ἀγίων γραφῶν ἀγ-
γέλλει, ὅτι τὸ 1906 ὑπῆρχον 180
μεταφράσεις τῆς βίβλου. Σήμερον
αἱ γραφαὶ, χάρις εἰς τὰς ἐνεργεί-
ας τῆς ἀνωτέρω εἰσαγγελίας ἀναγι-
νώσκονται καὶ μελετῶνται εἰς 558
γλώσσας. Ἡ εἰσαγγελία ἔχει ὡς σκο-
πὸν τὴν τὴν μεταφράσιν καὶ τὴν
ἐκδόσιν τῶν γραφῶν εἰς ὅλας τὰς
λαλουμένας ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν γλῶσ-
σας καὶ διαλέκτους, ἀκόμη καὶ εἰς
τὰς λαλουμένας ἐπὶ τῶν μᾶλλον ὀ-
λιγαριθμίων φυλῶν. Ἀνοηροτέρως
εἶνε ἡ διεθνὴς τῆς γραφῆς εἰς
τὴν Ἀφρικὴν χάρις εἰς τὸ κατεστη-
μένον τῶν φυλῶν ἀπὸ τῆς τὴν ποι-

κίλειαν τῶν διαλέκτων καὶ τὴν πτω-
χείαν τοῦ λεκτικοῦ αὐτῶν. Ἡ ἐργα-
σία πρὶν τοῦ προσηραγανιστικοῦ καὶ
ἐξημερωτικοῦ τῆς σκοποῦ ἀποκτᾶ
καὶ φιλολογικὸν καθαρῶς ἐνδιαφέ-
ρον ἐν τῇ μελέτῃ τῶν γλωσσῶν
τῶν λαλουμένων ἐν Ἀφρικῇ. Κα-
τὰ τὸ τρέχον ἔτος ἡ βρετανικὴ
εἰσαγγελία ἐξέδωκεν 9 ἐκ ἀντίτυπα
τῶν γραφῶν εἰς διαφόρους γλώσ-
σας.

MIX, N. ΚΑ' Τ'ΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Πιρραστειῶν 243-5 μμ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Πρὸ ὀλίγου μᾶς εἶχαν πάρει
τὴν Κέρκυραν. Κι' ἕνα ὥραϊο
πρωτὶ μᾶς ἦλθεν ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ
λόκληρος ἡ Ἰαπωνία κατεστράφη
ἀπὸ σεισμῶν καὶ ἡφαιστεια. Ἡ
Ἰαπωνία! Πενήντα, ἑκατὸ Κέρ-
κυρας μαζί! Κι' ὅλες αὐτὲς δὲν
ἐπάσταναν ἀπλῶς μίαν κατοχὴν,
ἀλλὰ μίαν καθέξησην. Δὲν τις ἐ-
παίρει ὁ καταχθόνιος Ἰταλὸς, ἀλ-
λὰ ὁ ὑποχθόνιος Πλούτων. Ὡς νὰ
ἐλέγαμεν ὁ Χάρον. Καὶ ὅμως δὲν
ἦτο καθόλου παρηγορία! Ἀκούσα-
μεν τὴν εἰδησιν, ἀνοίσαμεν τὸ σιγ-
μα ἀπὸ ἐκκληξίν, τὸ ἐκλείσαμεν
γογγύον, τὸ ἀνοίσαμεν πάλι καὶ ἐ-
ξακολογήσαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὴν
Κέρκυρά μας. Ὅσο γιὰ τοὺς ἐπι-
σημοὺς, αὐτοὶ μὲν δέκονταν μίαν
στιγμὴν τὰς συσκέψεις των διὰ τὰ
ἀπευθύνουν ἐν διασπικῶν οὐλλήτη-
τήριον πρὸς τὸν Ἰαπωνία προσέ-
βην.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τίποτε πλε-
ον δὲν μᾶς κάμνει ἐντύπωσιν. Καί
χωρὶς τὴν Κέρκυραν, ἡ εἰδησις
θὰ μᾶς ἄφινεν ἀσχηκνήτους. Κα-
τεστράφη ἡ Ἰαπωνία. Σπουδαῖο
πράγμα! Μήπως πρὸ ὀλίγου ἀκό-
μη δὲν κατεστράφη καὶ ἡ Ἀδελφία,
Γερμανία, Ρωσσία;... Καὶ ἀπὸ
τὴν Σύμωρην μᾶς τί μένει σήμερον;
Δὲν βασιλεύετε! Τὰ ἐσυνήθισαμεν
αὐτὰ πλέον. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς
γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνθοῦν πόλεις

καὶ εὐημεροῦν λαοὶ, δὲν εἶνε παρὰ
γιὰ νὰ καταστρέφεται. Ἐνα ἡφαί-
στειον, ἕνας πόλεμος, μία ἐπιδη-
μία ὅσπερ μία συνδιάσκεψις σὶν
τέλος καὶ πάνε δουλειὰ τους ὅλα...

Ὡς πρὸς ὀλίγον ἀκόμη, πρὸ
δέκα μόλις ἐτῶν—εἴχαμεν τὴν ἰ-
δέαν, τὴν ἐντύπωσιν, τὴν πρόλη-
ψιν, τὴν ἀνταπάτην, τὴν ἀνοησίαν,
ὅτι ὁ κόσμος φτάνει μεγαλύνει,
προοδεύει. Τώρα μᾶς φαίνεται πᾶς
δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ χαλᾷ, νὰ
χάσεται νὰ καταστρέφεται. Ἡ κα-
ταστροφή εἶνε τὸ τέλος, ὁ νόμος,
ἡ μοῖρα ἡ κοινὴ καὶ ἀνυπολόγητη.
Τὸ βλέπομεν καθαρά. Κατεστράφη
ἡ Ἰαπωνία ἀπὸ τὰ ἡφαιστεια τῆς.
Πάλι κατὰ τὸν ἐδάστας ὡς τὴν
ῶν! Τὰ ἡφαιστεια τῆς μπορούσαν
ἐξάίστα νὰ τὴν καταστρέφουν καὶ
πρωτίτερα. Καθὼς μπορούσε νὰ
τὴν εἶχε κάμει σάχη καὶ ὁ παγ-
κόσμιος πόλεμος. Ἀπὸ τοῖχα δὲν
ἐγγλύτωσε, τότε τὴν καταστροφή;

Ἐ, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὴν ἐκ-
τῶν πάντα μία χώρα πρὸς ἑκ-
ἀδιοκράτορα, Βουλὰς, σιγαίον, σὶν
λαρ, σὶν ὅσοι πρὸς τὴν Ρωσσίαν καὶ
ἡφαιστεια!

Παράλοπον οἷας ἐφημερίδας
τὰς ἐπιστομῆς τῆς καταστροφῆς
καὶ μᾶς φαίνεται ὅτι συνέβη εἰς
τὸν Ἀσπ. Ἐννε, βλέπετε, τόσο
μακριὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐδολογημένη Χά-
ρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἠλίου!

Μας λέγουν δι' ἐχάθησαν τρία ἑκατομμύρια ἀνθρώποι· ὅτι ἐδούλιασαν ὁλόκληρα νησιά, δι' ἐσκοτώθησαν καὶ οἱ περισσότεροι ὑπουργοὶ καὶ ὅτι ἐσχισματίσθη νέα Κυβέρησις. Καὶ ἀποροῦμεν: Ἀπὸ ποιούς; Καὶ γὰρ τὰ καθεστῆθη ποιούς; Ἐμειναν λοιπὸν Ἰάπωνες στήν Ἰαπωνίαν; Ἐμείνε Ἰαπωνία στήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς;

Λησμονοῦμεν ὅμως ὅτι οἱ Ἰάπωνες εἶνε πενήντα ὁλόκληρα ἑκατομμύρια καὶ ἂν ἐχάθησαν τὰ τρία μένον ἄλλα σαρανταεπτά. Λησμονοῦμεν ὅτι τὸ νησιωτικὸν κράτος ἀποτελεῖται ἀπὸ σαράντα μικρὰ καὶ μεγάλα νησιά καὶ ἂν ἐδούλιασαν πέντε· ἔξῃ ὁλόκληρα, μένον ἄλλα μισὰ ἢ ὁλόκληρα, τριάντα πέντε. Ἡ Ἰαπωνία ἔχει ἄκόμα καὶ δὴ τήσῃ Ὁ σεσημασμένη τὴν εἰσπράξαζε τῶρα, ὑπῆρξε μεγάλος σὺν τοὺς προέστοιχοις. Ἀλλὰ δὲν ἔλασσε τὰ ἐξελείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς—δὴ ἦτο ἀμαρτία—τὴν εὐγενεστέραν ἴσως ἀνθρωπίνην καὶ φέλην, τὸν μεγαλειότερον ἴσως πολιτισμόν!..

Ἀτελῶς γνωρίζομεν τὴν Ἰαπωνίαν ἀπὸ τὰς διηγήσεις τοῦ Πιερ Λοσι καὶ τοῦ Λευκαδίου Χώρν. Ἀλλ' ἡ ὑπόγνῃς ὅτι ὁ πολιτισμός τῆς εἶνε ὁ ἀνώτερος τοῦ κόσμου, βασίζεται εἰς τεκμήρια ποῦ τὴν κάμουν σχεδὸν δεδαιόγητα. Εἰς ὅλην τὴν φύσιν τίποτε τελειότερον ἀπὸ τὰς κοινωνίας τῶν ἐντόμων, τῶν μυρμηκῶν, τῶν μελισσῶν. Λοιπὸν, ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους, ἡ μόνη ποῦ πλησιάζει, ποῦ ἐνθυμίζει περισσότερο τὰς θάνατα στὰς αὐτὰς κοινωνίας, εἶνε ἡ ἰα-

πωνική. Ὁ Ἰάπων, ὁ κοινὸς κίτριος ἀνθρώπος, εἶνε τὸ ἰδατικὸν κοινωνικὸν ἄτομον. Ἐξ ἐνστικτοῦ κάμνει μόνον δι' χρειάζεται ἡ κοινωνία. Ἐξ ἐνστικτοῦ τῆς ἀφιερώνει ὅλας τὸν τὰς δυνάμεις, ὅλην τὴν τὴν ἔπαρξιν, ὅλην τὴν τὴν ζωὴν. Κεῖ ἐξ ἐνστικτοῦ θνσιάζεται δι' αὐτὴν, μετὰ τὴν περιφρόνησιν ἐκείνην τοῦ θανάτου ποῦ δίδει ἡ τελεία ἀσυναίσθησία.

Ἀὰ ἀναλύομεν ὀλίγον αὐτὸ τὸ τελειότερον. Κεῖ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ Ἑσρωπαϊοὶ, θνσιάζομεν τὴν ζωὴν μας χάριν τοῦ συνόλου. Ἀλλὰ τὸ κάμνομεν κατὰ τὴν σκέψιν, μετὰ θέλησιν καὶ συχνὰ μετὰ ἀσυνέθουσαν. Διστάζομεν καὶ συχνὰ ὁ δισταγμός μας ὑπερισχύει. Διὰ τοῦτο οἱ ἥρωες εἶνε ὀλίγοι μετὰς μας. Οἱ περισσότεροι δὲν θνσιάζουν τὴν ζωὴν τὴν διὰ τὸ σύνολον παρ' ἀκούσιως. Πηγαίνουν κατ' ἀνάγκην στρατιώται, στέλλονται διὰ τῆς βίας εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐνῶ συλλογίζονται πῶς τὰ τὸ σκάσουν, τοὺς βρίσκει μιὰ σφαῖρα καὶ τοὺς οἰχεῖ νεκρούς. Τὸ ἴδιον εἰς μίαν ἐπανάστασιν, εἰς μίαν στάσιν, εἰς μίαν πυρκαϊάν, εἰς μίαν πλημμύραν. Οἱ ἀρχηγοὶ διευθύνουν ἐξῆς σφαλισμένοι. Οἱ ἄλλοι δὲν κατὰ τὴν παρὰ πῶς τὰ ἐξασφαλισθῶν καὶ αὐτοὶ τὰ σώσουν τὴν ζωὴν τῶν. Ἀπὸ τοὺς νεκρούς, οἱ περισσότεροι εἶνε ἀκούσιοι καὶ τυχαῖοι. Ὀλίγοι ἀφηγοῦν τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον ἀν γνῶσιν. Αὐτοὶ εἶνε ἥρωες μετὰ σκέψιν. Οἱ ἀσυναίσθητοι εἶν' ἐξαιρέσεις, μέσα εἰς ἐξαιρέσεις, τόσο ὀλίγοι, ποῦ δὲν λογαριάζονται.

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν Ἰαπωνικήν κοινωνίαν! Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἥρωες. Κάθε Ἰάπων γενι-

κὼς εἶνε ἥρωες ἐξ ἐνστικτοῦ. Σὺν λογίζεται μόνον ἐκεῖνο ποῦ τὸν διδάσκειν ἢ ποῦ πρέπει νὰ κάμῃ, ἀδιαφορῶν τελείως, ὡς ν' ἀγνοοῦσιν. Ἐν εἰμπορεῖ νὰ εὖσῃ τὸν θάνατον. Δὲν τὸν ἀφηγοῦ ἀπλῶς: δὲν τὸν συλλογίζεται καὶ δὲν τὸν θυμάται. Καὶ ἂν ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις, εἶνε πάλιν τόσο ὀλίγοι ὥστε νὰ μὴ λογαριάζονται. Ἐκεῖ βέβαια καὶ τὸν ἐγωϊσμόν τὸν ὁ Ἰάπων ἄλλὰ συμπίπτει τελείως—καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον—μετὰ τὸν ἐγωϊσμόν τοῦ συνόλου. (Ἐμπρός, ὅλοι ἐμπρός! καὶ ὅποιος ζήσῃ, ὅποιος πεθάνῃ!) Αὐτὰ διὰ τοὺς Ἑσρωπαϊοὺς εἶνε λόγια. Διὰ τὸν Ἰάπων εἶνε ἡ ζωὴ. Δὲν ἔχει ἄλλο.

Ἡ τελειότερα κοινωνία εἶν' ἐκείνη ποῦ παρουσιάζει τὴν τελειότητα «διαφορῶν». Ἐκεῖνη ποῦ χωρίζεται ὡς μετὰ ἀδιαπέραστα τείχη εἰς τάξεις καὶ ὅπου κάθε τάξις κάμνει αὐστηρῶς καὶ μόνον τὸ ἔργον τῆς. Εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἐπτόμων, τὰ ἄτομα κάθε τάξεως εἶνε καὶ φυσιολογικῶς διαφορετικά. Οἱ βασιλεῖς, οἱ ἀρχηγοὶ, οἱ στρατιῶται, οἱ ἐργάται, οἱ παιδαγωγοὶ, ἐκεῖ πέρα γεννηθῶνται. Εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων αἱ μόναι φυσιολογικῶς χωρισμέναι τάξεις εἶνε ἡ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἡ τῶν γυναικῶν. Αἱ ἄλλαι γίνονται. Φυσιολογικῶς, σωματικῶς, ὁ βασιλεὺς δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν στρατιώτην, οὔτε ἡ ἐργάτρια ἀπὸ τὴν βασίλισσαν. Ἐ, λοιπὸν, εἰς τὴν ἰαπωνικήν κοινωνίαν δὴ ἔλεγε κοινῶς δι', ἐκείνη τῆς ἀνδρικής καὶ τῆς γυναικείας καὶ αἱ ἄλλαι τάξεις γεννηθῶνται. Τόσον καλὰ εἶνε χωρισμέναι καὶ τόσο καλὰ ζεῖν καὶ κάμνει καθεμία τὸ ἔργον

τῆς. Ἰερεῖς π.χ. περιβαλλόμενοι πανοπλίαν καὶ θνσιόντες εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς τὸν κλεφτοπόλεμον, εἶν' ἐφεύροισι καθαρώς Ἑσρωπαϊκή. Ὁ Ἰάπων, δὲν εἶνε ἱερεὺς, εἶνε ἱερεὺς διὰ τὸν στρατιώτην, εἶνε στρατιώτης. Καὶ τίποτε ἄλλο!

Διὰ τὰ τὸ ἴδιον αὐτὸ πρὸς καθὰ, πάρετε ὡς ἄτομον μιᾶς κοινωνικῆς τάξεως τὴν Γυναῖκα. Εἰς τὴν ἰαπωνικήν κοινωνίαν κάθε γυναῖκα εἶνε μόνον γυναῖκα καὶ ἐλεύθερα, ἀπεριόριστα ἐκτελεῖ τὸ ἔργον τῆς καὶ τὸν προορισμόν τῆς. Ἀπὸ τὸν ποῦν κανεὶς Ἰάπωνος δὲν ἐπέρασε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ περιορίσῃ αὐτὸν τὸν προορισμόν. Οἱ Ἰάπωνες ἀγροῦν καὶ τὴν ἐσρωπαϊκὴν ζηλοτυλίαν καὶ τὴν ἐσρωπαϊκὴν τιμὴν, πᾶς πλέον ἀντικειμενικῶς ἐκφάνσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐγωϊσμοῦ. Κεῖ ἐνῶ ὁ ἐμᾶς ἐδὼ ὁ ἀδελφὸς ποῦ βγάζει περὶ αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν τὸν νομίζει ὅτι προτιμᾷ τὰ ἄγρια τῶν Ἀγρίων, ζῖτος νὰ σφάζῃ ὅποιον ὅποτε ποῦ δὴ ἐτολμοῦσε νὰ τὰ θεοηγεῖται ἐνὰ βλέμμα· ἐκεῖ πέρα ὁ ἀδελφὸς ὁ ἀπὸ τῆς ἡ μητέρα, ὁδῶν τὰ μικρὰ κορίττα τῶν εἰς τοὺς γυμνασίους καὶ τοὺς τῆς ἰαπωνικῆς διὰ τὰ βλέπον καὶ τὰ παρὰ τῶν ἐνῶν ὅτι δὴ κάμουν καὶ αὐτὰ ἀγρότερα. Εἰς τὴν ἰαπωνίαν καθεμία δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν ἀπλοῦστον λόγον, δι' ἡ καθεῖ ἰαπωνίς, κάθε παρὰ μετὰ, ἀπὸ ὁρισμένης ὥς ὁρισμένης ἡλικίας, θεωρεῖται ὡς ἡ τῆς πρὸς τὴν παιδείαν πρὸς τὴν κοινωνίαν, πρὸς τὸ σύνολον, νὰ ἐκτελεσθῇ μίαν θητείαν εἰς τὸν Ἑ-

ρωτα. Κοινωνία με τέτοιον θεσμόν εφύσσεται δεδαιότατα εἰς ὕψος πολιτισμοῦ πού οὔτε νὰ τὸ ἀτενίσωμεν δὲν εἰμποροῦμεν ἡμεῖς οἱ Ἑυρωπαῖοι. Θὰ ἦτο δὲ πραγματικῶς ἁμαρτία ἂν κατεστρέφετο τελείως, ἂν ἐξηφανίζετο ἀπὸ προσώπου τῆς γηραιᾶς αὐτῆς ἁμαρτωλῆς γῆς, μία τόσο ἀγνή, ἀδωα, τιμία.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Η ΛΕΠΡΑ

Εἰς τὸ Στρασβοῦργον συνήλθε πρό τινας διεθνῆς συνέδριον καιαπολεμῆσεως τῆς λέπρας. Ἡ φρενερὰ αὐτῇ ἀσθένεια εἶνε τόσο σαλατὰ ὅσον καὶ ἡ ἀνθρωπότης. Ἀριθμῶ δὲ καὶ σήμερον ἄφθονα θέματα. Αἱ ἐπίσημοι στατιστικαὶ ἀρκετοὶν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν εἰς τὴν ὑφήλιον ἀνέρχεται εἰς 3 ἐκ. Οἱ εἰδικοὶ ἔμως φρονοῦν ὅτι ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν μελῶν εἶνε τοῦλάχιστον τριπλάσιος. Ἐν Ἰσπανίᾳ, Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ καὶ κυρίως εἰς τὰ Βαλκάνια ἡ λέπρα εἶνε ἐνδημική. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ταξείδια δὲν ἀπαγορεύονται εἰς τοὺς λεπρούς, ἡ ἀσθένεια διαδίδεται. Πέροντι ἐκ Μασσαλίας διήλθον 235 λεπροὶ. Τρομερὰς διαστάσεις ἡ ἀσθένεια αὕτη προσέλαβεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν λεπρῶν ὑπερβαίνει τὸ ἐν καὶ ἡμίον ἑκατομμύριον. Ἐν Κολομβίᾳ ἀριθμοῦνται 200,000 λεπρῶν. Ἡ λέπρα εἶνε πολὺ διαδεδομένη εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, ὅπου δὲν μετεδόθη εἰς τὴν Ἰνδοκίναν, τὴν Μαδαγασκάρην καὶ τὴν Καληδορίαν. Διαδεδομένη ἐπίσης εἶνε

ἀγαθὴ, μοναδικὴ ἀνθρωπίνῃ κურσῇ!

Ἐκτὸς πλέον ἂν μᾶς γελοῦν οἱ περιηγηταὶ καὶ ἂν δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν παρὰ θ.μ. πολὺ ἢ ὀλίγον, συμβαίνει παντοῦ. Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω...

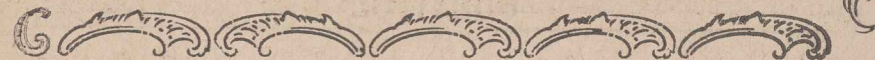
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ εἰς τὰς ἐλληνικὰς νήσους. Τὸ μικρόβιον τῆς λέπρας ἀνεκάλυψεν ὁ Χάνζεν. Τοῦτο ἐνθυμίζει τὸ τῆς φθίσεως, μολονότι δὲν μεταδίδεται τόσο ἐνκόλως ὅσον αὐτό. Μεταδίδεται ἡ λέπρα διὰ τῶν μυϊῶν.

ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΚΑΥΣΙΜΟΥ ΥΛΗΣ

Τηλεγραφεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι ὁ καθηγητὴς Ἰλλεγγβορν τῆς ὀρυκτολογικῆς σχολῆς τῆς Νοτίου Οὐαλλίας κατέσχευσε δι' ἀπανθρακώσεως τεμαχίων γαιάνθρακος ὑπὸ χαμηλὴν θερμοότητα, νὰ παραγάγῃ ἄκαπνον καύσιμον ὕλην, ἀποτελεσματικωτέραν τοῦ ἀνθρακίτου καὶ χωρὶς τὰ μειονεκτήματα τοῦ ἀνθρακίτου. Διατείνεται ὅτι ἐὰν ἡ νέα καύσιμος ὕλη τεθῇ γενικῶς ἐν χορῇ, οἱ φορολογούμενοι τοῦ Λονδίνου θὰ οἰκονομήσουν διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ καπνοῦ ὃ ἑκατομμύριον στεργλίνας.

Ἡ νέα καύσιμος ὕλη ὑπεβλήθη εἰς αὐστηρὰς δοκιμὰς ὑπὸ λέβητας ἐν συγκρίσει μετὰ τοὺς ἀρίστους ποιότητος γαιάνθρακας τῆς Οὐαλλίας καὶ ἐπέτυχεν. Ἐνέχει πλεονέκτημα θερμοαντικὴν ἀξίαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρακας.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο ΚΥΡΗΓΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Καλογεροπούλου)

Αὐτὸς εἶνε. Τὸν διακρίνω νὰ ἔρχεται μετὰ μισίτες—ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ κάτω—κατασκοπιόμενες, μετὰ πονταλόνι κοντὸ μετὰ σακκάκι πλατὺ, μετὰ ρεμπούμπλικαν ὑποπρασίνην ἐκ τῆς πολυετοῦς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας—μόνον τὸ φτερό τῆς ἔλειπε διὰ νὰ εἶνε μεσαιωνικὸς ἱππότης—καὶ μετὰ ἕνα δίκαντο ἐπ' ὤμων.

—Μερδικὸ, τοῦ φρονάζω, μάλιστα ἐπλησίασε. Σὲ βλέπω πολὺ κουρασμένον καὶ θάσαι φορτωμένος ἀπὸ κνήνην.

Ἐμειδίασε χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.

—Τί τὴν κούδεις μετὰ τρόπο τὴν τσάντα; Ἡ σφαῖρες λείπουν ὅλες ἀπὸ τῆς ζώνῃ σου... Ἐλα, ἕνα ὀλίγον τοῦλάχιστον...

Ἐνα λαγωνικὸ μετὰ τὴν γλῶσσα πηχρῶσαν ἔξω, ἦλθε καὶ προσετίθει εἰς τοὺς πόδας μου, ὥσάν νὰ ἐλθῇ καὶ αὐτὸ μερίδιον.

—Καὶ ποῦ ἐπῆγες;

—Καὶ ποῦ δὲν ἐπῆγα. Εἶμαι ἀπὸ τῆς τέσσαρες τῶ πρώτῃ σὺ πᾶσι. Εἶμεθα τρεῖς κυνηγοὶ. Τώρα τοὺς ἄφησα τοὺς ἄλλους πάντες καὶ αὐτοὶ σὰν καὶ μέγα.

—Νὰ κοιμηθῶν; Μὰ τί, οὐτε σιγαρίδρα λοιπόν;

—Μικρὰ πράγματα! Ποῦ ἡ ἐποχὴ ποῦ ἔστειλα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ λαγούς, πέρδικες, τριγόντα, ἀγριογούρουνα.

Καὶ ἂν δὲν ἦτο ντυμένος σὰν

κυνηγός, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ θὰ ἐννοοῦσα ὅτι ἦρχετο ἀπὸ κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν.

—Ἄφησε τοὺς παρωχημένους χρόνους. Νὰ ὁμιλῇς μετὰ τὸν ἐνεστῶτα. Θὰ μοῦ δώσῃς μετὰ.

Καὶ πάλιν ἐμειδίασε. Τὸ μειδίαμα τοῦ τὴν φορὰν αὐτὴν ἦτο θλιβερόν. Εἰς τὰ στεγνὰ χεῖλη τοῦ ἐπλανᾶτο μία χαμένη ἐλπίς.

Τὸν ἐκτίναξα σὶά μάτια. Αὐτὰ ὀλωσθήσαντε πρεῖδοιαι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ χεῖλη. Καὶ τὰ εἶδα ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὸν ἥλιον κόκκινα.

Ἐν τοῖτοις ὁ ὀπισθεν κορυμμένος σάκκος ἦτο ἀρκετὰ ἐξογκωμένος. Προφανῶς ἐκοιπῶντο ἐκεῖ μερικὰ ζευγὰ ποντικῶν.

—Τί κακὸς ποῦ εἶσαι! Γὰρ νὰ μὴ μοῦ δώσῃς ἵππότε, προσπαθεῖσαι ὅτι δὲν ἐδάρεσες οὐτε φτερό!

Ὁ φίλος μου ἐβρόδῃ μετὰ δύο πνοῶν. Καὶ νικητὰς τοὺς διαταγμούς του μοῦ λέγει ἐμπιστευτικῶς:

Ἐλα, πάρε καὶ σὺ λίγα.

Ἐγὼ εἶπα πρὸς τὰς ἐλπίδας τὴν ἔσταναν τοῦ καὶ ἀνασείας ἀπὸ τὰ δάδη τῆς μοῦ ἔδωσαν ὁ Νεμάρωδ μεγαλοπρεπῶς ἕνα... τοσαυτὰ σιγαρίδια.

ΟΔΙΓΑΡΚΗΣ ΦΙΛΟΣ

—Μην!

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἠκούσθη ἡ διάφορος αὐτῆς κραυγὴ. Ἦτο ὁ φίλος μου Σπύρος, τὸν ὅποιον εἶχα δύο ἡμέρες νὰ ἴδω

και όμως δύο χρόνια δὲν θὰ ἐδικοπολοῦσαν τὴν ἐνθουσιώδη ἀνακραυγὴν του.

Μετὰ τὰς ἀπαραιτήτους ἐρωτήσεις τί γίνουμαι καὶ πῶς περνῶ, ἀρχίζει νὰ μοῦ ἐξιστορῇ μίαν «ἐπεύρουσαν» ἐπὶ ὁδοῦν διὰ τὴν ὁποῖαν τρέχει καί...

— Δὸς μου ἓνα τσιγάρο, γιατί ἔχασα σπύτι τὴν ταμπακίερά μου.

— Πάρε.

— Μὰ καλὰ. Μὲ τὰ χέρια θὰ τ' ἀνάρω; Τὰ σπύτια σου.

Ἀναψε ἓνα διὰ νὰ κυτᾷς παροχρημένην δεσποινίδα, τὸ ἀφίνει καὶ σβύνει. Ἀνάβει δεύτερον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε τὴν ἄδοξον τύχην τοῦ πρώτου, ἂν δὲν τοῦ ὑπενθύνατο ὅτι εἶχε τσιγάρο σὺν σίγμα.

— Πᾶς σὶά θέατρα;

— Δὲν θαυμάζεις, τοῦ λέγω... Τί νὰ ἰδῶ; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι δὸς μου τὸ διαρκές σου... Μπορεῖ νὰ μοῦ κατέβῃ νὰ ἰδῶ καμμιὰ σαχλαμάρα...

Τοῦ τὸ δίνω.

— Γιὰ δώσέ μου καλλίτερα τοῦ κινηματογράφου. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον βλέπει κανεὶς ὠραία τοπεῖα, σκηνοθεσίαις πλούσιαις, ὡμορφες πρωταγωνίστριαις, ἔργα καλοπαγμένα.

Ἐνθυλακῶναι — ἱσταταιζῆς δεξιῶς — καὶ τὸ εἰσιτήριο τοῦ κινηματογράφου.

— Ἀ, καλὰ ποῦ τὸ θυμῆθηκα. Δὸς μου ἓνα χαρτάκι, καί νὰ σημειώσω.

— Δὲν ξέρω ἂν ἔχω.

— Τί διάβολο δημοσιογράφος εἶσαι τότε...

— Ἡδὲν. Πάρε. Θὰ θέλῃς καὶ μολύδακι...

— Διάβολε! Φυσικά.

— Δάδε το καὶ αὐτό.

Σημειώνει καί, διπλώνει δια-

στικά τὸ χαρτάκι, τὸ βάθει' στὴ τσέπη μαζὺ μὲ τὸ μολύδακι μου.

Μοῦ τείνει τὸ χέρι διὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ. Ἀμα τῇ ἐπαφῇ, μοῦ πέρνει ἀπὸ τὰ δάκτυλα τὸ μπιστούλι μου.

— Ὁραῖο τὸ μπιστουδάκι σου. Θὰ σοῦ τὸ πάρω — μοῦ χρειάζεται γιὰ κάποιο ἐπικίνδυνον ραντεβού, πού ἔχω ἀπόψε — καὶ αὐριο σοῦ τὸ δίνω.

Χωρὶς νὰ προλάβω ν' ἀσθενέσω λέξιν, μὲ βομβαρδίζει μὲ ἓνα:

— Γεῖά σου... Νὰ σὲ βλέπω καμμιὰ φορὰ...

Καὶ ἐξαφανίζεται.

Μοῦ εἶχε πάρῃ τσιγάρο, σπύτια, δύο εἰσιτήρια, χαρτί, μολύδι, μπιστούλι.

Εἰς δευτέραν συνάντησιν δὲν μὲναι παρὰ νὰ κουμπωθῶ. Ἀσφαλῶς τὸ σακάκι μου δὲν γλιστρῶναι.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

— Τὰ ξένα ταχυδρομεία θὰ παύσουν λειτουργοῦντα ἐν Τουρκίᾳ ἀπὸ τῆς 23 Σεπτεμβρίου.

— Τὰ δάση τῆς Ριβιέραις καίονται ἀπὸ ἡμερῶν.

— Τὸ πῦρ ἔχει καταλάβει ἔκτασιν 70 χιλιομέτρων.

— Διὰ τοῦτο κατέστη καὶ ἀδύνατος ἡ ἐντόπισις καὶ ὁ περιορισμός του.

Ἡ ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνῆγγειλεν ὅτι ἐφευρὲν ἐν φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ρευματισμῶν. Ἡ θεραπεία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐνέσεις δις τῆς ἡμέρας. Ἡ ἔκθεσις δεικνύει ὅτι ἡ Σχολὴ ἐθεράπευσε 5000 πάσχοντες ἀπὸ ρευματισμοῦ μὲ ἐπιτυχίαν 80 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΜΟΛΥΝΣΙΣ

ΕΣ ΤΗΝ κοινωνίαν παρατηροῦνται πολ- λάκις μερικά περί- ργη φαινόμενα ὁμαδικῆς ὑποβολῆς. Ὁρισμένοι, παραδείγματος χάριν, ἀντιλήψεις διαδίδονται μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ ὑφιστάμενοι πράξεις ἐξίσχουν ταχέως

πολυαριθμούς μιμητάς, ὥς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀληθοῦς ἐπιδημικῆς νόσου. Ποῦ ὁφείλονται τὰ φαινόμενα ταῦτα; Εἰς Γάλλος ἱατρός, ὁ Δρ Βαρὲν, δημοσιεύει ἐνδιαφέρουσαν μελέτην περὶ αὐτῶν. Κατὰ τὸν ἐν λόγω ἱατρόν, πάντα τὰ φαινόμενα ταῦτα πρέπει νὰ θεωρηθῶν ὡς ἀποτελέσματα μιᾶς περιέργου μορφῆς μολύνσεως.

Ὁ Δρ Βαρὲν ἀποκαλεῖ τὴν μολύνσιν ταύτην «διανοητικὴν μολύνσιν». Προκαίται πράγματι περὶ ἐνὸς εἶδους ὁμαδικῆς παραφροσύνης.

Ὁ Γάλλος ἱατρός ἀναφέρει διαφόρους περιπτώσεις τῆς ὁμαδικῆς ταύτης νόσου. Οὕτω κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἱστοφόρων, τὰ πλοῖα καθήλυντο συχνὰ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, λόγω νηγεμίας. Οἱ ἐπιβάται τότε καταλαμβάνοντο ὑπὸ ὁμαδικῶν παραισθήσεων, ἐν μέσῳ τοῦ ἀτέρμονος ὠκεανοῦ, ὑπὸ τὰ ἀφόρητα τροπικὰ καύματα. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ ξηρὰ ἦτο πλησίον των, ὅτι ἔβλεπον ὠραία τοπεῖα καὶ ἐρρίπτοντο ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν διὰ

νὰ φθάσουν εἰς τὰ μαγικά ἑκείνα τοπεῖα, τὰ ὁποῖα ἔθελγον τὴν θρασύν των. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς φαινομένου «πνευματικῆς μολύνσεως» εἰς τὸ ὅποιον ἡ ὑποβολὴ παίζει πρωτεύοντα ρόλον, ὅπως συμβαίνει ἄλλως τε εἰς ὅλα τὰ κοινωνικά φαινόμενα.

* *

Εἰς ἐν βιβλίον, δημοσιευθὲν πρὸ καιροῦ, ὁ Ρώσος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πετροπόλεως Μπέτερεβ ἀπεκάλυψε τὸν παθολογικὸν οὕτως εἰπεῖν, ρόλον τῆς ὑποβολῆς εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Χάριν τῆς ἀληθείας ὅμως, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι αἱ μετέωροι φάσεις τῆς ἱστορίας, ἐποχιακοποιήσαν, ἐν μέρει, λόγω λαϊκῶν ρευμάτων, τῶν ὁποίων ἡ «διανοητικὴ μολύνσις» ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον κέντρον.

Τὸ παράδειγμα, τὸ ὅποιον ἀναφέρεται ἐν ἀρχῇ, ἀποτελεῖ μίαν ὁμαδικὴν παραισθήσιν. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι γεμάτη ἀπὸ ταῦτα παραδείγματα. Τοιαῦτα παραισθήσεις ἐφίσταντο ἐπὶ παραδείγματι οἱ Σταυροφοροὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν, εἰς τὰς παραισθήσεις δὲ ταύτας τὸ πλῆθος ἐπίστευε μετὰ τυφλῆς πίστεως.

Τὰ μεγάλα γεγονότα (πόλεμοι, ἐπιδημῖαι) προδιαθέτουν τὰ πνεύματα διὰ τὰς παραισθήσεις ταύτας. Κατὰ τὸ 1885, διακοχούσης τῆς μεγάλης ἐ-

πιδημίας τῆς χολέρας, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Κοράνον, πλησίον τῆς Νεαπόλεως, ἰσχυρίσθησαν, ὅτι εἶδον ἐμφανιζομένην τὴν Παναγίαν, ἐνδεδυμένην μὲ μαύρα ἐνδύματα καὶ παρακαλοῦσαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὸν Ρωσσο—Ἰαπωνικόν ἐπίσης πόλεμον, ἐσημειώθησαν πλείστα παραδείγματα παρομοίας διανοητικῆς μολύνσεως. Τελευταίως ἄλλως τε δὲν ὁμίλησαν ἐκ νέου περὶ τοῦ περιφήμου διαβάτου τοῦ Ταμέσεως, τοῦ ὁποίου ἡ νυκτερινὴ ἐμφάνισις εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Οὐεστμίνστερ θεωρεῖται ὡς προάγγελος πένθους διὰ τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν τῆς Ἀγγλίας ;

«Ἡ παραίσθησις ὅμως, λέγει ὁ Δρ Βαρὲν, δὲν εἶναι ἀπαραίτητον γνώρισμα τῆς διανοητικῆς μολύνσεως. Πολύλαχες δὲν πρόκειται παρὰ περὶ μίας ιδέας ἢ ἀκριβέστερον, περὶ μίας συγκινήσεως, ἡ ὁποία διαδίδεται μετὰ καταπλησσοῦς ταχύτητος μετὰξὺ ἐνὸς λαοῦ. Δὲν ὑπάρχουν μὴπως, παραδείγματα οἰκογενειῶν, ἀκόμη καὶ ὁλοκληρῶν ἐπαρχιῶν, αἱ ὁποῖαι κυριεύονται ὑπὸ ἀληθινοῦ τρόμου ἐπὶ τῇ ἐμφάνισις ἐνὸς κομήτου ;

Ἡ ὑποβολὴ κυρίως παίζει μέγιστον ρόλον εἰς τὴν θρησκευτικὴν σφαῖραν. Ὁ Μεσαίων ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἃ ναρίθμητα τοιαῦτα παραδείγματα θρησκευτικῶν διανοητικῶν μολύνσεων.

Ὁ μυστικισμὸς καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς συναντῶνται ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς μερικοὺς λαούς, π.χ. εἰς τὰς Ἰνδίας. Εἰς τὴν βάσιν τοῦ φανατισμοῦ τούτου εὐρίσκωμεν πάντοτε τὴν μυστηριώδη δύναμιν τῆς ὑποβολῆς καὶ τὴν υπερτάτην εὐαισθησίαν τοῦ πλήθους εἰς ὠρισμένας ιδέας καὶ ἀντιλήψεις.

Τοιαῦτα ἦσαν πρὸ τοῦ πολέμου αἱ ἐπιδημίαι τοῦ «Ἰσχωθισμού» καὶ τοῦ «Μαλιαθανισμού», αἱ ὁποῖαι εἶχον ὡς

προπαγανδιστὰς ἀληθεῖς παράφρονες.

* *

Αἱ συγκεντρώσεις ἔχουν μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ψυχολογικῶν τούτων νόσων, διότι διημιουργοῦν μίαν εὐχέρειαν πρὸς μίαν καὶ καταστρέφουν τὴν δύναμιν τῆς προσωπικότητος. Ἀρκᾷ πράγματι νὰ εὐρεθῇ κανεὶς μετὰξὺ ἐνὸς πλήθους διὰ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τὸ ἄτομον ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τὸ σύνολον μετὰ ταχύτητος, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται, μεταπίπτει ἀπὸ τῆς συγκινήσεως εἰς τὴν δρᾶσιν. Ὁ σπουδαιότατος συντελεστὴς τῆς συγκεντρώσεως ἐξηγεῖ τὸν ρόλον τῆς ὑποβολῆς εἰς τὰ πλήθη. Αἱ ἐπιδημίαι τῶν χρηματιστικῶν κερδοσκοπιῶν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι συνέπειαι πάντων τῶν λαϊκῶν ρευμάτων ὑπακούουν εἰς τοὺς ἰδίους συντελεστάς.

Καὶ τὰ ζῶα ἐπίσης ὑπόκεινται εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὑποβολῆς. Οἱ πανικοί, ἀφ' ἑτέρου δὲν ἔχουν ἄλλην ἐξηγήσιν. Τὸ γεγονός, ὅτι ἕνας φέγγει, κάμνει ὅλους νὰ πιστεύουν, ὅτι ἅπαντες μέγας κίνδυνος ἐπικρατεῖ καὶ τρέπεται συνεπὲς τούτου εἰς φυγὴν ὅλον τὸ πλήθος. Συμβαίνει τότε ὁ πανικός, ἡ ἀποσύνθεσις. Ὁ φόβος ὡσαύτως εἶναι κατ' ἐξοχὴν μεταδοτικός. Ὁ φιλόσοφος Γουσταῦος Λεμπὼν ἀπέδειξεν ἄριστα τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παίξῃ ὁ φόβος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα.

Τὸ πλείστον τῶν σφαγῶν κατὰ τὰς ἐπαναστατικὰς ἐποχὰς ὀφείλεται, εἰς τὸ φάντασμα τοῦ φόβου. Ὁ Φοικίς Τενβίλ, πρὶν ἀποστείλῃ κατὰ ἐκατοντάδας τὰ θύματά του κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, εἰς τὴν λαμπύρομον, ἡ το εἰς δικαστικὸς, περίφημος διὰ τὴν ἀγαθότητά του, ὁ δὲ Ροβεσπιέρος εἰς

τὸ Ἀράς, ἦτο μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν φιλολογούντων. Ἐτρεμον ὅμως εἰς τὴν σκέψιν τῶν συνωμοτῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐφαντάζοντο, ὅτι περιετοιχίζοντο.

Ὁ Δρ Βαρὲν καταλήγει, λέγων, ὅτι αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι εἰς ὠρισμένας στιγμὰς ὑπακούουν εἰς μίαν ἄνευ συνειδή

σεως λογικὴν, ἡ ὁποία εἶνε ἐντελὴς ἔξω τῆς κοινῆς λογικῆς. Οὕτω κατὰ τοὺς Ρωμαίους χρόνους ἐπεσημείωσαν τὸν Βρούττον διότι ἐφόνευσε τὸν Καίσαρα, ἦσαν ὅμως πρόθυμοι ν' ἀναγνωρίσουν ἕνα νέον Καίσαρα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βρούττου.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη δὲν προσεγγίζει σωματικὴν στενοχωρίαν μόνον καὶ προσκόμματα εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ εἶνε καὶ κινδυνώδης. Μερικοὶ ἄπλοι κανόνες ὑγιεινῆς δύνανται νὰ ἀποτρέψουν τοὺς κινδύνους καὶ νὰ ἐλαττώσουν κατὰ πολὺ τὴν σωματικὴν δυσφορίαν.

Οἱ κανόνες οὗτοι εἶνε οἱ ἑξῆς :

1. Ὅταν κάμνη ζέστη, ὁ ἄνθρωπος πίνει ὑπερβολικὰ παγωμένο νερό. Τοῦτο εἶναι κακόν, λέγει ὁ ἰατρός Γκραντ-σον. Τὸ νὰ πίνῃ κανεὶς τρεῖς καὶ τέσσαρα ποτήρια παγωμένο νερό καὶ ἔπειτα νὰ ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον, δὲν εἶνε φρόνιμον. Πίνετε, λέγει, ὀλιγώτερον νερό καὶ ἀραιότερα.

2. Ἀποφεύγετε τὸν ἥλιον, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ μεγαλειτέρα ζέστη τῆς ἡμέρας. Προσπαθεῖτε νὰ μέντε εἰς σκιάν, ὅσον περισσότερον ἡμπορεῖτε.

3. Καὶ ὅταν ἀκόμη κάμνη ζέστη, λίγη γυμναστικὴ εἶναι ἀναγκαία πάντοτε, εἴτε ἐνωρὶς τὸ πρωῒ, εἴτε ἀργά, μετὰ μεσημβρίαν. Μὴ πολυγυμνάζεσθε ὅμως.

4. Εἶναι λίαν οὐσιώδες νὰ φορῇτε

πολὺ ἐλαφρὰ φορέματα καὶ εἰς τὸ σπῆτι καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν σας.

5. Μὴ τρώγετε κρέας περισσότερον ἀπὸ μίαν φασὶν τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ τρώγετε εὐεχέστερα χορταρικά καὶ φρούτα. Ἰδιαίτερον καλὰ φρέσκα, ὡς, χορταρικά.

6. Αἶψος καὶ παχυὰ φαγητὰ προσεγγίζουν ζέστην, καὶ δὲν πρέπει νὰ τρώγονται συχνά.

7. Εἶνε πολὺ σπουδαῖον νὰ φροντίζετε ὥστε νὰ ἔχετε μίαν τοῦλάχιστον κενώσιν τὴν ἡμέραν.

8. Ἐνα λουτρόν τὴν ἡμέραν, εἴτε τὸ πρωῒ, εἴτε μίαν ὥραν πρὶν ἀπὸ τὸ δεῖπνον, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον. Μεταχειρίζεσθε ζεστὸ νερό, καὶ ἔπειτα ψυχρό.

9. Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ κοιμᾶσθε καλὰ. Ἡ ζέστη ἐπιφέρει νευρικὴν ἐξάντλησιν, καὶ τίποτε περισσότερον δὲν δύναται νὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὰς δυνάμεις σας ἀπὸ ἕνα καλὸν ὕπνον. Πολλοὶ λέγουσιν πῶς δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν, ὅταν κάμνη ζέστη. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ πλαγιάσουν καὶ νὰ κλείσουν τὰ μάτια των. Ὁ ὕπνος θὰ ἔλθῃ.

ΟΙ 20οι

ΠΑΝΙΩΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΤΕΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

Την 27ην, 29ην, 30ην Σεπτεμβρίου και 7 Ὀκτωβρίου 1923
Εἶνε οἱ μεγαλείτεροι, οἱ σπουδαιότεροι καὶ οἱ ἐπισημώτεροι
Ἑλληνικοὶ ἀγῶνες τοῦ ἔτους τοῦτου

Μετέχουν ὅλα τὰ Γυμναστικά Σωματεῖα Ἀθηνῶν — Πειραιῶς
καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ὧν 20.

Θὰ παραταχῶσιν εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων πρω-
ταθλητῶν, ἐν ὧν 300.

Δὲν θὰ μείνη φίλαθλος συμπολίτης ποῦ δὲν θὰ παρακολουθήσῃ
μὲ θεομὸν ἐνδιαφέρον τοὺς Πανιωνίους Ἀγῶνας.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Δέκα μόλις ἡμέραι μᾶς χω-
ρουν ἀπὸ σήμερον ἀπὸ τῆς τελέσε-
ως τῶν 20ῶν Πανιωνίων ἀγῶ-
νων εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδι-
ον καὶ ἐπ' ὅσον ἡ 27η Σεπτεμβρίου
ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν σπουδαίων
τούτων ἀθλητικῶν ἀγῶνων ἐγγί-
ζει, ὁ ἀθλητικὸς πυρετὸς ἐκδηλοῦ-
ται ἀκράτητος εἰς ὅλους τοὺς κύ-
κλους ὄχι μόνον τῶν ἀθλητῶν καὶ
τῶν Σωματείων τῶν, ἀλλὰ καὶ
γενικώτερον εἰς ὅλους τοὺς φιλά-
θλους συμπολίτας..

Οἱ Σμυρναῖοι ἐξαιρετικῶς ἐν-
διαφερόμενοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν
τῶν ἀγῶνων οὗς τὸ ἀγαπητὸν τῶν
Γυμν. Σωματεῖον τελεῖ διὰ πό-
την φορὰν ἐν Ἀθήναις μὲ ὑπερ-
φάνειαν παρακολουθοῦν τὰ τῆς ἐ-
πιτυχίας τῶν, ἥτις θεωρεῖται ἐξη-
σφαλισμένη κατ' ὅλην τὴν γυμνα-
μὴν.

Οἱ Πανιωνιοὶ ἀγῶνες τῆς 27
Σεπτεμβρίου ἐμφανίζονται ἀπὸ τοῦ
δε ὡς ἕνας περὶ φανὴς θορύβος
τῆς ἐπιβολῆς, ἣν οἱ τοὶ ἀκούουσιν
ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ κό-
σμου καὶ μὴ παιγνυρικῇ ἀναγνώ-
ρησις τῶν προσπαθειῶν τοῦ ὁγα-
γοτοῦ αὐτῆς Πανιωνίου Συλλό-
γου.

Πρώτην φορὰν τὸ Παναθηναϊ-
κὸν Στάδιον θὰ φιλοξενήσῃ ἐν αὐ-
τῷ τόσον πλῆθος ἐπιλέκτων ἀθλητῶν

ὡς καὶ τοὺς 30 καὶ οὐδέποτε ἀγῶνισ-
τὰ χρονικά του ἀνέγραψαν τὸν ἀ-
ριθμὸν 20 Γυμναστικῶν Σωματεί-
ων μετεχόντων εἰς ἀγῶνας τελου-
μένους ἐν αὐτῷ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἕτερος
τῆς Κων/πόλεως πρωταθλήτης—
τοῖτος αὐτὸς—ὁ κ. Αἰμίλιος Ἰω-
νᾶς ἐδήλωσεν ὅτι ἐρχεται διὰ τὰ
μετάσχη τῶς Πανιωνίων. Ὁ «Η-
ρακλῆς» τῆς Θεσσαλονίκης ἀποστέ-
λει 17 ἀρίστους ἀθλητὰς του, ὁ
Βόλος, ἡ Σπάρτη, ἡ Ξάνθη, τὰ
Τοῖκκαλα, ἡ Ἀναλιὰς καὶ ἄλλαι
πόλεις τῶν ἐπαρχιῶν στέλλουν τοὺς
ἀθλητὰς τῶν. Τὰ Ἀθηναϊκὰ Σω-
ματεῖα καὶ τοῦ Πειραιῶς κατέ-
ρχονται ἐπίσης πάμπολλα εἰς τοὺς
Πανιωνίους ἀγῶνας περὶ τῶν ὁ-
ποίων λεπτομερέστερον θὰ γράψω-
μεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος μας.

—ΝΑΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΛΥΜΒΗ ΤΙΚΑ

Χθὲς ἤρξαν εἰς τὸ Ν. Φάλη-
ρον καὶ σήμερον συνεχίζονται καὶ
ἀποπερατώνονται οἱ ἐπὶ τοῦ Ναυτι-
κοῦ Ὀμίλου Ν. Φαλήρου ὡς γνω-
στὸς γανυτικοὶ κολυμβητικοὶ ἀγῶ-
νες, εἰς οὗς πλῆθος καλῶν κολυμ-
βητῶν καὶ δεδοκιμασμένων με-
τεχει. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀ-
γῶνων τούτων εἰς τὸ προσεχὲς τεῦ-
χος.

Πληροφορούμεθα επίσης ότι τὸ ναυτικὸν ἡμῶν τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνικ. Γ. καὶ Α. Σωματείων ἀπεφάσισεν ὡρισμένως νὰ προκηρύξῃ τοὺς Πανελληνίους κολυμβητικούς ἀγῶνας τελεσθησομένους εἰς τὸν ὄρμον Μουνυχίας τοῦ Πειραιῶς περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Σεπτεμβρίου.

— ΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΩΝ ΡΕΚΟΡ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐπρόκειτο εἰς τὴν Στοκχόλμην νὰ διεξαχθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα ἀθλητικὰ Μᾶτς μεταξὺ τῶν δύο φιλάθλων δοσμένων ἡμῶν τοῦ Σουηδοῦ Γουῖδ καὶ τοῦ Φιλανδοῦ Νούρμι. Κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὁ Φιλανδὸς Νούρμι ἐθανατοτόρησε καταρτῶσας νὰ καταρτίῃ 3' 53" καὶ 1' Ἀγγλ. μίλιον (1609 μ.) εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διαδρομὴν συμπληρώσας τὰ 1500 μ. εἰς χρόνον 3' 53" καὶ τὰ 1609 μ. εἰς 4' 10" 4)10.

Τὰ ρεκόρ τῶν δρόμων αὐτῶν κατεῖχοντο τὸ μὲν τῶν 1500 μ. ἀπὸ τοῦ Σουηδοῦ Ζάνδεο (3' 54" 7)10—1917) τὸ δὲ τῶν 1609 μ. ἀπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Τάδεο (3' 12" 3)5—1913).

Ὁ αὐτὸς Νούρμι τὴν ἐπαύριον τοῦ θριάμβου τὸν εἰς τὸ Στάδιον τῆς Στοκχόλμης κατέρριψε καὶ τοὶ τὸν παγκόσμιον ρεκόρ τῶν 3 Ἀγγλ. μιλίων (4827 μ.) εἰς χρ. 14' 11" 2)10. Τὸ παλαιὸν ρεκόρ ἀνῆκεν ἀπὸ τοῦ 1903 εἰς τὸν Ἀγγλὸν Στρέδ 14' 17" 6)10.

— ΠΥΓΜΑΧΙΑ

Ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο φοβερῶν πυγμάχων Δέμπου καὶ Φίρο

διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ κόσμου δλων τῶν κατηγοριῶν ὠρίσθη διὰ τὴν 14 Σεπτεμβρίου. Μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὁ Δέμπου κατὰ τινὰς πληροφορίας θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸν Ζόε Μπέκετ. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ πρωταθλητὴς οὗτος τῆς Ἀγγλίας νικήσῃ τὸν Καρπαντιέο εἰς τὸν προσεχῇ μὲν αὐτοῦ ἀγῶνα. Σκέπτεται ἐπίσης νὰ κτυπήσῃ καὶ μὲ τὸν μαῦρον Σίζι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ζόε Μπέκετ ἐτέλεσεν ἤδη τοὺς γάμους του ἐν Λονδίῳ, μετὰ τὸν μῆνα δὲ τοῦ μέλιτος θὰ ἀρχίσῃ τὴν προπὸνρσίν του διὰ τὴν μετὰ τοῦ Καρπαντιέο συνάντησιν ἣτις θὰ γένη περὶ τὸ τέλος Σεπτεμβρίου ἢ ἀρχὰς Ὀκτωβρίου.

— ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀπέδωσαν οἱ ἀθλητ. ἀγῶνες διὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς Ρουμανίας. Νέα ρουμανικὰ ρεκόρ ἐπετεύχθησαν. Σημειοῦμεν ἰδιαίτερος τὸ ρεκόρ τοῦ δρόμου 100 μέτρων 10" 6)10 ἐπὶ τοῦ ἀθλητοῦ Πέτερ καὶ τὸ τῶν 200 μ. 21" 6)10 ἐπὶ τοῦ ἰδίου. Αἱ λοιπαὶ ἐπιδόσεις τῶν δρόμων εἶνε αἱ συνήθεις. Εἰς τὴν δισκοβολίαν ἔφθασαν τὰ 38 μ. 92. εἰς τὴν σφαίροβολίαν 13.04. Ἀκόντιον 45.85. Ἄλμα εἰς ὕψος 1.77. εἰς μήκος 6.43. ἐπὶ κοντῷ 3.20. τριπλοῦν 13.09.

— ΝΕΑ ΣΤΑΔΙΑ

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πολλαπλασιάζονται καὶ ἐντελῶς κατὰ τὰς νεωτέρας τοῦ ἀθλητισμοῦ ἀπαιτήσεις ἀνεγείρονται εἰς διαφόρους

τῆς Εὐρώπης πόλεις νέα Στάδια.

Οὕτω εἰς τὴν Αὐστρίαν σκέπτονται νὰ μετασκευάσῃν μέρος Σουεμβρούνεο Λάου τῆς Βιέννης εἰς ἕνα ἀπεραντον γήπεδον διὰ τὸν ἀθλητισμόν. Τοῦτο θὰ εἶνε τὸ μεγαλύτερον Στάδιον τοῦ κόσμου καὶ θὰ στοιχίσῃ 300 δισεκατομμύρια κορώνες.

Ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν Βουδαπέστην ἤρχισεν ἡδὴ ἡ ἀνοικοδόμησις Σταδίου προσωρισμένου διὰ τὸν ἀθλητισμόν, τὸ ποδόσφαιρον, τὴν σποηλασίαν, τὴν πυγμαχίαν καὶ τὴν κολύμβησιν. Τὸ πάρκον αὐτὸ εἰς Στεῖμπρούγκ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως. Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα οἰκονομικὰ ἰδρύματα τῆς Οὐγγαρίας διαθέσαν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα τῆς δαπάνης τῆς ἀνοικοδομήσεώς του.

— ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ 1924 θὰ ὁργανωθῇ εἰς τὸ Τροκαδερό τῶν Παρισίων μεγάλη Διεθνὴς ἀθλητικὴ ἑκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔδῃν θὰ ἐπιδείξουν τὰς προσόδους τοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς τὴν πόλιν τῶν, εἰς ἔργα, συγγράμματα, συστήματα, Στάδια, γυμναστήρια, ὄργανα κτλ. Ἡ ἑκθεσις αὕτη εἶνε ἡ πρώτη εἰς τὸ εἶδος τῆς ποῦ ὁργανοῦται εἰς τὸν κόσμον.

Ὡς πληροφοροῦμεθα, ἔάν ἡ Ἑλλὰς δὲν μετέσχῃ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων πάντως εἰς τὴν ἀθλητικὴν ἑκθεσιν θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἔχει πολὺ καὶ ἐκλεκτὸν ὕλικόν νὰ ἐπιδείξῃ.

Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ εἰς τὴν Διεθνή ἑκθεσιν τὰ ἑξῆς:

Τὸν Στίβον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου ὡς ἔχει σήμερον. Δι' αὐτοῦ θὰ μάθουν οἱ Εὐρωπαῖοι ὅτι οἱ ἀθληταὶ ἠμποροῦν νὰ τρέχουν καὶ σὲ στίβον καλδιόριμον καὶ νὰ κάμουν μάλιστα καὶ ρεκόρ.

Τὸν ἐν τῷ Στάδιῳ ἱστὸν τῆς ἀναρριχίσεως ὡς ἀρχαιολογικὸν κυνήγιον.

Τὸ Πόδηλατοδρόμιον τοῦ Ν. Φαλήρου ὡς ἐπιδείγμα ποδοσφαίρου γηπέδου.

Τὰ σκοπευτήρια Καλλιθέας καὶ Μπολνί.

Τὰ γυμναστήρια τῶν σχολείων μας καὶ τόσα ἄλλα ἄξια ἐκθέσεως ἀθλητ. πράγματα.

Δ. ΔΑΔΛΑΣ

=====

Α. Δ. Ο. Δ.

Εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχει γοαφεῖον τῶν ἀνευροσκαμμένων ἐν τῇ ᾧδῳ πραγμάτων.

— Κατ' ἀνακοινώσεως τοῦ διευθύνοντος τοῦ γοαφεῖου αὐτοῦ ἐφέτος ἀνευροσκαμνένων 40.000 ἀνδρῶν, ἐναντι 20.000 αἱ ὁποῖαι ἀνευροσκαμνένων τὸ 1914.

— Ἐπίσης ἀνευροσκαμνένων 25.000 πορτοφύλια, ἐναντι 140.000 τοῦ 1914, καὶ 25000 δραχμόλια καὶ ἑκατὸν ἑκατὸν ἐκατὸν τσαντῶν.

— Τα περὶ σφόδρα τῶν εἰδῶν αὐτῶν παρεδόθησαν εἰς τὸς δικαιοῦχους καὶ πολλὰ ὅμως περιστῆθαι εἰς τὰ ἀξήτητα.

— Ἡ ἐφετινὴ πρὸς γυναικὰς ἐξέτασις εἰς τὴν Βουλγαρίᾳ ἀνῆλθεν εἰς 441 χιλιόμετρα.

— Τὸ ποσὸν αὐτό, ὅσον μικρόν καὶ ἂν φαίνεται, ἀντιστοιχεῖ πρὸς πολλὰ καταρμύρια φράγκων.

Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡ πρώτη γυναῖκα πρεσβυτῆς τοῦ κόσμου, διορισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Νορβηγίας, ἤρχισε νὰ ἀπασχολῇ τὸν τύπον τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ἐνδυναμῶνῃ τὸν ἀγῶνα τῶν σωφραζετῶν τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ γυναῖκα δὲν ἀντιπροσωπεύεται εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Πολιτείας.

Ἡ δνὶς Κολλόντσεϋ, ἡ νέα πρέσβυς τῆς Ρωσίας ἐν Χριστιανίᾳ, ἐχορημάτισεν ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ρωσικῆς ἐμπορικῆς ἀποστολῆς ἐν Χριστιανίᾳ, ἐκ τῆς θέσεως δὲ ταύτης προεδιόσθη εἰς πρεσβευτήν.

Ἡ Βουλγαρία παράγει πλὴν τῶν ἄλλων καὶ ζάχαριν.

Ἐνα ἐργαστάσιον εὐρισκόμενον εἰς τὴν Φιλιππούπολιν ὑπολογίζει ὅτι θὰ παραγάγῃ ἐφέτος 30 ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα.

Πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἐργοστάσιον ἐδανέασθη ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν Τράπεζαν 30 ἑκατομ. λέβια.

Ἡ παραγωγή τῆς ζαχαρέως χορσιμοποιεῖται ὁλόκληρος ἐν Βουλγαρίᾳ.

Μεγάλην παραγωγὴν ζαχαρέως ἔχει ἡ Τσεχοσλοβακία ἡ ὁποία μάλιστα κάμνει καὶ ἐξαγωγὴν.

Ἡ τσεχοσλοβακικὴ ζάχαρις καθὼς καὶ ἡ βουλγαρικὴ παράγεται ἀπὸ κοκκινογρόβλια.

Ἡ μεγαλειτέρα πόλις τοῦ κόσμου ὑπὸ ἐποψιν πληθυσμοῦ εἶνε τὸ Λονδίνον.

Εὐθὺς ἀμέσως ἔρχεται ἡ Νέα Ὑ

όρκη, ἡ ὁποία ἔχει 100-000 κατοίκους ὀλιγωτέρους τοῦ Λονδίνου.

Δευτέρα πόλις τοῦ Λονδίνου ἀπὸ ἀπόψεως πληθυσμοῦ εἶνε ἡ Γλασκῶδη ἔχουσα ἐν ἑκατομμύριον κατοίκων.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ Βίρμιγγαμ ἡ ὁποία ἀριθμεῖ 800 χιλ. κατοίκων.

Καὶ τρίτη τὸ Μάντσεστερ μὲ 600 χιλιάδας.

Θὰ μάθωμεν τὸ βάθος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ;

Ἀμερικανικὸν καταδρομικὸν μετὰ βαῖνον εἰς Αὐστραλίαν ἐξ Ἀγίου Φραγκίσκου ἀνέλαβε νὰ ἐρευνήσῃ καὶ μετρήσῃ τὸ βάθος τοῦτο.

Τὰ πειράματα ταῦτα θὰ γίνουσι εἰς μέρος τὸ ὁποῖον δὲν ἠρευνήθη μέχρι τοῦδε.

Ἐνας πτωχὸς ταπετσίσεως τοῦ Μιλάνου ἐκληρονόμησε 400000 λίρας τὰς ὁποίας τοῦ ἀφῆκε ἀδελφὸς τοῦ ἀποθανόντος πρὸ διετίας ἐν Αὐστραλίᾳ.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Μιλάνου ἀνεζήτησεν ἀπὸ δύο ἐτῶν τὸν εὐτυχῆ κληρονόμον, ὅστις ἦτο τελείως ἄγνωστος.

Τὸν ἀνέβρυν κατὰ τύχην καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ γέρονς ἐνόμισεν ἐν ἀρχῇ ὅτι τὸν συνέλαβον, ἐχάρη δὲ ὑπερβολικᾶς ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν χαρμύσυνον εἰδήσιν.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐφρονέσθη πρὸ δύο ἐτῶν ἐν ῥῆξιν μὲ ἄλλον Ἰταλόν.

Πλὴν τῶν 400 χιλιάδων λιρῶν ὁ ταπετσίσεως κληρονόμει καὶ δύο μεγάλα μέγαλα εὐρισκόμενα ἐν Αὐστραλίᾳ.

ΠΩΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ
Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἀρχαία θέατρα. — Θεατρικαὶ παραστάσεις. — Σκηνηκοὶ διάκοσμοι καὶ θεατρικὰ ὄργανα. — Διονύσιος Βάκχος. — Τὸ ἐν Ἀθῆναις θέατρον.

Πρὸς τὸ ρότιον τῆς Ἀκροπόλεως μέρος καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Πηγελείου Ὠδείου, τὸ ὁποῖον εἰς ἐν τῶν προηγουμένων τευχῶν ἐξηγήσαμεν, εὐρίσκονται τὰ εἰρηλίκια τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου.

Πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὰ καλὰ τῆς καλλιτεχνίας, τὰ ὁποία ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεὸς Διόνυσος, πρᾶπει οὕτως νὰ ἐφείλωσι τοιαύτην καὶ διὰ ἄλλοις ἐπίσης σπονδαῖον: Ὁ Θεὸς αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία τῆς γενέσεως τοῦ θεάτρου. Ἡ αἰτία, δηλονότι, τῆς ἐπαρξέως τοῦ καλλίστου αὐτοῦ τῆς λογοτεχνίας κλάδου Διὸς τὸ κέντρον ἐξ οὗ ἐβλάστησε τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἦσαν αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου γενόμεναι τελεταί. Ὁ Θεός τις ὁ καὶ πατὴρ τοῦ δράματος καλούμενος, τὸ πρῶτον περὶ τὸ 525 π. Χ. ἔθεσε πρόσωπον εἰς τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμετέροις παλλομένους διδυράμβους. σιγηρῆς οὕτως τὰς πρώτας τῆς δραματικῆς βάσεως. Ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐύκλινον θέατρον.

ἐν ᾧ τὰ στοιχειώδη καὶ ἀτελῆ αὐτῶν ἐδιδάσκοντο δράματα. Τὸ πρῶτον αὐτὸ θέατρον, τὸ ὁποῖον κατεσκεύαζον μόνον διὰ τὰς τελετὰς τοῦ Διονύσου, καταστραφέντος εἰς αὐτοῦ, ἠναγκάσθησαν νὰ καταργήσων ἐπὶ Αἰσχύλου πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τῆς καταστροφῆς ἣν ἐπέφερε κατὰ τὴν πτωχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν παράστασιν τοῦ πρῶτον τοῦ Αἰσχύλου ἔργον περὶ τὸ 500 π. Χ. Ἐκτίσαν οὕτω λίθινον τοιοῦτο πλῆσιον τοῦ Ἀγαίου τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου εἰς τὸ μεσημβριανολικόν τῆς Ἀκροπόλεως μέρος. Ἡ ἀνέγερσις θεάτρου εἶνε σπουδαῖος ἰδιαιτερος τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς κλάδος καὶ τῆς ὁποίας τὸ δυσκολώτερον σημεῖον εἶνε ἡ κατὰ γράμμα τῆς Φυσικῆς ἰσχυρῆς τῶν ὄρων τῆς ἀκροπολεως. Συνήθως τὰ θεάτρα ἐκτίσονται ἐπὶ κλίματι λόγων διὰ τὴν εὐκόλως λάξευσιν τοῦ ἀμφιθεάτρου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Ἡ ἐκτίσις καὶ ἡ χωροτικότης αὐτοῦ ἦτο ἀνάλογος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως π.χ. Τὸ ἐν Ἀθῆναις εἶχε χωροτικότητα περὶ τοὺς 30,000 θέαταις, τὸ τῆς Μεγαλονικίας (πόλις ἦν τὸ 317 π. Χ. ὅδουν ὁ Ἐπαμεινώνδας ποταμιόνοισιν Ἀσκατίας, κατοικοὶ 72,000) περὶ τοὺς 40,000. Τὸ δὲ Κολισαῖον

Ἀμφιθέατρον τῆς Ρώμης, ὅπου ὁ Βεσσασιανὸς ἤρχισε καὶ ὁ Τίτος τὸ 80 μ. Χ. ἐπεράτωσεν, εἶχε χωρικότητα μετὰ τῆς σιτᾶς αὐτοῦ 110 000 περίπου θεατῶν!

Τὸ μέρος ἐνθα οἱ θεαταὶ ἐκάθητο ἦτο τὸ κυρίως θέατρον καὶ οἱ λοιποὶ καλούμενον. Ἡ διάταξις τῶν ἐδωλίων ἦτο ἡμικύκλιος, τὰ μὲν ὅπισθεν καὶ ὑψηλότερον τῶν δὲ ἐδωλίων καθίσταν οὕτω εὐχερῇ τὴν ὄρασιν. Εἰς τὰ ὑψηλὰ τοῦ κοίλου ἐδωλίου ἀνέρχοντο διὰ κλιμάκων, αἵτινες διήρουν οὕτω αὐτὸ εἰς λωρίδας καλουμένας κεκοίχθαι. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ θέατρα ἦτο ἄριστος, εἰς δὲ τὰ ρωμαϊκὰ περιττός. Εἰς τὰ μεγάλα θέατρα μεταξὺ τῶν ἐδωλίων παρεμβάλλοντο μία ἢ δύο διαβάσεις καλούμεναι (διαζώματα). Ἄλλο μέρος εἰς ὃ τὸ ἀρχαῖον θέατρον διηγεῖτο εἶνε ἡ Ὀρχήστρα. Αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἡμικύκλιον προσορισμένον διὰ τὸν χορὸν καὶ ἔχοντος ἐν τῷ μέσῳ τὸν θωμὸν τοῦ Διονύσου τὴν θυμέλην καὶ ἀπὸ τὰς μεταξὺ τῶν ἐδωλίων καὶ τῶν πτερόγων τῆς σκηνῆς εὐρείας διαβάσεις τὰς παρόδους, δι' ὧν εἰσήρχετο ὁ χορὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν. Ὅπισθεν τῆς θυμέλης ἵστατο ὁ ὑποβολεύς, ὥστε νὰ μὴ εἶνε ὑπὸ τῶν θεατῶν ὁρατός. Παρὰ αὐτὸν δὲ ὁ ἀδελφεός.

Ἡ Σκηνὴ εἶνε τὸ τρίτον μέρος τοῦ θεάτρου. Ἦτο δὲ αὕτη ὁ ἄπιστος τῆς ὀρχήστρας χώρος, ὅστις διὰ τὴν φύλαξιν τῶν χρεωδῶν καὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἠθοποιῶν ἐχρησίμευεν. Εἰς τὴν σκηνὴν εἰσέρχοντο διὰ τοῦ (προσκήνιου), ὅπου καὶ ἀπέκονεπεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς θεατὰς. Εἰς τὸ βάθος

ἦτο τὸ (μετασκήριον) καὶ τὰ (μετασκήριον) χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἐναπόθεσιν τῶν πολλῶν μηχανῶν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο, καὶ ὡς ἐνδυτήρια τῶν ἠθοποιῶν. Τὸ μετασκήριον εἶχε τρεῖς εἰσόδους, ἐξ ὧν αἱ δύο πλάγαι ἐκαλοῦντο «ξέναι», καὶ «βασιλείαι» ἡ μέση. Ἐκ τῆς βασιλείου ἐξήρχοντο πρὸς τὴν ὀρχήστραν οἱ πρωταγωνισταὶ, ἐκ δὲ τῶν ξένων οἱ δευτεράγωνισταὶ καὶ τριταγωνισταί. Τὸ μέρος ἐν ᾧ οἱ ἠθοποιοὶ ἵστατο (ορχεῖον) ἢ (ὠκρίδας) ἐκαλεῖτο καὶ ἦτο ὑψηλότερον τῆς ὀρχήστρας. Εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν θέατρον ὑπῆρχε αὐλαία τὴν ὑπαρξιν ὅμως τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμεν διὰ τὸ Ἑλληνικόν.

Τὸ πρῶτον Ρωμαϊκὸν ξύλινον θέατρον ἔκτισεν ὁ Μάρκος Αἰμίλιος Σκαῦρος. Αἰθρινὸν πολλάκις ἐπεχειρήθη νὰ κτισθῇ ἀλλὰ ἐπέτυχεν. Αὐτοῦς ὁ Σκίπιων ἐπέισε τὸ 155 π. Χ. τὴν Γερουσίαν νὰ κατεδαφίσῃ τὸ ἀτελὲς θέατρον τοῦ Ποπλίου Κόρνηλιου τοῦ Νασικά ὡς ἐπιζήμιον εἰς τὴν δημοσίαν ἡθικήν. Ὁ Πομπήιος τὸ 55 π. Χ. ἐπέτυχεν (πλησίον τοῦ Κάμπους Μάρτιου) κτίσιν τοιοῦτον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ θεάτρου τῆς Μυτιλήνης. Ἐχώρει δὲ 40.000 θεατὰς. Τὸ 13 δὲ π. Χ. ἐλειτούργησε τὸ ὑπὸ τοῦ Μαρκελλίου κατασκευασθὲν λίθινον θέατρον τὸ Μαρκελλεὺς καλούμενον. Τὸ περιφημότερον ὅμως τῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ὀρχῇ εἶνε τὸ Κολοσσαῖον τῆς Ρώμης, ὅπου καὶ σήμερον ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἔρειπίῳ σῴζεται, ἔτους 154 μ. Ἄλλο λίθινον Ρωμαϊκὸν εἶνε τὸ τοῦ Βάλθου. Ἐκ τῶν καλῶς διατηρουμένων θεάτρων εἶνε

τὸ τῆς Ἀσιλίδος ἐν Παμφυλίᾳ Μιχαῆς Ἀσίας ὡς καὶ τὸ ἐν Ἑλέστη τῆς Σικελίας. Ἀξιολογώτατον πάντων ὡς ὁ Πανουσιᾶς λέγει, διὰ τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ καὶ κάλλος εἶνε τὸ ἐν Ἐπιδαύρῳ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Πρῶτος, καθὼς εἶπομεν, ὁ Θεσπυς παρενέβαλε πρόσωπον εἰς τοὺς διδυράμβους τῶν Διονυσιακῶν τελετῶν ἀφηγοῦμενον διηγήσεις σχετιζομένας πρὸς τὰ χορικά καὶ πρὸς τοὺς περὶ Διονύσου μύθους. Ἀργότερον ἄλλοι ποιηταὶ (Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς) προσέθεσαν καὶ ἄλλα πρόσωπα, ὥστε ἐγέννησαν πληρὴς τὸ δρᾶμα (τραγωδίαν, κωμωδίαν καὶ σατυρικὸν δρᾶμα). Αἱ θεατρικαὶ τῶν ἀρχαίων παραστάσεις ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Δημοσίου, ἐπιμελεῖα μάλιστα αὐτοῦ τοῦ ἀρχοντος βασιλέως. Ποιῶν τῆς τελετῆς, ἡμέρας τινὰς ὠφελὸν οἱ θέλοντες νὰ συναγωνισθῶσι ποιηταὶ νὰ στείλωσι τῷ ἀρχοντὶ τὸ δρᾶμα τοὺς καὶ ΧΟΡΟΝ Αἰτεῖν, ἦτοι νὰ ζητήσουν τὰ πρόσωπα ἅτινα θὰ ἐφαλλον τὰ χορικά καὶ ἅτινα αὐτοῦς οὗτος ὁ ποιητὴς θὰ ἐδίδασκε (ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΑἰΤΕῖΝ). Ἄν τὸ ἔργον ἐθεωρεῖτο καλόν, ἀπεφάσιζεν ἡ προσεξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ΧΟΡΟΝ Αἰτῶναι ὡς καὶ τὸ χοῦμα διὰ τὰ σκηναῖα ἔξοδα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνίστατο τὰ ἔξοδα αὐτὰ ἦσαν ὑπέρογκα καὶ δὲν ἐπῆρκει δι' αὐτὰ τὸ δημοσίον ταμεῖον, ἐψηφίσθη νόμος ὅπως ἐκλήγεται ἐκάστῃ διὰ κλήρον εἰς τῶν εἰσπραττέρων Ἀθηναίων, ὁ ΧΟΡΗΓΟΣ, ὅστις καὶ θὰ ὑφίστατο τὰς ἀναγκασιούσας διὰ τὴν παράστασιν δαπάνας. Οἱ ποιηταὶ ὧν

τὰ ἔργα ἐνεκρίνοντο, ἐλάμβανον χορηματικὴν τινα ἀμοιβήν, ἃν πρὸς τοῦτοις τὸ ἔργον τοῦ ἐθεωρεῖτο πρωτεύον ὑπὸ τῆς πενταμελοῦς ἀγωνοθετικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις τὴν πρωτεία, δευτερεία καὶ τρίτεία ἀπένευμεν, ὁ ποιητὴς δημοσίᾳ ἔσπεφανοῦτο. ὁ δὲ χορηγὸς ἐλάμβανε χοροῦν στέφανον καὶ χορηγικὸς τρίπους ἐπὶ καταλήλῳ μηχανεῖν ἐστήριζτο τοῦ χορηγοῦ τοῦ ἀρχοντος καὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ἔκμα φέρων χαραγμένον (π.χ. ἐπὶ τοῦ μηχανεῖν Ἀντισκράτους). Εἰς τοὺς καλῶς ὑποκριθέντας ἠθοποιούς ἐδίδοντο χρηματικὰ βραβεῖα. Ἀλλὰ τοὺς κακῶς ὑποκριθέντας τοιοῦτους δημοσίᾳ ἐμασίγωνον. Τὸ πλῆθος ἐπιδοκιμάζον ἐχειροκροτεῖ, πολλάκις δὲ ἐξήτει καὶ τὴν ἐπανάληψιν τῶν χορικῶν διὰ κραυγῶν: Ἀέθις, αἶθις. Διὰ τὴν τήρησιν τῆς πολλάκις διασαλευομένης τάξεως ἐπῆρχε θεατρικὴ ἀστυνομία, ἥτις διὰ τῶν ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΩΝ ἐπαγέρεον αὐτὴν. Πρόσωπα καὶ ἀρχαῖς, ἦσαν τὰ τρία προσωποποιήματα, εἰσέρχοντο ὅμως καὶ ΚΕΝΑ πρόσωπα (βωδὰ) εἰς τὴν σκηνήν, ὑπῆρξαι κλπ. Διὰ τοιαύτων σκωμμάτων καὶ ποδοκροτημάτων ἐξεδήλουν τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτῶν. Ἡ παράστασις ἤρχετο ἀπὸ πρῶτης (ΕΞΟΕΝ) καὶ διήρκει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἀναγκάζωνται οἱ θεαταὶ νὰ προσυμμενεύονται μετὰ τοῦ εἰσιτηρίου τῶν καὶ τὴν τροφὴν τῶν. Τὸ εἰσιτήριο τοῦτο (ΣΥΜΒΟΛΟΝ) ἐπρασμηθῆναι ἀπὸ τῶν θεατῶν ἄξιαν δύο ὀβολῶν (25 λεπτά). Διὰ τὴν εἰς ὅλους προστήν διδασκίαν ἐκ τῶν θαυμασίων ἀρχαίων δραμάτων ὁ μέγας Περισκλῆς ἐθέσπισε νόμον ὥπως οἱ ἄποροι εἰσέο

χωρται δωρεάν εἰς τὸ θέατρο ἀναλαβούσης τῆς κυβερνήσεως τὴν παροχὴν τῶν ἀπαιτούμενων χορημάτων διὰ τὴν προμήθειαν τῶν συμβόλων ΘΕΩΡΙΚΩΝ κληθέντων. Διὰ τὰ θεωρικὰ αὐτὰ ὑπελογίσθη διὰ ἢ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον δαπάνη ἤτο 200,000 δραχμᾶς ἐτησίως. Τοῦτο ὅμως κατ'ῶρθόσε διὰ μεγάλης ρητορικῆς τοῦ δυνάμεως νὰ καταργήσῃ ὁ ρήτωρ Δημοσθένης, διότι πλὴν τῶν πτωχῶν καὶ πολλοὶ ἀσυνείδητοι εὐποροῦντες ἐλάμβανον ὑπὸ τοῦ δημοσίου θεωρικά. Διὰ νὰ προσφύλασσονται ἀπὸ τὰς ἡλικίας ἀπῆλθον οἱ θεαταὶ ἐφόρου καπέλλα μὲ πλατεῖς γύρους (ΠΕΤΑΣΣΟΥΣ). Εἰς τὸ θέατρον ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰσοδος καθήμεναι εἰς ἰδιαίτερον μέρος τοῦ θεάτρου. Οἱ θεαταὶ ἐκάθητο ἐπὶ σανίδων πλὴν τῶν εὐπορωτέρων, οἵτινες ἐκάθητο ἐπὶ μαξιλαρίων ἔχοντες μάλιστα μερικοὶ καὶ τὸ δοσμά των ἐπὶ τῶν ἰδῶν αὐτῶν χαράγματι.

Δὲν διττόντα νὰ κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον τοῦτο χωρὶς νὰ αναφέρωμεν τὰς σπουδαιότερας ἐκ τῶν πλείστων μηχανῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεάτρων. Πρὸς αὐξήσιν τοῦ ὕψους των οἱ ἡθοιστοὶ μετεχειρίζοντο ὑποδήματα μὲ ὑψηλότητα τακούνια τοῦς ΚΟΘΟΡΝΟΥΣ, διὰ δὲ τῶν μελῶν των τοιαύτην τὰς ΧΕΙΡΙΔΑΣ καὶ τὸν ΟΓΚΟΝ διὰ τὴν τοῦ προσώπου. Διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν σκηνογραφικῶν μετεχειρίζοντο τοὺς ΠΕΡΙΑΚΤΟΥΣ, ἦτοι δύο μεγάλα συστρεφόμενα τριγωνικὰ πρίσματα. Τὴν ΕΞΩΣΤΡΑΝ δὲ διὰ τὴν πλησίαν τῶν ὀπισθεν εὐρισκομένων ἀντικειμένων, τὸν ΓΕΡΑΝΟΝ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἄνω δι' ἀρπαγῆς ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν, τὴν διὰ τῆς

λάμπρεως μεταδόσεως ἀγγελίας τὸ ΦΡΥΚΤΩΡΙΟΝ. Ἄλλας μηχανὰς εἶχον τὸ ΕΚΥΚΛΗΜΑ δι' οὗ διηγοῖτο ἡ σκηνή, τὸ ΘΕΟΔΟΓΕΙΟΝ ἢ ΜΗΧΑΝΗ ἐξ ἧς οἱ θεοὶ ὁμίλουν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀπροσδοκίτως παρενέβαλλοντο, ἐξ οὗ καὶ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ, τὸ ΒΡΟΝΤΕΙΟΝ καὶ ΚΕΡΑΥΝΕΙΟΝ τοῦ Διὸς ὄργανα, τὰς ΧΑΡΩΝΙΑΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ διὰ τὰς ὑποχθονίους εμφανίσεις, τὰς ΑΙΩΡΑΣ κλπ. κλπ. Ἐπίσης διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τῆς φωνῆς των κοῖλα ἐκ χαλκοῦ ἀγγεῖα τὰ ΗΧΕΙΑ λεγόμενα.

Εἰς ἄλλο τεῦχος θὰ γράψωμεν εἰδικώτερον περὶ τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις θεάτρων.

ΣΟΛ. Π. ΚΥΔ.

Ἡ ΦΘΙΣΙΣ

Ὁ ἱατρός Φ. Τουέδελλ, ἐκ Γκρέιτ Νέκ τῆς Λόγχ Ἀϊλαντ, ἀνέγνωσε μιαν διατριβὴν τοῦ πρὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας, διὰ τῆς ὁποίας αὐτός ὡς δεικνύει τὴν εἰσπνοὴν κόνεως ἀσθέτου καὶ γύφου πρὸς θεραπείαν τῆς πνευματικῆς φυματιώσεως.

Ὁ ἱατρός μεταχειρίζεται ἓνα κοινὸ φουστῆρα ἡμιγεμισμένον μὲ γύφον. Ὁ φουστῆρ κρατεῖται εἰς ἀπόστασιν βραχίονος καὶ ἡ κόνις εἰσπνέεται. Διὰ τῆς εἰσπνοῆς αὐτῆς τὸ ἀσθέστον εἰσέρχεται εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἀντισηπτικὴ οὐσία.

Ὁ ἱατρός Γουίλλιαμ Νόλαν, διευθυντὴς τοῦ Φθισιατρείου τῆς Πενσυλβανίας, ἐδήλωσεν ὅτι ἀνεκάλυψε νέαν θεραπείαν τῆς φθίσεως. Οὗτος θέτει τοὺς ἀσθενεῖς νὰ εἰσπνεύσουν καθαρὸν ἀμορφον ἀνθρακα καὶ ἀσθέστον ὑπὸ μορφὴν ἀσθεστοῦχον, φωσφορικήν καὶ γαλακτώδη.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΘΗΣΑΥΡΟΝ»

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Μετά τοῦ 40οῦ τεύχους ὁ «Θησαυρός» κλείει τὸν πρώτον τόμον.

Ἴσως ἔπρεπε νὰ κλείσῃ ὁ πρώτος τόμος ἅμα τῇ συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους, ἦτοι μετὰ δύο μῆνας.

Εὐχάριστον ἐν τοῦτοις γεροντοῖς ἦλθε νὰ ἐπιβεῖται τὸ κλείσιμον τοῦ Α' τόμου ἐνωρίτερον καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὰ μέσα τῆς οἰκονομικωτέρας ἐκδόσεως του ὥστε νὰ δύναται νὰ εἴνῃ μᾶλλον προσυτός εἰς τὰς λαϊκωτέρας τάξεις.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶνε τὸ ἑξῆς:

Ὡς γνωστὸν, ὁ «Ἀγνωστὸς Στρατιώτης» διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ ἐκείνης τοῦ χάριτος, περὶ ἧς ἄρα γράψωμεν καὶ τὸν ὅποιον ἐξακολουθεῖ νὰ πληροῖν ἡμῖν ταπεινῶς ἢ Τράπεζα καθ' ἑβδομάδα, ἔχει ἐξασφαλίσει πεντακοσίας ὀκτάδας χάριτος ἑβδομαδιαίως.

Ἦδη τὸ παράδειγμα τοῦτοῦ ἡλθον νὰ μιμηθῶσι φιλοπαίριδες ὁμογενεῖς ἐξ Αἰγύπτου, οἱ ὅποιοι δι' ἐπιτολῆς των καὶ δι' ἀντιπροσώπου αὐτῶν παραθερίζοντος ἐν Κηφισίᾳ ἐδήλωσαν ἡμῖν ὅτι θέτουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ «Θησαυροῦ» διακοσίας ἀγγλικὰς λίρας δι'

ἰσότητων διακοσιῶν συνδρομῶν ἄς ἀναλαμβάνουνσι νὰ διαθέσωσιν ἐν Αἰγύπτῳ.

Εἰς τὴν ὑποστήριξιν ταύτην καθ' ἃ ἀναφέρουσιν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν, προσβαίνουσιν ἐξ εἰλικρινοῦς ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ «Θησαυροῦ», ὃν ἐξετίμησαν ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν γραφόντων ὡς στρατιῶται ἐν τῷ μετώπῳ ἀπολυθέντες ἤδη, ἄλλοι δὲ παρακολουθοῦντες αὐτὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὅπου κυκλοφορεῖ οὗτος εὐρύτατα.

Ὡς πρακτικώτερον δὲ καὶ ἁμείων ἐκδήλωσιν τῆς ὑποστηρίξεώς των ἔθεσαν ἁμέσως εἰς τὴν διάθεσιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ «Θησαυροῦ» ἐπιταγὴν 100 ἀγγλικῶν λιγῶν μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι μετὰ τὴν πρώτην τριμηνίαν θὰ καταβληθῇ καὶ τὸ ἐπὶ τοιοῦτον τῆς εἰρησίας συνδρομῆς τῶν διακοσιῶν τευχῶν.

Ὁ «Θησαυρὸς» ἐγνωμονῶν πρὸς τοὺς ὑποστηρικτάς του, μὴ ἀποτελῶν δ' ἄλλως τε ἀποκλειστικὸν πόρον ζωῆς διὰ τοὺς ἰδιοκτητάς καὶ συντάκτας αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἀνταποκριθῇ πληρέστερον εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν τοιαύτας ἐκδηλώσεις, ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ πρὸς αὐτὸν διατιθέμενα ποσὰ ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας ἀκόμη διαδόσεως τῶν τευχῶν του, οὕτως ὥστε εἰσχωρῶν οὗτος εἰς πᾶσαν λαϊκὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τοὺς φοιτητικοὺς καὶ μαθητικοὺς κύκλους νὰ καταστῇ ὁ ἀποτελεσματικώτερος διδάσκαλος τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἄς διδάσκει, καὶ τῶν πρακτικῶν γνώσεων ἄς μεταδίδει διὰ τῆς παρακολούθησεως τῶν νεωτέρων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων καὶ ἐν γένει τῶν προόδων τοῦ πολιτισμοῦ.

Οὕτω φρονοῦμεν ὅτι ἀνταποκρινόμεθα πληρέστερον εἰς τὴν ἐκδηλουμένην πρὸς τὸ περιοδικὸν τοῦτο **ἐκτίμησιν, ἣν ἀπεκδεχόμεθα καὶ κατὰ τὴν ἀρχομένην, ὡς εἴπομεν, ὅσον οὕτω νέαν αὐτοῦ περίοδον**

Ὁ «Θησαυρὸς» ἐκτυπούμενος καλλιτεχνικώτερον διὰ στοιχείων πλέον καὶ εἰς ἰδίας αὐτοῦ τυπογραφικὰς ἐγκαταστάσεις θὰ πωλῇται ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ περίπτερα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὸ τῶν ὑποπρακτορείων ἀντὶ ΜΙΑΣ μόνον **ΔΡΑΧΜΗΣ ἀπὸ πρώτης Οκτωβρίου** ἔ. ἔ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Μία νέα πρόοδος σημειώνεται εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῶν νεαρῶν Ἀτιθίδων, ἡ ὁποία δέον νὰ συγκαταλεχθῇ μετὰ τῶν πολλῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν, ποῦ ὀφείλονται εἰς τὴν ἀπεριόριστη ἐλευθερίαν ποῦ τοὺς παραχωροῦν ἀφειδῶς οἱ σεβαστοὶ καὶ ἀξιότιμοι γονεῖς των. Ὡς τῶρα εἰς τὴν δρασίν των συμπεριλαμβάνοντο ἔξοδος ἡμερησίου καὶ νυκτερινῆς ἄνευ ἀπολογιῶν, περίπατοι ἐξοχικοὶ δι' αὐτοκινήτων, μὲ ἐκλογὴν προσώπων τοῦ γούστου των, γεύματα, προγεύματα, τσάγια, ντάνσιγκ, ἐκδρομὲς μὲ φιλικὸν(;) κύκλον κυρίων κτλ. κτλ. ὧν οὐκ ἔσται τέλος. Τῶρα λοιπὸν εἰς τὸ ρεπερτοῦαρ διασκεδάσεων ἔχομεν καὶ τὴν ἐξῆς προσθήκην ἐκδρομῆς προλονζέ, ἥτοι μετὰ παρατάσεως. Μεταβαίνει ὁ φιλικὸς κύκλος ἀπὸ κυρίους καὶ δεσποινίδας σὲ βοννά, σὲ νησιὰ, σὲ ἐξοχὰς, χωρὶς κανένα συγγενικὸν προσωπον, οὔτε σκιά γονέων, οὔτε ἡχος ἐπιβλέψεως, καὶ παρατείνουσι τὴν διαμονὴν των ὅσον τοὺς γούσταρεῖ.

Θέλετε καὶ τὴν δικαιολογίαν τῶν γονέων γιὰ τὴν ἀκατανόητὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν τῶν κοριτσιῶν των; (Τῶρα ὅλα τὰ καθὼς πρέπει κορίτσια καὶ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία εἶσι ἐλεύθερα ζοῦν).

Ἄν πρόκειται μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ χρειάζονται τοιοῦτον εἶδος ἐ-

φόδια γιὰ ν' ἀνήκη κανεὶς σὺν καθωπευτικῶν καὶ σὺν ἀριστοκρατίᾳ καλλιτέρα χιλιάδες φρούς ἢ χλεμπάγια. Ἀλλὰ ἐκεῖνο κυρίως ποῦ ἔπρεπε νὰ ρεπτήσῃ κανεὶς τοῦ ἀξιοσέβαστους γονεῖς, πόσα κορίτσια ἀπὸ αὐτὰ πωρεύνονται μὲ τοὺς κυρίους καὶ διασκεδάζουν.

Δ. ΑΠΟΛΛ

ΣΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἄν ὄχι ὅλοι, τοὐλάχιστον τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀγνωστοῦν τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ ἔχετε βεβαίως δοῦσοληψίας ἢ ὑποθέσεις μὲ τὰ δημόσια γραφεῖα, αἱ ὁποῖα ἐπαγορεύουσι τὴν παραοσίαν σας εἰς αὐτὰ διὰ τὴν διεκπεραίωσίν των.

Βέβαια θίαν γιὰ πρώτην φοράν εἰσεγγέσθε εἰς αὐτὰ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῆτε ποίαν ὑποδοχὴν θὰ τύχετε ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιεπίου ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως σας ἐπαλλήλου καὶ νομίζετε ὅτι μοῦτις οὗτος σας ἰδῇ, θὰ τρεθῇ ἁμέσως εἰς τὰς διαταγὰς σας διὰ νὰ σας ἐξυπηρετήσῃ, ὅπως ἄλλως τε ἔχει ὑποχρέωσιν. Πόσον γλήγορα οὕτως ἀπελπίσθε, δὲν περιμένετε βεβαίως νὰ σας τὸ εἰπῶ ἐγὼ, ἀπὸ μόνου σας θὰ ἔχετε μικρὰν πείραν τῆς ὑπομονῆς, ἡ ὁποία χρειάζεται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καὶ ὑποδύσῃ ὅποιαν ὥρην ἢ παρομπώδης ἐπομονὴν τοῦ μακαρίου τοῦ Ἰωβ. Πλὴν ὁ χρησιμὸς

αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ τυχερὸς, γιατί εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὸν Μεγαλοδύναμον ἂν εἶχεν ὅμως τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶχε μιλέξει μὲ τὰ δημόσια γραφεῖα, ὡρισμένως σήμερον δὲν θὰ ἔφερε κανεὶς τὴν ὑπομονήν του ὡς παράδειγμα, γιατί ἄμφιδόλλω ἂν θὰ τὰ κατὰφευγε νὰ ὑπομένῃ τόσον καιρὸν ἢ τόσες ὥρες ὅσον ἡμεῖς οἱ σύγχρονοι, μερικοὶ τῶν ὁποίων ὑπερεστεροῦμεν εἰς τὴν ὑπομονήν τὸν Ἰωὺ καὶ τὸ γνωστὸν τετρακόπων μαζὺ συνεταριολομεύει.

☆☆

ὑποθέσατε, ὅτι ἔχετε ἀνάγκην νὰ θγάλετε ἓνα πιστοποιητικὸν τῆς στρατολογικῆς σας ὑποστάσεως, διὰ νὰ μὴ ὑποστήτε τὴν δυσάρεστον ἔκπληξιν νὰ ἴδῃτε τὸν ἐαυτὸν σας ἀπαρμόμενον ὑπὸ κοινοῦ διαδίας τοσολύτων εἰς τὰ Παρατήγματα, καθ' ἣν στιγμὴν καθέσθε μακαρίως καὶ χαριεντίζεσθε μὲ γνωστοὺς σας καὶ ἀγνωστούς εἰς κανὲν κέντρον.

Πηγαίνετε λοιπὸν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον καὶ μὲ μελιτοτάλακτον εἰς τὰ χεῖλη μειδιάμα ἐρωτᾶτε τὸν πρῶτον ποῦ θὰ συναντήσετε μπροστά σας ἀρμόδιον, περὶ τῆς ὑποθέσεως σας· μάλιστα δὲν πᾶραλείπετε νὰ ἀποκαλυφθῇτε εἰς ἐνδείξιν σεβασμοῦ πρὸς τὸ περιβάλλον, πρᾶγμα ἄλλως τε τὸ ὅποιον ὑπαγορεύει καὶ ἡ εὐγένεια ποῦ σὰς χαρακτηρίζει. Ἐπιπροσθέτως ὁμιλεῖτε διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἰς τὸν πληθυντικὸν καὶ περιμένετε, ἀκούετε τὴν πληροφωρίαν ποῦ σὰς ἐνδιαφέρει. Ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς ἀκούετε μιὰ ἔξηρα καὶ θυμωδὴ φωνήν· νὰ σὰς προσαγορεύῃ κατὰ τρόπον ποῦ ἀμφιδόλλω ἂν εἶσθε σεῖς ὁ ἴδιος ἢ κανεὶς ἄλλος, ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποδηματοκαθαριστοῦ. Σταυροκοπεῖ

οὐδὲ διὰ τὴν ὥραιαν αὐτὴν ὑποδοχὴν ποῦ σὰς ἔκαμαν καὶ τοιμάτε νὰ ὑποβάλετε δευτέραν ἐρώτησιν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ περιμένετε ἀπάντησιν. Πλὴν ἡ σιωπὴ τοῦ ἀρμόδιου εἶνε εἰς ἀπάντησιν σας. Τέλος πάντων ἀποφασίζετε καὶ τριττὴν ἐρώτησιν καὶ ἀπὶ ἀπαντήσεως σὰς ὑποδεικνύεται ὅχι θέβαια εὐγενῶς ἢ ἔξοδος. Βάζετε τὸ καπέλλο σας, καὶ ἐκπορεύεσθε ἓνα χαιρετισμὸν, ἢ ἀπαιτούμεν τοῦ ὁποίου σὰς ὀφείλεται διὰ τὴν μέλλουσαν ἐπισκεψίν σας. Τέλος ἐξέρχεσθε καὶ πηγαίνετε σὴν δουλειά σας ἢ σὶ σπιτί σας, ἱκανοποιηθέντες πληρέστατα!

Ἐρωτᾶτε ἓνα φίλον σας τί πρὸς περὶ νὰ πράξετε καὶ ἐκεῖνος, ὡς παθὼν, σὰς δίδει μερικὰς ὁδηγίας καὶ σὰς λέγει τί νὰ κάμετε διὰ νὰ φέρετε εἰς αἰσιον πέρας τὸ ἔργον σας. Μετ' ἐκπλήξεως δὲ ἄμα καὶ φρίκης ἀκούετε ὅτι πρέπει νὰ πᾶτε σὴν δημορχία νὰ θγάλετε ἓνα πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχατε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἴδῃτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀπ' ἐκεῖ νὰ πᾶτε σὴν νομαρχία νὰ πιστοποιηθῇ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δημάρχου, καὶ ἔπειτα νὰ πᾶτε πάλιν σὶ στρατολογικὸν γραφεῖον, ἵνα σὰς δώσουν πιστοποιητικὸν ὅτι δὲν ὑπέχετε στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν τὸ ὅποιον πάλιν θὰ φέρετε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ νὰ θεβαιωθῇ ἡ ταυτότης σας καὶ ἐπικολληθῇ ἡ φωτογραφία σας καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπειτα συνέχευα.

Πηγαίνετε λοιπὸν σὴν δημορχία καὶ κατορθώσετε νὰ φθάσετε μέχρι τοῦ ἀρμόδιου ὁ ὁποῖος εἰς τὸν σχετικὸν χαιρετισμὸν ποῦ τοῦ ἀπευθύνετε δὲν καταδέχεται ὅχι νὰ σὰς μιλήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ σὰς

κνιτάξῃ καν. Περιμένετε μὲ τὸ καπέλλο σὶ χεῖρι ὥρες ὁλόκληρες, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὴν δουλειά του, σὺν νὰ μὴ εἶσθε ἐκεῖ. Καὶ τὸν δικαιώσετε τὸν ἄνθρωπον! Γιστὶ ἔχει σπουδαία δουλειά... Καταγίνεται ὁ ἄνθρωπος νὰ θύγῃ τὰ νύχια του! Καμμιὰ φορὰ ὑψώνει τὸ βλέμμα του, καὶ σὰς κνιτᾷ μὲ τέτοιον τρόπον ποῦ σὰς κάμει νὰ κνιτάξετε καὶ σεῖς ποῦ εἶνε ἡ πόρτα γιὰ νὰ πάρετε δρόμο. Καὶ ἐκείνος ἐξακολουθεῖ νὰ ξύγῃ τὰ νύχια του. Βήχετε, περιμένετε καὶ καταφεύγετε εἰς παντοῖα ἄλλα μέσα διὰ νὰ ἀποσπάσετε τὴν προσοχήν του, ἀλλὰ ἀμέσως ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι τὰ στρατηγήματά σας εἰς σὺν δὲν ὠφελοῦν, διότι ὁ ἀρμόδιος ἐξακολουθεῖ τὸν χαβᾶ του. Κνιτάξετε τὸ ρολοῖ σας καὶ βλέπετε ὅτι εἶνε μία μετ' αὐτῆς ὥρα, καὶ τοιμάτε νὰ ἐπικαλεσθῇτε ἄλλην μίαν φορὰν τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ποσού τοῦ γραφείου. Ἀμέσως αὐτὸς σηκώνεται καὶ ἐνῶ σεῖς νομίζετε ὅτι ἔληξαν τὰ θέσνά σας, πρὸς μεγάλην σας ἐκπλήξιν ἀρπάζει τὸ καπέλλο του καὶ διέσχεται ἑαυτοῦ σθέν σας χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ σὰς κνιτάξῃ καὶ φεύγει. Τὸν κνιτᾶτε καὶ τὸν προλαμβάνετε καὶ τοῦ ἀπευθύνετε διὰ χιλιετήν φωνὴν τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν. Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! Ἐκ τῆς διαλογικῆς σκελητήσεως ποῦ κάμει μὲ τὸν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι μόλις τώρα σὰς πῆρε χαμπάρι ἡ σοφὴ κεφαλή του. Καὶ σὰς καθυποχρεώνει νὰ γοντάς σας νὰ περάσετε τὴν ἄλλην ὁδομάδα, γιὰ νὰ πάθετε τὰ ἴδια.

Εὐρίσκεσθε ἤδη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς νομαρχίας διὰ τὴν σχετικὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δη

μάρχου· τραβάτε τὰ ἴδια καὶ χεῖρτερα καὶ ἀφ' οὗ κατορθώσετε ἔπειτα ἀπὸ κανένα μῆνα νὰ ἐπιτύχετε τοῦ σκοποῦ σας, κνιτάξετε τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐπικυρώσαντος καὶ ἀπορεῖτε πῶς διάβολο ἐχρηιάσθη τόσος καιρὸς γιὰ νὰ τεθῇ μιὰ μουντζούρα μὲ μιὰ σφραγίδα. Δοξάζετε τὸν Ὑψιστον καὶ ὀδεύετε πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὰ περὶ ἑστέρω. Μετὰ πολλὰς διατυπώσεις εὐρίσκεσθε καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου. Τοῦ λέγετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκεψέως σας καὶ περιμένετε. Αὐτὸς κἀνταῖ σὶ γραφεῖον του καὶ ἀσχολεῖται εἰς τὸ νὰ διαβάξῃ τὴν ἐφημερίδα του. Ἀφ' οὗ διαβάσῃ καὶ τὴν ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῆς τῆς ἐναποθέτει καὶ φωνάζει εἰς ἄλλον ἀρμόδιον καθήμενον δίπλα του, ἀλλ' ὑποδεέστερόν του, νὰ ὑπάγῃ νὰ τοῦ παραγγεῖλῃ καφέ. Περιμένετε νὰ πῇ καὶ τὸν καφέ του, καὶ μόλις τὸν τελειώσῃ ἐτοιμάζεσθε νὰ τοῦ ἀπευθύνετε πάλιν τὸν λόγον, ἀλλὰ σὰς προλαμβάνει ἄλλος ἀρμόδιος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπαγγέλλει ὅτι τὸν ζητᾷ κάποιος. Εἰσέρχεται ὁ κάποιος αὐτὸς καὶ ἀμέσως τελειώνει τὴν δουλειά του καὶ ὅχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ χορὸς νὰ θέλετε ἀκούετε ποῦ θὰ πᾶτε μὲ τὸν βορᾶν. Ἀλλ' ἀπὸ πείρα σας διὰ νὰ λήσῃν τὰ θέσνά σας μερεῖ ἀπὸ ἀποτελεσματικὸς ἐπειδὴ πορεύεται νὰ γράψῃ μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς δικούς του. Τελιώνει κ' αὕτη καὶ ἐπὶ τέλους τελιώνετε καὶ σεῖς.

Ὅταν ὁρεθῇτε πειὰ σὶ δρόμο μετὰ τοὺς σας καὶ γοργίσετε νὰ δῆτε τὴν φωτογραφίαν σας ἐπὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ἡ σφραγὶς τῆς ἐπικυρώσεως ἔχει

καλύψει ἐξ ολοκλήρου τὸ πρόσω-
πόν σας, ὥσως ἐξ ἐπιτολής διὰ
τὴν ταχύτητα μετὰ τὴν ὁποίαν διεκ-
τα παραπονεῖσθε γιατί δὲν πάει
καλλιέτης.

Καὶ ὀφείλετε νὰ ὁμολογήσετε
ὅτι θεωρεῖτε καὶ τὸν ἑαυτὸν σας
ἐννεχῆ τοῦ κατορθώσατε νὰ φέρε

τε εἰς πέρας σὲ δυὸ τορεῖς μῆρες
μὴ δουλειά, γιὰ τὴν ὁποίαν εἰς
ἄλλο κοῦνη δὲν θὰ ἐννοιάζατε πε-
ρισσότερον ἀπὸ μιὰ ὥρα. Κ' ἔπει-
τα παραπονεῖσθε γιατί δὲν κάνει
μπερσὶ τὸ ῥωαῖτο!..

ΦΩΤΗΣ Χ. Μ.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁ νέος βραζιλιανὸς χορὸς
«Σαλμπῶν» ἤρχει καὶ ἐδῶ νὰ ἔχη
ἐπιτυχίαν ἀκριβῶς τὴν σιγμὴν
ποῦ σχεδὸν ἔχει γίνῃ ρουτίνα σὺν
Παρίσι. Ἀλλῶς τε αὐτὸς ὁ χορὸς
ἐκεῖ χορεύεται μᾶλλον σὺν ἐλαφρὰ
κέντρα διότι αὐτὸς ὁ χορὸς ἀπαι-
τεῖ ἐκτετατμένην ἐλευθερίαν κινή-
σεων, καὶ εἶνε σκανδαλώδης.

— Ἀλλὰ σπανίως ἡ Ἀθηναία
δίδει σημασίαν πῶς, πόθεν καὶ ἀ-
πὸ ποῦ προέρχεται ἓνας χορὸς,
φροντίζει μόνον νὰ εἶνε μὸδερός
αὐτὸ τῆς ἀρχαί.

— Προχθὲς σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ κέν-
τρα μιὰ νεαρὰ δεσποινὶς ποῦ τὴν
ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι, σηκώ-
θηκε καὶ μετὰ κινήσεις χορευτορίας
ἐξ ἐπαγγέλματος ἐχόρευε τὸν νέον
χορὸν.

— Ἀπὸ τῆς Σπέτσας τὰ ἐξῆς
νέα. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ποσει-
δώνειον» μένουν ὁ κ. Φίλων καὶ
ἡ κ. Θεοχάρη, ἡ κ. Ἀθανασιάδου,
ἡ κ. Προδελεγγίου, ἡ κ. Συριώτη,
ὁ κ. Λεωνίδας καὶ ἄλλοι. Πλὴν
αὐτῶν ἐφορίζονται σὴς Σπέτσας
ὁ κ. Π. Καλλιγᾶς, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
καὶ ἡ δις Σωτηριάδης, ἡ κ. Λαδᾶ,
ἡ κ. Κοῦλα Ζερβοῦ αἱ δίδες Κω'
λέττη, Τροχάνη, Ἡλιοπούλου, ὁ κ.
καὶ ἡ κ. Φιλαρέτου, ἡ κ. Μαλακά

ση μετὰ τῆς δίδος Μαλακάση.

— Εἰς τὴν Πορταριά εἰς τὸ ἐ-
κεῖ ξενοδοχεῖον «Θεοξένειον» πα-
ραθερῶν ὁ κ. Ξηρὸς, ὁ κ. Τσιρι-
μῶκος, ὁ κ. Ἀβέρωφ, ὁ κ. Πλα-
τοῆς, ὁ κ. Ἀφθονίδης, ὁ κ. Κο-
σμαδόπουλος, ἡ δις Ἀβέρωφ, ἡ
δις Πλατοῆς, ἡ δις Νίδος, ἡ δις
Τσακίρης, αἱ δίδες Ἡλίου, ὁ κ.
καὶ ἡ κ. Σέκερη, ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Μανούση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σταματο-
πούλου. Ἐκεῖ χορεύουν, χορεύουν,
χορεύουν ἀπύρεμα καὶ βράδυ.

— Μία λίαν πολυπληθὴς καὶ
ὠραιόκοσμη συγκέντρωσις ἦτο ἡ
πρώτη τοῦ «Σὺν Φιαίς» τοῦ κ. Θ.
Συναδινού. Ἡ κ. Κοιτοπούλη ἐξῶν
τάνευε τὸν τέλειαν ψυχολογημένην
τύπον τῆς Ζηλιάρας, μετὰ ἀφάντα-
στη τελειότητα. Ἐφόρεσε δύο τουα-
λέτες παριζιάνικες ποῦ ξετρολλά-
θηκαν αἱ παρενριστόμεναι Ἀθη-
ναῖες.

— Ἡ μία ἀπὸ λαχοῦρι μετα-
ξωτὸ βιὲ ροῦ καὶ δυὸ ποδιὲς ἀπὸ
μαύρου σακουῆς σὲ μιὰ καπ. ὠνε-
ρῶδη. Ἡ ἄλλη ἀπὸ λευκὰ καὶ μαύ-
ρες ζωρῆτι σωστὸ ποίημα.

— Ἀλλή πολυπληθὴς πρώτη ἦτο
ἡ «Μονάρχιδης» τοῦ κ. Γ. Ξενο-
πούλου, ὅπου ἔπαιξαν ἡ δις Μιράν
τα Μυράτ καὶ ἡ δις Ἀλίκη Θεο-
δωρίδης.

— Εἰς τὴν πλατεῖα διακρίνομεν

τὴν ὠραιότητα διὰ Ἀρκοῦδάση
μετὰ τουαλέτα μπλε, σιέλ, τὴν κ.
Δ. Βαφειάδης μετὰ τουαλέτα κομπο-
τάτην ἀπὸ ζωρῆτι, τὴν κ. Τ.
Τριανταφυλλάκη μετὰ τουαλέτα λευ-
κὴ καὶ καπ. ἐπίσης λευκὴ γαυρο-
σμένη μετὰ μαύρα σέξ.

— Προχθὲς σὺν τῇ ἐπὶ τῇ ἐν-
καιρία τῶν ἀραβῶνων τῆς δίδος
Μιράνας Μυράτ εἰς τὸ Τροκαν-
τερό. Ἡ τριοχαριτωμένη ἀγῆστη,
ἐφθόρουσε θανμασίαν ἐξωμον τουα-
λέτα μαύρη καὶ κ. τέλει πλατύν-
ρον ελπίας μαύρον. Ὁ καταντι-
νὸς ἐφθόρουσε ἀφθόρος.

— Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν ὠραία
τῆς, ὥστε τὰ σκῆπτρα ἀνέκουν σὲ
μὴ μελαγχροινὴ καλλονὴ Ρουμανι-
κὴν. Εἶνε ῥωσιστάτη, τὰ παρὰ-
ριζία τῆς εἶνε μεθοδῶς πολυτε-
λὴ καὶ ἀφθονώτατα, φορεῖ διπλὴ
ἀντισοῖδα μακροτάτη εἰς τὸν λαι-
μόν τῆς. Καὶ ἓνα πελώριον μαργα-
ριτάρι σὴν κορμίτσα τοῦ κατέλλου
τῆς. Εἶνε ἡ κ. Κ. Κ.

— Προχθὲς ἀπρεμνὶ χορεύε-
τον περὶ τῇ κ. Θεολογῇ, ὅπου
ἐγκαινιάσθη ἓνας φανογράφος ὅ-
τι ἀφίχθεις ἐξ Ἀμερικής, προπο-
φανοῦς τελειότητα. Ἀρκεῖ νὰ σὰς
ποῦμε ὅτι ἡ ἱστὶς μὲν τὸν σὺν
διάφορα μὸδερα ροῦ τὸν σὺν
ματίζει κανεὶς ὅτι εἶνε ἡ ὀρχή-
στρα ἐντὸς τῆς αἰδοῦσης.

— Εἰς τὸν χορὸν διεκρίθησαν
ἡ δις Θεολογῇ μετὰ καπ. νιὲ σὴν
μπλε σιέλ καὶ λαχουρέτες ποδιὲς,
τουαλέτα παριζιάνικη τῆς Λαν-
θέν. Ἡ κ. καὶ δις Μάνου, ἡ δις
Ἀλέξη μετὰ χαρμεστὰν. Ἀλέξαν-
δρινὴ κοῦκλα μετὰ τουαλέτα σιέλ
ἀπὸ ροῦ καὶ θαλασσινὰ τοῖα. Ἡ
δις Ἀγγελάστου. Ἡ κ. καὶ δις
Σταδάτου κτλ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΠΕΝΙΕΣ

Ἐσθματώθησαν κορσμάτα τόφου.

— Καὶ αἰτία εἶνε, κατὰ τοὺς ἰα-
τροὺς πάντοτε, ὁ πάγος, τὰ φρούτα
καὶ τὰ λαχανικά καὶ πρὸ πάντων τὸ
ἀκάθαρτο νερὸ τῶν πηγαδιῶν ποῦ πῖ-
νει ὁ κοσμάκης.

— Ἐσχάτως ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν
του καὶ ἓνας ἀράρης ζητιάνος.

— Εἶνε ἓνας πολὺ νέος μετὰ ροῦχα
μαύρα τῆς ὥρας καὶ κομμένο μούστακι
ζητεῖ δὲ ἐλεημοσύνην μετὰ εὐγένεια ποῦ
δὲν τὴν βρίσκει κανεὶς εὐκολὰ στοὺς
δικούς μας ζητιάνους.

— Οἱ μικροὶ μαθηταὶ ὅσο περᾶσι
ὁ καιρὸς κατεβάθουν τὰ μούτρα τους
καὶ φαίνονται πολὺ λυπημένοι.

— Διότι, ἐντὸς ὀλίγου ἐπαναλαμβά-
νεται κανονικῶς τὰ μαθήματα τῶν
δημοσίων σχολείων.

— Τὰ περισσότερα ἰδιωτικά ἤτοι-
ξαν ἤδη.

— Οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι
διετράχθησαν νὰ μεταβῶν εἰς τὰ θέ-
σεις των, διότι κατ' αὐτὰς ἀρχίζουν
τὰ εἰσιτήρια ἐξετάσεις.

— Ἡ τόσον διατυμπανισθεῖσα ἐλάτ-
τωσις τῶν ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγρα-
μικῶν πρὸν ἔν ἐπαγγελματοποιήθη.

— Καὶ ἔτι ἐξακολουθεῖται νὰ
πληρώνωμεν 80 λεπτά διὰ μιὰν ἐπι-
στολήν.

— Τὰ αὐτοκίνητα τῆς ὁδοῦ Σαγ-
δίου ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκῆ διὰ τὴν
ἐμπιρέτησιν τῶν ποδῶν τῶν Τεμπέ-
λων.

— Λόγω δὲ τούτου προστετέθησαν
καὶ ἄλλὰ νέα.

— Τὰ νέα αὐτοκίνητα εἶνε μεγα-
λύτερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ, μετὰ 60 θέ-

σεις και πολυτελέστατα.

— Έχουν 2 και 3 διαμερίσματα με κουρτίνες και καθρέπτες.

— Οι παραθερίζοντες της Βουλιαγμένης και της Γλυφάδας εκινδύνευσαν προ ήμερών να τσουρουφλισθούν από την εκραγείσαν πυρκαϊάν και έσπευσαν πανικόβλητοι προς την θάλασσαν.

— Έννέσεται, ότι έπεσαν από πίσω των ολόκληρον το κινητόν νοικοκυριόν των.

— Αί πυρκαϊαί εσβέσθησαν και οι Αθηναίοι Ροδινσώες επανήλθον εις τα ταντήρια των.

— Οι περισσότεροι όμως, απογοητευμένοι κάπως, εφόρτωσαν τα πραγματάκια των και επέστρεψαν εις τας Αθήνας.

— Πολλά αρτοποιεία ήρχισαν να νοθεύουν πάλιν το μαύρο ψωμί.

— Καλόν είνε να γίνη μία αίφνιδιαστική εξέτασις εις όλα τα αρτοποιεία.

— Εις την γραμμήν Φαλήρων από 1 Οκτωμβρίου τίθενται εις εφαρμογήν τα χειμερινά δρομολόγια.

— Επίσης τίθενται όλίγον αργότερα εις τας άλλας σιδηροδρομικάς γραμμάς.

— Ηρχισεν εις τα περίχωρα ο τουγγής.

— Κατά τους ειδότας κρασσοπατέρας, θα έλωμεν έφετος άφθονον και καλό κουσι, αλλά και ακριβόν.

— Εθεάθησαν και τα πρώτα βυτία μεταφέροντα μούστον.

— Ο κόσμος τὰ υπεδέχθη εις τας συναικίας που μετεφέροντο με άλλαλαχ μους χαράς.

— Η φορολογία των ξενογλώσσων ε

πιγραφών υπήρξεν αποτελεσματικώτατη.

— Καλλίτερα δέν ήτο δυνατόν να καταπολεμηθή ή ξενομανία μας.

— Οι περισσότεροι διευθύνται καταστημάτων μετά την επιβολήν της φορολογίας έσπευσαν άμέσως και άντικατέστησαν τας έπιγραφάς δι' ελληνικών χαρακτήρων.

— Άλλοι πάλιν τας έσκέπασαν προσωρινώς επικολλήσαντες ετικέττας.

— Ήδη ελάχιστοι επιμένουν να διατηρούν τας ξενογλώσσους έπιγραφάς, καταβαλόντες τόν ανάλογον φόρον.

— Ο συνωστισμός που παρατηρήθη προχθές εις το τραμ του Παγκρατίου δέν περιγράφεται.

— Και τοϋτο διότι έώρταζε ο εκεί ευρισκόμενος ναός τοϋ προστάτου των συνοικισίων Αγίου Φανουρίου.

— Φαντασθήτε τώρα τί έγινε.

— Δέν έμεινε γερντοκόρη και δεσποινίς εις τας Αθήνας που να μη μεταβή δια να παρακαλέσῃ τόν "Άγιον να φανερώτῃ τόν μη εμφανισθέντα εισέτι νυμφίον.

— Η αξία τῶ νυμφιωμάτων των προσκομισθέντων εις τόν ναόν ύπολογίζεται εις ικανάς χιλιάδας δραχμών.

— Ο μοναδικός ίερεϋς και ιδιοκτήτης τοϋ ναοϋ από πρώτας μέχρι θαθείας νυκτός ανεγίνωσκε παρακλήσεις πρό τῆς εικόνης τοϋ αγίου.

— Πολλοί δια να εισακουσθούν καλότερον υπό τοϋ "Αγίου αἱ παρακλήσεις των είχαν κατασκευάσει πήτας.

— Τας οποίας διένεμον εις τους προσκυνητάς «για να φάνε και να συχωρέσουν τήν μάνα τοϋ αγίου Φανουρίου.»

— Επίσης παρατηρήθη πλήθος προσκυνητῶν και εις άλλους ναούς τῆς πρωτευούσης οι οποιοί έχουν τήν εικόνα τοϋ "Αγίου.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

— Η δνις 'Αδαμαντία Γ. Βασιλοπούλου (έκ Πύργου) και ο έν 'Αμερικῇ εγκατεστημένος κ. Σαράντης Π. Κωστάκου ήραβωνίσθησαν ε' 'Αμαλιάδι.

— Ο κ. Χαρίλαος Παπαδόπουλος, έμπορος, και ή δνις Μαρία Σιδηροκαστρίτου έτέλεσαν τους γάμους των.

— Πανδαιμόνιον κάθε θράδυ εις τήν Ξεωθι τοϋ καφενείου «Κέντρον» βρῦσιν, άπ' όπου πέρνουν νερό οι πρόσφυγες τοϋ «Βασιλείου».

— Εις Μπροϋμα εκ τυχαίου πυροβολισμοϋ έτραυματίσθη ο είκοσιπενταετής νέος Γ. Πιπιλιάς.

— Τήν Κυριακήν (2—9) ή μπάντα μας δέν έπαιξεν εις τήν πλατείαν εις ένδειξιν πένθους και διαμαρτυρίας δια τόν θομβαρδισμόν και κατάληψιν τῆς Κερκύρας, ύπερ των θυμάτων τῆς οποίας έτελέσθη επιμνημόσυνος δέσεις, και ή οποία κρατεί έν αγανακτήσει ολόκληρον τήν πόλιν μας.

— Το έσπέρας τῆς αϋτῆς ήμέρας εις το πρακτορείον εφημερίδων, άμα τῇ άφίξει τοϋ φακέλλου, διανεργήθη λογακισία υπό τοϋ άνθυπομνηάρχου κ. Λευτεριώτου, και άπηγορεύθη ή κυκλοφορία τῆς εφημερίδος «Χρόνος», έπειδή—ώς διεδόθη— είχε γραφεί άρθρα εναντίον τῆς Επαναστάσεως.

— Εις τήν αγοράν των τορσιμών, κατὰ το λιάνισμα των κρατών, έχτος τοϋ έτι γίνεται ένας δαιμονισμένος κόπος, πετάγονται διαφόροι μεγέθους καλά, και ύπάρχει κίνδυνος ναβγάλουν το μάτι κανενός εκ των αγοραστών. Πολλάκις μέχρι τοϋδε τοιαύτα κόκκαλα εκτύπησαν ανθρώπους εις το πρόσωπον και άλλαχού.

— Πλησίον τῆς Δίερης συνεπλάκη-

σαν ο άγροφύλαξ "Αγγελος 'Αθράμης με τόν ποιμένα Κ. 'Αδράμη, διότι ο δεύτερος έβασκε παρανόμως τόν ποιμνίον του. Έκυλίσθησαν έπ' άρχετον κατὰ γῆς, ότε ο άγροφύλαξ έπλήγωσε δια μαχαίρας τόν ποιμένα.

— Ο Σύλλογος των Δημοσίων ύπαλλήλων απέστειλε ψήφισμα, άφ' ενός μεν προς τόν άρχηγόν τῆς Επαναστάσεως και τόν κ. Πρωθυπουργόν, άφ' έτέρου δέ προς τους πρεσβευτάς 'Αμερικῆς, Βελγίου, Γαλλίας, 'Αγγλίας, Σερβίας και Ρουμανίας, διαμαρτυρόμενος έντόνως δια τήν άδικον κατάληψιν τῆς Κερκύρας μας υπό των 'Ιταλόν.

— Συνελήφθη έν 'Αμαλιάδι ο ληστοφυγώδικος Άνδρέας Φαρμάκης, δραπετής των φυλακῶν Πύργου και ώδηγήθη ένταϋθα.

— Ηνοιξαν πλέον όλα τα σχολεία μας και μετά μερικάς εβδομάδας άρχίζουν τα μαθήματα. Ολόκληρος ο μαθητικός κόσμος εϋοίσχεται έν κινήσει.

— Ηρχισαν ήδη αἱ έγγραφαί και οι μαθηταί πρέχουν να αγοράσουν τα ύπερόγον τιμής βιβλία των. Με λύπην των οι μαθηταί τοϋ Α' Γυμνασίου έμαθον τήν μετάθεσιν τοϋ καλλίστου γυμνασίου των κ. Σαμαρά. "Ας ελπίσωμεν τοϋλάχιστον ότι δέν θα μας πάρουν και τόν τοϋ Β' Γυμνασίου άξέτιμον κ. Λακαρην.

Τ. Ι. ΚΑΛΑΓΑΝ

ΛΕΜΙΑ

Τήν 10ην πρωινήν τῆς πασσεύουσας Κυριακῆς επί τῇ τρανική επέτειώ τῆς εχχενώσεως τῆς Σμύρνης υπό τοϋ εθνικοϋ Στρατοϋ, έτελέσθη έν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς Ευαγγελιστρίας πάνδημον και επιβλητικόν μνημόσυον ύπερ αναπαύσεως των ψυχῶν των

πεσόντων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν ὡς καὶ τῶν σφαγιασθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐξ τούτου παρέστησαν ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως μας καὶ πλήθος κόσμου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μνημοσύνου οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν πενθίμως· ἅπαντα δὲ τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστά.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐγένετο ἐμποροπανήγυρις.

Ἀρκετοὶ ἔμποροι ἤλθον ἐξ Ἀθηνῶν. Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ πολλὰ κέρδη των.

Ἐπίσης ἀρκετὴν δουλειὰν ἔκαμαν καὶ τὰ ἐντόπια ἐμπορικὰ καταστήματα.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Ἰαχαιοπλαστεῖον «Πάνθεον» ἐγένετο συνέλευσις τῶν Δημοκρατῶν νέων τῆς πόλεως μας καθ' ἣν ἀπεφασίσθη καὶ ἐνταῦθα ἡ ἴδρυσις Συλλόγου «Δημοκρατικῆς Νεολαίας Ἰωαννίνων» μετ' ἔδραν τὰ Ἰωάννινα καὶ μετ' σκοπὸν τὴν μελέτην καὶ διάδοσιν τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν. Πρὸς τοὺς νέους ὠμίλησε διὰ μακρῶν ὁ κ. Μιχαηλίδης. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἀνάγνωσις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ὁποῖον ἐνεκρίθη καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν παρόντων νέων.

—Εἰς τὸν ἐνταῦθα Μητροπολιτικὸν Ναὸν χοροστατοῦντος τοῦ ἀρχιερατεύοντος Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου, λόγῳ ἀπουσίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐγένετο περὶ ὥραν 11 π.μ. ἐπιμνημόσυκος δέησις ὑπὲρ τῶν ἀδίκως φονευθέντων ἐν Κερκίρᾳ. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ γενικὸς διοικητὴς κ. Πατυχάκης, ὁ συνταγματάρχης κ. Φλωριάς, ὁ Ἀγγλος διοργανωτὴς κ. Ρίντ, ὁ δήμαρχος κ. Σταυρίδης καὶ ἄπειρον πλῆθος. Πάν

τα τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστά.

—Ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν κατευθυνόμενος εἰς Πρέβεζαν ὁ θίασος τοῦ κ. Κόρου. Ὁ ἄνω θίασος ἔδωκε σειρὰν παραστάσεων καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον εἰς τὸ δροσόλουστον καφενεῖον «Ὁ Παράδεισος». Πρόκειται δὲ νὰ ἀφικθῇ ὁ γνωστὸς εἰς τὴν πόλιν μας καλλιτέχνης θιασάρχης κ. Κυριακίδης μετὰ τοῦ θιάσου του.

—Ἀπὸ προχθὲς Τρίτην τὸ Στρατιωτικὸν θέατρον τὸ ὁποῖον ἤρχει, λόγῳ τοῦ πένθους ἐπὶ τῇ δολοφονίᾳ τῆς ἱταλικῆς ἀποστολῆς, ἐπανελάβε τὰς παραστάσεις του, αὐξήσας συναρμὰ καὶ τὰς τιμὰς τῶν εἰσιτηρίων καθορίσας αὐτὰς ὡς ἐξῆς· Ἀξιωματικοὺς καὶ μέλη οἰκογενειῶν αὐτῶν δρ. 3, Ἐπιλοχίαι καὶ λοχίαι δρ. 1, Δεκανεῖς καὶ στρατιῶται δρ. 0.50.

—Ἀφίκετο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Γερμανὸς Καραβαγγέλης.

ΣΕΡΡΑΙ

Χορεύουν στὰ Μοναστήρια. — Μία ἐκδρομὴ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Προδρόμου (Σερρών).

Ἀναχωροῦμεν ἐκ Σερρῶν ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀφίνομεν πίσω μας τὴν θέσιν ἁγ. Γεωργίου, διερχόμεθα τὸν χεῖμαρρον καὶ σκαρφαλώνομεν εἰς τὸ ἀντίκρυ μονοπάτι (γράφει... ἀμαξήτορ δρόμον). Τὸ φεγγάρι ἔλαβε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην νὰ μεσουρανή μετ' ἡμῶν διότι, λὲς ἀπὸ πρόνοια, μὴ ἡ εὐχάριστες ἐκπλήξεις ποῦ θὰ μᾶς περιβρίζε, σκορπισθοῦν. Ὁ δρόμος ὁλοένα προχωρεῖ, γυρνᾷ, ἀνεβαίνει καὶ πατοῦ μετ' ἡμᾶς τραχεῖους βράχους, ἢ σὲ ὄργωμένο ἀπὸ τὰ κάρρα χῶμα. Περιπατοῦμε καὶ ἡ κούρσις δὲν φαίνεται νὰ βαρύνει

τὰ πόδια μας. Εἶνε ἡ δευτέρα πρωΐ ὅταν ὁ λάρυγγας μας ἀρχίσει νὰ ἐρεθίζεται ἀπὸ τοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου ἀμπελῶνας. Ὁ δρόμος κατὰ φορὶζει καὶ φθάνομε εἰς τὴν θέσιν «Βερὸν» τὸ κρουστάλλινον νερὸ παγώνει τὰ χέρια μας ποῦ τὰ ξεπλύνομεν ἀπὸ τὰ σταφύλια. Ἡ ἀνάβασις ξαναρχίζει καὶ πάλιν ἀπὸ μακρὰ ἀκούονται οἱ κωδωνισμοὶ τῶν ζῶων ποῦ βόσκουν συναντοῦμεν ἕνα Βλάχο καὶ μᾶς ῥωτᾷ ἂν εἶδαμε κανένα μουλάρι. Τὰ κούδονια ἤχουν εὐκρινέστερα καὶ μᾶς ξυπνοῦν ἐπιθυμίας γιὰ τὴ ζωὴ τῆς στάνης. Τὸ πρῶτο παρεκκλήσι τοῦ μοναστηρίου, ἀντανακλᾷ τὰς ἀργυρὰς ἀκτίνες τοῦ φεγγαρίου. Σὲ λίγῳ μονότονα ἀκούεται ἡ ὦρα νὰ κτυπᾷ. Μετροῦμε ἐννέα κτύπους. Σκεπτόμεθα, Σκεπτόμεθα, ἀνακοινώνομεν τὰς σκέψεις μας καὶ ὅλες μαζί των συμφωνοῦν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀκόμα ἔχουνε τὴν ἀλὰ—τούρκα τους ὦρα καὶ περιμένομε ὥστε νὰ παραδεχθοῦν καὶ τὸ νέο ἡμερολόγιο! Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα μᾶς ἔκανε νὰνατριγιάσωμεν. Ἐνας μας ἔκανε καὶ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ...

Τὰ βλέφαρά μας βάρυναν ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια· συλλογισθήκαμε γιὰ ὕπνον καὶ ἀποφασίσταμε νὰ κοιμηθῶμε στὰ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου, στὸ ξενοδοχεῖον τῶν ἀστέρων. Κατὰ ἀπὸ δυὸ ελαιόδενδρα, ποῦ τὰ κλωνάρια τους ψηλὰ συμπλέκονται ἀγαπημένα, ἀφῆθκαμεν εἰς τὰς ἀπαλὰς (γράφει... πετρώδεις) τοῦ Μορφέα ἀγκάλας...

— **Ἡ πρώτη ἐκπλήξις.**
Ὁ ἥλιος βρισχόμενος σὲ ἀρχετὸ ὕψος, ὅταν διηρῶναμε τὰ βήματά μας πρὸς τὸ μοναστήρι. Ἡμᾶςταν σὲ ἀπόστασι ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὸ καφενεῖον τοῦ Χατζῆ, ὅταν τὸν βλέπομε νὰ κουνᾷ ἕνα μάτσο κουδουνιῶν εὐσεβῶν διαστά

σεων, καὶ νὰ παράγῃ διαφόρους ἤχους εὐσεβοτέρων ἐντάσεων. Εἶνε ἕνα ἔθιμο τοῦ μοναστηρίου ὅταν ἔρχονται ἡ ὅταν φεύγουν προσκυνηταὶ Βλέψεις τότε τὰ παράθυρα νὰ γεμίζουν κόσμος καὶ νὰκούεται ἡ ἐρώτησις. Ποιοὺς ἔρχεται; Ποιοὶ ἔρχονται;

Ὁ ἤχος τοῦ τελευταίου κουδουνιοῦ παύει νὰκούεται, ὅταν στὰς ἀκοὰς φθάνουν τόνοι ρομβίας. Πλησιάζομεν καὶ βλέπομεν, ἀντίκρυ στὴν πόρτα τοῦ κυρίως μοναστηρίου, συγκεντρωμένον ἕκλεκτον λουλουδόκοσμον. Παραθεορίζουν αἱ οἰογένειαι Σταμούλη, Ζαρκιά, Αὐξεντιάδου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ε. Δούμα, Καράμπελια, Νικολάου, Μηνᾶ, Κόρου, Ριζοπούλου, Καραλέμπα, Καμπούρη κτλ κτλ.

Παίχονται διάφορα διασκεδαστικὰ παιγνίδια, τραγοῦδονται τραγοῦδια καὶ χοροῦνται χοροὶ ἡμεδαποὶ τε καὶ ἀλλοδαποὶ. Παρέκει κνίσσα ψηγομένων ἀρνιῶν ἐξουθενίζει τοὺς Θεοὺς, αὐξάνει ὅμως καὶ τὴ δικὴ μας ὄρεξι γιὰ τὸ μεσημεριανὸ γεῦμα. Ἡ ὦρα εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην συντροφίᾳ περνᾷ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβομε καὶ μᾶς κάνει νὰ παρακούομεν τὰς διαμαρτυρίας τοῦ στομάχου...

Τὸ παράπονον τοῦ καλογῆρου

Ἡ ὦρα 5 1/2 π.μ. ξεκινήσαμε μετὰ πρὸς τὴν θέσιν «Βέρων» βοσκοῦνται ψηλότερα τοῦ μοναστηρίου. Τὰ παρῶντα τῶν δεσποινίδων συλλαμβάνονται μετὰ ὀλίγου βράχου καὶ κινδυνεύουν νὰ ἐξαρθρωθοῦν. Γίνεται ἀγρία ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν συκίων.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς δίδουν τὴν πρώτην μάχην διὰ τὴν ἐπικράτησιν. ὅταν φθάνομε κάτω. Ἡ θεὰ τοῦ χοροῦ Τερψιχόρη, παραγκωνήσασα τὸν Ἰφίτατον, ἐνεθρονίσθη εἰς τὸν ὑπερῷον αὐτοῦ θρόνον. Καὶ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιοσκία καὶ τὰ
ὑποπράκτορεια. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ παραγγέλλου
εἰς τοὺς πράκτορας νὰ τοῖς τὸ προμηθεύουν τακτικὰ, διότι μὴ
ἐπιτρεπομένων ἐπιστροφῶν ἕκαστος ὑποπράκτωρ προμηθεύεται
μόνον ὅσα τοῦ ἔχουν παραγγελοῇ.

«Θησαυρὸς» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικόν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μεθ' ἑλλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ἕλον τὸν κόσμον.

Ἐχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μεθ' ἑλλην τὴν κοι-
νωνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

Τακτικοὶ συνεργάται τοῦ «Θησαυροῦ» εἶναι οἱ κ. κ. Θε.
ὁδ. Βελικιανίτης, Παῦλος Νιρβάννας, Γρηγ. Ξενοπούλος, Δ. Ν.
Καλογερόπουλος, Χρ. Χρηστοβασίλης, Στέφανος Δάφνης, Δ.
Δάλλας, Ν. Σηφάκης, Νάτς κλπ. κλπ.

Ο «Θησαυρὸς» ἔνεκα τῆς ἐπωφελοῦς καὶ τερπνῆς ὕλης
τοῦ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητριάς.

Ο «Θησαυρὸς» παρακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἴ-
ναι τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεία προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γενναιοδύων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφιερούμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἴτε ἀπ' εὐθείας.

Ο «Θησαυρὸς» εἶναι τὸ ἀγαπητότατον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκίας νεανίας πάσης τάξεως.

